

Mimi Arnborg, 1977
Redaktion: Nanna Ryhl og Walter Poulsen

Omslag: J Rosenfeldt, Aarhus

I kommission hos Ryhis Forlag (ophørt)
Tryk: Peterssens Bogtrykkeri, Svendborg
2.oplag 1980

ISBN 87-87873.036

*Det er med livet som med solen -
den går kun tilsyneladende ned
for vore jordiske øjne.
Den vedbliver dog at skinne.*

*Dette oppsett er for evt A4 udskrift.
Og endel passende bilder er tilføyet der ikke var i den originale bogen,
som er ophørt, udsolgt, men brugte ex. kan findes via websøgninger
[lydbog - mp3- af denne bog som er i tekst under](#)
kan lagres lokalt via 'høyre-klikk og lagre som'*

INDHOLD

Forord

1.del:

Nogle psykiske oplevelser ved Mimi Arnborg

Foredrag holdt i de nordiske lande

Hånden der skrev

Den døde mor hjælper sin datter

Boyen Sorrah på Sumatra

Orentius

Elevatoren i Oberammergan

Møde med en kommende pave

Kodeordet kom 20 år efter

Killingens nødråb blev hørt ..

En advarsel til mig

Når timeglasset rinder ud

Min far

Det er vort ønske -Toner har farver

Selvmoderens redning

Vismanden fra øst

Jacco, der faldt i Finlands vinterkrig

Ved Mesterens fødder

En åbenbaring i klosterkrypten

Skovens vise tale

Tanker om reinkarnation

Godsejeren og gartneren..

2. del:

Livet og dets dybe mening

Fem budskaber fra mesteren ADIF

Adifs første budskab

- Bag dødens port er evigt liv

Adils andet budskab

- Som du sår, skal du høste

Adifs tredje budskab

- Hvorfra hvorfor - hvorhen

Adifs fjerde budskab

- Mennesket i det evige kredsløb

Adifs femte budskab

- Menneskets opstigen gennem sfærerne

3.del:

Selma Lagerlöf beretter fra den åndelige verden

Indledning

På sjælens vinger mod højderne

Morgenhilsen

Livet er evigt - intet forgår

Det forbigangne - og fremtiden

Sangen om Värmland
Ridder Blå
Om hundrede år er alting glemt
Mødet med en stor kunstner
Sølvertråden
Erkendelse og livsholdning
Sneglen
Blyanten og viskelæderet
Krakmandelen
Det hvide broderskab
Gyldne aks

FORORD

Vi ved det godt, hvis vi da vil vide det, at der findes en anden og større virkelighed end den, vi oplever i vor hverdag her på Jorden. En virkelighed i ånd og sandhed - modstykket til vor fortravlede, stridbare materialisme. Vi ved det godt. *Eller vi aner det.* Men i vor bekvemme tilværelse er vi så snusfornuftige, alt for sjældent giver vi tanken flugt.

Dog - i mennesket bor en længsel, som får det til at søge et fodfæste uden for sig selv, søge tilflugt i højere og renere luftlag. Det er denne længsel, der er alle religioners rod. Vi ser det mere end nogensinde i dag, hvor teknisk og materiel fremgang er så hastig, at ånd og sjæl og hjerte ikke kan følge med. Vor buldrende tidsalder bringer med sig vold og uværdige livsformer, men har også i mennesker ud over den ganske Jord, og især blandt de unge, skabt et behov for mere, end intellektet alene kan give. Man drages mod det u håndgribelige. Stadigt flere bliver der i dag, som længes, som søger, som betaler prisen - og finder. Og mon ikke håbet for vor forkludrede verden vandrer ad disse veje?

Selv om man fra forskelligt hold prøver at fortie det, så er det en kendsgerning, at nogle af vore medmennesker fik evner, der giver dem mulighed for at tage imod finere vibrationer, at se og opleve og forstå det, som er skjult for de fleste af os.

Forfatteren til denne bog, Mimi Arnborg, er en af dem, hvem denne evne blev givet og endda på et højt stade. **Allerede fra barndommen følte hun disse kræfter spire i sig, de udvikledes under opvæksten, uden at hun rigtig forstod, hvad der rørte sig i hende. Da hun prøvede at tale med familien om skikkelser, der viste sig for hende, om besynderlige oplevelser og meddelelser, der kom til hende, så slog man det hen med, at hun havde en alt for livlig fantasi. Da tav hun og beholdt sin hemmelighed for sig selv.**

Da Mimi Arnborg nåede op mod de tredive år, kom kravet til hende: Hun skulle optage en gerning til gavn for mennesker, hjælpe hvor der var sjælelig nød, helbrede ved åndelig kraft, bringe budskaber til dem, der ikke selv kunne tage imod . . . Dette krav overvældede hende ganske. Hvordan skulle hun kunne klare det? Hun, der hidtil havde levet en ubekymret tilværelse. Hun manglede erfaring og menneskekundskab, hun var svagelig, hvorfra hente kræfterne?

Og hun fortæller om svaret, der kom: hun fik lov til at iagttage sin tilværelse på det åndelige plan forud for denne inkarnation. Hun så, at hun her efter eget ønske havde uddannet sig til at gøre det tjenende arbejde, der nu blev afkrævet hende. Sammen med sin åndelige lærer besøgte hun det universitet hvor hun modtog den undervisning, hun selv så brændende havde bedt om. Og

Mimi Arnborg siger: "**Jeg forsikrer, at universitetet i den åndelige verden for mig er lige så virkeligt som en læreanstalt på Jorden.**"

Da forstod hun og sagde ja. Med åbent sind og ærlig vilje startede hun så det arbejde, der nu har været i henved halvtreds år. Meget fik hun udrettet, mange mennesker har hun hjulpet, mange budskaber fik hun formidlet. Hvad hun når at fortælle i denne bogs første afsnit om sine psykiske oplevelser er kun ganske små glimt. Så meget mere var værd at berette.

Og når jeg, der ikke blev givet nogen evne i retning af Mimi Arnborgs, har indvilget i at skrive dette forord, så er det, fordi jeg for nogle år siden uden forudgående kendskab

til Mimi Arnborg og hendes gerning, uden egen foranledning, mødte hende og da gennem hende fra det skjultes verden *modtog en meddelelse, der var ganske klar og uomtvistelig rigtig og fik stor betydning for mig.* Siden har jeg lejlighedsvis fulgt hendes gerning og dens forunderlige resultater.

Mimi Arnborg nærmer sig nu de firs, 80 år. Hun er ved at være træt. Selv om det giver hendes liv så rigt et indhold er det som hun selv udtrykker det -- **slet ikke så let at leve i to verdener.** Men efter hendes daglige andagt kan det stadig ske, at der udgår et brev med et budskab, som hun modtog netop denne morgen, og som hun ved kan tænde et lys for et medmenneske.

I mange år har kravet lydt, at hun skulle bringe videre til menneskene de budskaber, der er indeholdt i bogens kapitler "Selma Lagerlöf beretter" og "Livet og dets dybe mening", dikteret hende af den svenske forfatterinde selv og af mesteren, der kalder sig Adif og af indviede siges at være en ophøjet personlighed i åndens verden. Først nu har hendes mange gøremål levnet hende tid til at efterkomme kravet.

"Det har slet ikke været i mine tanker, at dette skulle blive et litterært værk," siger Mimi Arnborg. "**Denne bog er for mig en kær pligt, en opgave, der blev mig pålagt. Den skal oplyse om disse dybe sandheder, som kom til mit kendskab. Og det er mit håb og mit inderlige ønske, at min bog må hjælpe med til at borttage dødsfrygten fra menneskene. For døden er jo porten til fortsat liv.**"

Man kan tænke sig, at denne bog vil bringe glæde og bekræftelse i de kredse ud over hele Norden, hvor Mimi Arnborg er kendt og har sine venner. Men også at adskillige, der ikke er fortrolige med hendes tankeverden og hvad deraf måtte følge, kunne få en impuls til at fordybe sig i emnet.

Edith Ryssel.

Klik på billedet under for at høre i lyd, OleTherkelsen fortælle om Edith Ryssel's artikel om Martinus i Berlingske Tidende august 1953:

1.del .

nogle psykiske oplevelser ved Mimi Arnborg.

Foredrag holdt i de nordiske lande.

Vi lever midt i teknikkens og materialismens tidsalder, og der er næsten ingen grænser for, hvad menneskene kan præstere i dag. De er blevet dygtige, men at de er blevet lykkeligere, sådan inderst inde, og mere trygge, det er jeg ikke helt sikker på. Dybest i mennesket ligger en længsel efter noget, der stiler højere, noget der ikke har med de ydre ting at gøre. Man længes blandt andet efter svar på spørgsmålene, om der er et mål og en mening med livet, og hvorfor vi er her med alle vore glæder, kampe og besværligheder.

Hvor var vi før den morgen, vi blev født? Og hvor drager vi hen, når vor livsdag er til ende? Stort set er livet kort, hastigt svinder barndom og ungdom, og vi stormer frem mod livets middagshøjde, hvor vor gerning skal lægges og kræfterne prøves. Inden vi ved af det, er årene svundne, og det går mod vor livsaften. Når man, som jeg, er nået op i årene, så føler man, at livet svandt hen som en drøm. Men endeløs svøber evigheden sig omkring os, ja, vi lever faktisk midt i den. Men efter vor livsaften, når jordelivet er slut, da kommer der en ny morgen. *Det ved jeg forvist!*

Hos alle mennesker, primitive som civiliserede, findes et instinkt, der fortæller os, at vi lever videre. Vidnesbyrd herom findes i alle religioner, i Indiens hellige bøger, i Persiens gamle skrifter, i Ægyptens hieroglyffer, ridsede i sten for årtusinder siden, såvel som i nutidens religioner. Vi skal gå fra lys til lys, fra kundskab til kundskab, indhentende stadig flere erfaringer.

Beviserne for et liv på et højere plan efter det, vi kalder døden, er så mangfoldige, at ingen velunderrettet person vil kunne benægte, at det er sandhed. For ikke så længe siden var der en svensk professor, der vakte opmærksomhed ved at sige: "Vi må forstå, at vi er væsener, der aldrig kan forgå. Vi vil bestandig have forbindelse med vort ophav."

Vor Jord er bare en lille prik i det vældige univers og er blot en grov kopi, en skygge af den åndelige verden. Hele verdensaltet står i forbindelse med det åndelige hierarki, der leder og opretholder alt. Vi opfatter blot en brøkdel af de æteriske vibrationer, der opbygger universet. Guds ånd gennemtrænger alt. Det er ånd, der binder det hele sammen. Der er tanker bag alle ting.

Den materielle verden, vi i øjeblikket lever i, er underkastet en anden og grovere svingningshastighed end den, som den åndelige verden vibrerer i, og de, der har den evne at kunne indstille sig på disse finere vibrationer - eller bølglængder, om vi vil - ser og oplever denne verden i al dens mangfoldighed.

En sådan evne har jeg været i besiddelse af, siden jeg var barn. Det er jeg altså født med, ligesom en tegner og en maler har deres medfødte evner. *Men mine psykiske evner brød først rigtigt ud, da jeg var omkring tredive år.**

*jf. Martinus så repeterer vi tidligere liv frem til 30års alderen, og sidste liv bliver specielt repeteret lige før man da er 30år. rø-anm. Ja, nevte Martinus fik også sin kosmiske indvielse da han var 30, i 1921!

At den åndelige verden er virkelig, det er ikke bare noget jeg håber og tror, det er en vished for mig, men samtidig en betroelse, givet under ansvar. Jeg føler, at jeg skal dele mine oplevelser med søgende mennesker. Jeg har utallige gange set ind i denne for de fleste usete verden.

I realiteten findes der ingen død. Legemet går tilbage til stoffets verden, hvoraf det er dannet, men ikke egoet, vort jeg, vor bevidsthed. Vor udødelige ånd drager iklædt sit åndelige legeme, til det sted eller til den bolig, man selv har beredt sig i livet her på Jorden. Vi drager til vore handlingers verden.

Tager man sin bibel, ser man, at fra første til sidste blad berettes der om himle, profeter og engle m. v. Tager man Åbenbaringerne bort fra den hellige bog, vil en meget væsentlig og værdifuld del gå tabt. Når man i kirken rejser sig, mens præsten læser af dem, så finder man det helligt, stort og smukt. Hvorfor er det ikke lige så smukt, når det sker i dag? Himlens dør er bestandig åben. Aldrig forstummer tonen fra himlen, som der står i *Dejlig er Jorden*.

Men lad mig nu fortælle om, hvorledes alt dette begyndte for mig. Jeg kan erindre så langt tilbage som til seks-syvårs alderen. Jeg så farver, blomster og skikkelser, som andre ikke så, men jeg fik hurtigt lært at tie stille med, hvad jeg så og oplevede. Mange børn med paranormale evner har ikke mødt forståelse og må derfor undertrykke deres evner for ikke at risikere ubehageligheder. Man oplever ofte skyhed hos de personer, der er i besiddelse af clairvoyante og andre psykiske evner.

Jeg lever faktisk i to verdener. Det er både vidunderligt og til andre tider lidt svært. Her lever vi i tid, men vi lever samtidig i evigheden.

Gennem barndommen og de første ungdomsår havde jeg ret ofte nogle lange besvimelser, som lægen stod uforstående overfor; men senere er jeg blevet klar over, at det var frigørelser fra min fysiske krop. *Mens jeg befandt mig svævende over mit legeme, så og oplevede jeg den åndelige verden.*

Måske har alle engang i en fjern fortid haft denne sjette sans, som for de flestes vedkommende er gået tabt. Det anses ikke for mirakuløst, at vi har fem sanser, men kunne man ikke tænke sig, at der i hjernen fandtes centrer for de paranormale evner, der kan åbne for en fjerde dimension? Ja, hvad ved jeg? Jeg har kun kendsgerningerne at holde mig til. Jeg har nylig læst, at størstedelen af naturens ypperste organ, hjernen, ligger brak, og at man kan bortoperere store dele af den, uden at patienten tilsyneladende har mistet åndsevnerne. Når den engang udnyttes fuldt ud, kommer meget her i verden sikkert til at se anderledes ud. Lad os da håbe, at den bliver udnyttet til noget godt og nyttigt.

Fordi menneskene i almindelighed ikke kan opfatte denne uden for os liggende verden, kan man dog ikke af den grund fastslå, at den ikke eksisterer. Man kan ikke blot uden videre afvise alt det, man ikke forstår.

For halvtreds år siden ville man ikke have troet det, hvis nogen havde fortalt os, at man i sin egen levetid ville komme til at opleve dette at sidde i sin egen stue og se og høre mennesker i fjerne lande, der på en skærm bevæger sig, synger og taler gennem en mesterlig opfindelse, der kaldes et TV-apparat, endog med farver på. Ja, man har tilmed oplevet at se to mænd spadserere på månen og høre dem tale i næsten samme sekund, som ordene blev udtalt. Hvis vi ikke vidste bedre, ville vi kalde dette et mirakel. Men 'miraklet' er jo blot betegnelsen for noget, man ikke forstår. Jeg husker da, at som barn sagde man ofte om noget uopnåeligt, *at det var lige så umuligt som at flyve til månen.*

Sandhedens grænsepæle flyttes i takt med udviklingen.

I flere af de store lande, såsom USA, Sovjet, England m. fl. er der nu oprettet fakulteter inden for psykisk forskning, hvor emner som parapsykologi og metafysik indgår i undervisningen. Så inden mange år bliver det, som man her i Skandinavien i dag sætter et stort spørgsmålstejn ved, en realitet, en sandhed, naturlig og ligetil. Så er der ikke længere noget, der hedder overnaturligt og mystisk. **Det er blevet erstattet af ordene: det sanselige og det oversanselige.** Begge dele er lige naturlige og styres af visse afstukne love. Den traditionelle kløft mellem de fysiske og de psykiske videnskaber er ved at skrumpes ind.

Nobel-fysikeren Max Planck har sagt: "Sandheden kan kun findes ved et beslutsomt skridt ind i metafysikkens rige." Langsomt, men sikkert arbejder videnskabsmænd verden over på at udbygge teorien om et liv efter død, om en tilværelse, der ikke ophører med det jordiske legemes tilintetgørelse.

Der bliver længere og længere imellem de hånlige tilbagevisninger af påstanden.

Himlene er vor evige ånds virkefelt.

Og så følger nogle af mine psykiske oplevelser.

Hånden, der skrev

Som ganske ung havde jeg denne oplevelse med min morfar, der var død et eller to år forinden.

Jeg var ved at føre noget regnskab, da denne mærkelige svimmelhedsfølelse kom over mig. Mit hoved faldt ned mod bordet, og da jeg vågnede op igen, stod der med min morfars håndskrift skrevet tværs over siden i min regnskabsbog:

"Man kalder os døde, men vi er mere levende end nogensinde før."

Derunder stod hans navn, hans karakteristiske underskrift.

Den døde mor hjælper sin datter

Som yngre var jeg ofte alene hele dagen, mens min mand var på kontoret, og for da at gøre lidt gavn besluttede jeg at bruge mine eftermiddage til at besøge syge og fattige mennesker. Således gik jeg til en meget syg kvinde, der var mor til to børn, som jeg dog ikke dengang så. Imidlertid døde denne kvinde, og jeg tænkte ikke mere på hende, for nu var der andre, jeg besøgte.

Så en dag nogen tid senere stod hun lys og forklaret foran mig derhjemme, men hun havde et bekymret udtryk i sit ansigt. Jeg hørte hende sige til mig:

"Hjælp min datter, hun er i nød!"

Da jeg spurgte, hvor denne datter befandt sig, gav hun mig adressen. Imidlertid havde jeg ikke opfattet den helt korrekt, men hun må have gået usynlig ved min side og overvåget mine skridt, for pludselig stod hun synlig for mig midt på fortovet, pegede på et hus og sagde:

"Der bor min datter. Gå op og hjælp hende!"

Jeg fandt pigen på det opgivne sted. ***I sin ulykkelighed havde hun tænkt på at berøve sig livet.***

Det har moderen fra sin verden kunnet se og formåede at hente hjælp der, hvor hun fornemmede at blive hørt.

Jeg fik trøstet og hjulpet den unge gravide pige. Vi fandt en løsning på problemerne, og nu kunne moderen sikkert med fred vende tilbage til sit åndelige hjem.

Vi skal huske, at vi ikke er mennesker, der efter døden bliver ånd, men ***at vi er udødelig ånd, der midlertidigt er mennesker.*** Vort egentlige jeg er ånd, og vort hjemsted er ikke af denne verden.

Selv om man er draget bort fra Jorden, kan man altid følge med i, hvad der sker hernede - og hjælpe sine kære, om det behøves.

Boyen Sorrah på Sumatra

Det var egentlig først, da jeg traf min mand, at mine psykiske evner rigtigt brød frem, og han har lige fra begyndelsen været min store hjælper i mit åndelige arbejde. Han havde på forhånd stor forståelse for disse ting, idet han havde tilbragt en del år som afdelingsleder på en gummiplantage på Sumatra. Her havde han fem tjenestefolk i sit hus, af hvilke de tre var mediale. Det var meget almindeligt blandt de indfødte, der endnu var uberørte af tidens jag og materialismens 'velsignelser'.

En dag hørte han larm fra køkkenet. Han gik derind for at se, hvad der var i vejen. Det viste sig da, at hans boy, der hed Sorrah, var faldet i trance, og en ung kvinde talte igennem ham. Det var hans forlovede, der var bosat på Java, men som nu var død. Han selv, boyen, var midlertidigt på kontraktarbejde på Sumatra.

Den 'døde' forlovede berettede gennem ham, hvad der var hændt, og sagde blandt andet, at han godt måtte gifte sig med en anden. De var blevet forlovede i 9-års alderen. Det var noget, forældrene havde ordnet, som skik var.

Min mand blev meget interesseret, for var dette rigtigt, åbnede der sig jo mægtige perspektiver med hensyn til livet og døden.

Han fik de omkringstående til at spørge pigen om forskellige ting såsom hendes navn, fødested, dødsdag, dødsårsag og lignende. Dagen efter skrev han til myndighederne på Java og fik senere herfra bekræftet, at det passede alt sammen.

Meddelelsen gennem trance var for så vidt en praktisk måde for de indfødte at meddele sig på, når de hverken kunne læse eller skrive.

Flere år senere, da vi sad hjemme i vor stue Århus, så jeg pludselig en lille mand stå foran mig -- altså en åndelig skikkelse. Han sagde nogle ord, som jeg ikke forstod. Han sagde blandt andet:

"Boy Sorrah ada!"

Så skal jeg love for, at min mand blev opmærksom. Det var malayisk og betød:

"Din tjener, Sorrah, er her."

Jeg lod ham tage kontrol over mig, og nu havde de to en samtale på malayisk med mig som mellemlid. Sorrah fortalte blandt andet, at han var blevet bidt af en slange, da han ville skyde genvej over en kløft, og det kostede ham livet.

Da min mand spurgte - stadig på malaysisk - om han kunne give et bevis på, at han virkelig var Sorrah, svarede han:

"Ja, kun tuan (herren) og jeg ved, at når tuan kom og skulle op på vognen, stejlede hesten altid, så han måtte rykke i bidslet for at få den ned igen."

Dette var et fulgyldigt bevis for min mand, og han var meget glad for denne oplevelse.

Bagefter havde jeg ikke selv erindring om denne samtale.

Orentius

Under krigen havde jeg engang en oplevelse, da jeg var i Aalborg for at holde møde. Jeg blev hentet ved toget og kørt til en familie, hvor jeg skulle opholde mig i nogle timer. Der var imidlertid ret uroligt med små støjende børn, så jeg besluttede at gå en tur.

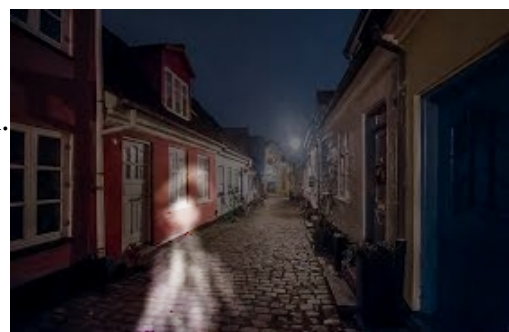
<udenfor et suppekøkken i Aalborg ww2

Det regnede, og da det efterhånden var ved at blive mørkt, ville jeg vende om, men befandt mig da pludselig i en udgravning for enden af en gade. Der udgik flere gader fra denne udgravning, og på grund af mørklægningen kunne jeg ikke orientere mig. Hvilken var nu den rette? Jeg kendte ikke engang min gades navn.

Jeg blev bange og nervøs og kunne ikke klare mig ved egen hjælp. I min nød bad jeg Gud hjælpe mig, og da stod en lysende skikkelse foran mig og sagde med høj røst:

"Mit navn er Orentius, følg mig!" (ide>>> og faktisk bilde fra gamle Aalborg.)

Jeg takkede og fulgte ham i fire-fem skridts afstand. Der gik han, dette lysende sendebud fra himlen, som en ledende fakkell foran mig. Han drejede ind ad den rette dør, og jeg kunne gå ind og forrette min tjeneste, som man ventede det af mig.

Elevatoren i Oberammergau.

Efter at jeg en aften havde holdt et møde, viste der sig en lysånd for mig. Jeg så tydeligt alle enkeltheder, både ansigtstræk og klædedragt. Han gik hen imod en dame, hvis skytsånd han var, og bad mig gentage følgende ord for hende:

"Når du en dag kommer i fare, vil jeg stå foran dig som her beskrevet. Husk så at træde et skridt tilbage, det vil redde dit liv."

Hverken damen eller jeg forstod dengang meningen med dette budskab.

Da hun et halvt år senere var i Oberammergau til pasionsskuespillene og boede på et hotels tredje etage, var hun en dag forsinket og løb hen mod elevatoren, hvis dør stod åben. Idet hun ville træde ind, stod denne frelsende engel foran hende, og i et nu mindedes hun budskabet og trådte automatisk tilbage.

Det blev hendes redning, for elevatoren var i uorden og under reparation. Elevatorstolen var i kælderetagen, og der ville hun være styrtet ned, om ikke himlen havde grebet ind.

<< - ide, ikke fra den oprindelige bogen. R.

Møde med en kommende Pave

Når jeg i mange år har længtes efter at komme på rejse til Rom, ligger der noget specielt til grund herfor, idet min åndelige leder var knyttet til Vatikanet i sin sidste inkarnation for tre-fire hundrede år siden. Han har i de mange år, hvor jeg har virket som medium, givet interessante skildringer af livet der.

Jeg mindes tydeligt en åndelig oplevelse, jeg havde i 1939. Pave Pius XI var død, og hans efterfølger skulle vælges. I de dage, da verden spændt afventede, hvem valget mon ville falde på, oplevede jeg under en natlig frigørelse, at min leder, Broder Edgar, stod hos mig, smilede, tog min hånd og sagde:

"Følg mig, barn!"

I næste nu stod vi i en underskøn have, hvor alt åndede fred og harmoni. Mens vi stod og betragtede de smukke træer og blomster, kom en hvid skikkelse hen imod os. Han gik og læste i en hvid bog, som jeg tænkte var Bibelen. Da han nærmede sig, sagde min åndelige leder:

"Det er den kommende pave. Læg mærke til hans ansigt og til hans smukt formede hænder og glem ikke hans navn. Han er kardinal og hedder Eugenio Pacelli." >> (billede fra 1939)>

Vi hilste på ham, og han smilede kærligt.

Denne oplevelse skrev jeg straks ned, og om morgenen viste jeg den til min mand.

Da jeg få dage efter var i byen på indkøb, så jeg en lille gruppe mennesker stå og læse en avisside i et kioskvindue. Min

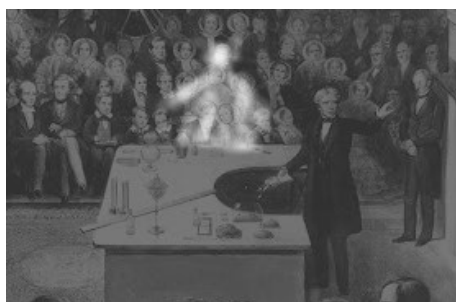

nysgerrighed lokkede mig derhen, og straks genkendte jeg på det store forsidebillede ham, den hvide skikkelse, der ligesom jeg i nattens timer havde vandret frigjort i den skønne have.

Til folks forbavselse udbrød jeg spontant: "Der er han!" og styrtede ind for at købe avisen, som jeg har endnu. Der stod:

"Den nye pave er valgt. Det er kardinal Eugenio Pacelli." Det blev den meget omtalte Pius XII, som døde i 1958.

Kodeordet kom 20 år efter

Efter en seance er jeg meget åben for åndelige budskaber. Således oplevede jeg engang, at en åndelig skikkelse stillede sig op foran et ægtepar på første række. Han viste sig klædt i lidt gammeldags jordisk tøj. Jeg hørte ham sige:

"Sig til mine venner her, at figentræets blade er femfingrede, og derefter skal du sige: Abraham, Isak og Jakob!"

Jeg tøvede lidt, for jeg syntes, at det lød dog lidt for mærkværdigt. Men som sædvanlig adlød jeg alligevel, og det viste sig, at det var deres gamle ven, der var død tyve år før, som nu gav dem det kodeord, de havde aftalt, hvis det var muligt gennem et medium at bringe dette bevis på åndens udødelighed.

Hr. og fru X, der næsten havde glemt dette identitetsbevis, erindrede nu den gamle aftale og blev meget glade for denne hilsen fra en kær gammel ven.

Killingens nødråb blev hørt

Det var en kold forårsnat. Huset sov, og mine to kattekillinger skulle også sove trygt i deres kurv. I nattens mulm og mørke vågnede jeg. Jeg havde drømt, at den ene killing var gået ud i haven og nu sad fastklemt og frysende i en rosenhæk og peb.

Halvt sovende for jeg op af min seng. Som ledet af en usynlig hånd fandt jeg frem til rosenhækken, hvor min kære lille mis befandt sig, akkurat som jeg havde oplevet det i drømmen, eller vel rettere i min frigjorte tilstand under søvnen. At den blev reddet hjem i sin kurv, behøver jeg vist ikke at uddybe nærmere.

Et lille levende væsen sendte sit nødråb op mod sin skaber. Han hørte det og vidste, hvor hjælpen var at finde.

En advarsel til mig

Engang, da jeg cyklede i byens gader og befandt mig bag en mælkebil, der ligesom jeg skulle dreje om et skarpt hjørne, lod der en røst til mig, netop som jeg ville dreje:

"Kør lige ud."

Ganske automatisk adlød jeg stemmen, og det blev min redning, for en stor kasse med mange mælkeflasker blev slynget af vognen under drejningen, og havde jeg fulgt min påtænkte kurs, havde den ramt mig.

Når timeglasset rinder ud

Engang besøgte jeg en gammel dame i Århus. Hun var meget syg og havde store smerter. Jeg sad og holdt hendes hånd og bad for mig selv en stille bøn, om hun dog ikke snart måtte blive befriet. Da så jeg pludselig en lysende skikkelse foran mig. Han havde et timeglas i hånden, og der var kun få sandskorn tilbage. Han pegede på det og sagde:

"Når det sidste sandskorn er rindet ud, bryder jeg båndet, der forbinder krop og sjæl. Ikke før, thi således er det Guds vilje".

Jeg sad endnu en lille tid hos hende, men måtte hen under aften gå hjem.

Midt om natten vågnede jeg, og da stod min åndelige leder ved min seng, og jeg hørte ham sige:

"Kl. fem får den syge kvinde fred."

Jeg sov videre og vågnede, da klokken inde i stuen slog fem. Igen hørte jeg stemmen:

"Så, nu fik hun fred!"

Næste formiddag gik min mand og jeg derud. Vi konstaterede straks, at gardinerne var trukket for vinduerne og så på hinanden, som ville vi sige:

"Ja, selvfølgelig! Når det er meddelt os ovenfra, så må hun være død."

En ung mand kom os i møde og fortalte, at fru X var død.

"Hvornår døde hun?" spurgte jeg. Hertil svarede han:

"Hun døde i morges kl. fem!"

Min far

Jeg har mange gange siddet ved et dødsleje, og det er for mig en stor højtidstund, når en frigjort sjæl bæres hjem. Mennesket er jo et væsen, der gennem det, vi kalder døden, skiller sin usynlige identitet fra den synlige krop.

Jeg mindes især, da jeg sad hos min far i hans sidste time inden overgangen. Alt var så lyst og fredfyldt, og mange lyse skikkelser trådte ind for at hente ham. Der var det særlige ved far, der for øvrigt var den bedste ven, jeg nogensinde har haft, at han aldrig, eller yderst sjældent berørte religiøse emner. Nu lå

han der og vente de på døden. Pludselig rejste han sig op og sagde, mens han bredte armene ud:

"Jesus Kristus, er det dig? Så lad da mit syge legeme dø, at jeg kan komme hjem til dig. Og en engel sidder ved den anden side af min seng - og min søn, Victor oh, hvor smukt!"

Umiddelbart derefter var han det, man kalder død.

Jeg så hans frigjorte ånd blive båret ud gennem vinduet af lysengle og kunne følge denne lysformation langt ud i rummet som kontrast til den mørke september himmel.

Mens jeg med mine øjne fulgte dette sælsomme syn, gentog jeg gang på gang "Gud velsigne dig, lille far" - indtil sygeplejersken kom og beroligede mig. *Et lys gik ud på Jorden, men det blev tændt i himlen.*

I denne forbindelse oplevede jeg et halvt år senere noget skønt i Stockholm.

Jeg var til et kongresmøde, og pludselig sagde en clairvoyant svensk dame, mediet Karin Strandberg, som jeg dengang ikke kendte, til mig:

"Der står en mand ved siden af Dem. Det må være Deres far, for De ligner ham. Han siger: "Din velsignelse fulgte mig langt ud i rummet". Kan De forstå, hvad han mener med det?"

Og hun fortsatte:

"Han beder mig sige: Bekymrer Jer ikke om os. **Det er snarere os, der skal være bekymrede for Jer dernede i den tunge og urolige verden.**"

Efter en lille pause fortsatte mediet:

"Nu spørger Deres far: Hvor er mit ur?"

Det kunne jeg i øjeblikket ikke svare på, men det var interessant at konstatere, at man også efter overgangen til det nye liv havde tanker for sine jordiske ejendele.

Efter hjemkomsten til Danmark undersøgte jeg sagen angående uret. **Det var et dobbeltkapslet <<guldur, som min far altid bar på sig.** Efter hans død arvede min yngste bror det, men han brugte sædvanligvis sit

armbånds-ur. Uheldigvis var dette gået itu hin skæbnesvangre dag under krigen, så han måtte medbringe gulduret, da han skulle på arbejde.

Min bror var politiassistent, og sammen med den øvrige politistab blev han af besættelsesmagten pr. lastbil transporteret til Buchenwalde i Tyskland.

Efter hjemkomsten i 1945 havde han fortalt sin hustru, at noget at det første, tyskerne havde foretaget sig under transporten, var at fratage ham ur og vielsesring.

Min far har altså undret sig over, hvor uret var blevet af. Det var ham en kær jubilæumsgave, som nu er havnet et sted i Tyskland.

På grund af strabadserne dernede døde min bror ret ung, men han har vist sig for mig flere gange, og hver gang smilede han glad til mig.

Det er vort ønske

Ganske spontant og uventet kan jeg opleve den verden, der er usynlig for de fleste.

På en foredragsrejse i Sverige sammen med Gideon Ekstrøm fra sad vi en dag alene i en kupe mellem Falun og Mora, da der pludselig stod en stor apostelskikkelse foran mig. Han holdt en engelsk bibel op foran mig, pegede på teksten fra bjergprædikenen og sagde:

"Når du skal holde gudstjeneste på engelsk, er det vort ønske, at du taler over disse ord: Man tænder ikke et lys og sætter det under en skæppe, men sætter det på lysestagen, så det skinner for alle, som er i huset."

På det tidspunkt var det mig uforståeligt, at jeg skulle tale på engelsk, men da jeg nogle måneder senere blev opfordret til at holde åbningsgudstjenesten ved en verdenskongres, var jeg ikke i tvivl om, at jeg skulle sige ja.

Jeg talte selvfølgelig over det emne, der var blevet mig pålagt, og det var i Seglora Kyrkan i Stockholm.>> Når jeg oplever noget sådant, står det som prentet med ild-skrift i min bevidsthed.

Toner har farver

Alt er vibration, alt er svingning, også toner og farver.

Jeg har oplevet ved en symfonikoncert, at hver tone havde sin farve, og *tilsidst bølgede hele rummet i en farvesymfoni af overjordisk skønhed.*

I Peterskirken i Rom oplevede jeg noget at det samme. For nogle år siden traf jeg en kendt pianistinde, og jeg tilbragte en eftermiddag i hendes hjem. Vi talte naturligtvis også om musik, og jeg spurgte hende:

"Vil De tro mig, når jeg siger, at hvis betingelserne er tilstede, kan jeg opleve en koncert i farver?"

Så lagde hun sin hånd oven på min > og sagde med et stort smil:

"Det kan jeg også."

Det var dejligt for mig at møde et menneske, der kunne bekræfte min oplevelse, min iagttagelse, og som havde oplevet det samme.

Selvorderens redning

En nat havde jeg en levende drøm.

Jeg gik ad en smuk sti, der snoede sig rundt om en ret stor Sø. Det var sol og sommer, og jeg glædede mig over den smukke natur. Pludselig hørte jeg råb om hjælp fra den modsatte bred, og straks fyldtes jeg med tanker om, hvordan jeg hurtigst kunne komme til hjælp. Der var jo lang vej, hvis jeg skulle følge stien, og jeg havde ingen båd.

Atter lød en kalden derovre fra. Jeg standsede og bad inderligt, om Gud ville give mig mulighed for at hjælpe den nødstedte kvinde, for det var en

kvindes røst, jeg hørte.

Da var der pludselig en brolagt vej tværs over søen. Jeg blev meget lykkelig over, at min bøn var hørt og skyndte mig ud på dæmningen som netop endte der, hvorfra råbene lød. Jeg husker, at jeg derefter tog en kvinde ind til mig og trøstede hende.

Så vågnede jeg og kunne ikke glemme denne levende drøm.

Jeg begyndte som sædvanlig dagens gerning i mit hjem. Jeg var alene i huset og husker endnu, at klokken var elleve, og jeg var i færd med at lægge sengetæpper på, da en lysende, åndelig skikkelse stod foran mig og sagde med stærk, underlig røst:

"Du må straks ile til en kvinde, der er ved at gøre en ulykke på sig selv. Det må ikke ske, for hendes tid er endnu ikke omme."

Jeg foldede mine hænder og bad Gud om hjælp, hvorefter jeg tog afsted til det angivne hus. Her fandt jeg en 38-årig kvinde beskæftiget med at rede et leje på gulvet efter at have tætnet vinduerne og stillet sovetabletter frem. Derefter ville hun have åbnet for gassen. Det var vanskeligt for mig at skaffe mig adgang til stuen, men når himlen hjælper til, kan alting lykkes.

Således blev et menneskeliv reddet, og vi fandt en udvej, så livet kunne leves videre.

Vel kan man ihjelslå legemet, åndens tempel, men sjælen er evig og kan aldrig dø. Man skulle nødtigt komme ukaldet hjem. Vi må tage byrderne op og bære dem til vejs ende således, at når den dag kommer, *hvor vi på Guds bud frigjorte skal gå over den bro, der fører til de evige boliger*, at vi da må kunne betrede den med tillid og forventningens glæde.

I denne hændelse blev drøm og virkelighed kædet sammen, og atter blev givet os et eksempel på, at skytsånden kan gribe ind for at redde det barn, den sjæl, han er blevet betroet at lede gennem et jordeliv.

Vismanden fra Øst

Engang var jeg inviteret af en svensk præst til gæstebud i hans præstegård. Jeg skulle her træffe en vismand, som præsten havde haft en interessant og højst værdifuld korrespondance med.

Da jeg ankom, var allerede et større selskab til stede. I skæret fra tændte kærter var de forsamlede i husets storstue, og her sad i et hjørne den gamle filosof. Jeg bemærkede straks, at der udgik en stærk blå udstråling fra ham.

Da jeg havde hilst på familien og gæsterne, bød præsten mig en stol og sagde:

"Sæt dig nu ned, så skal vi høre himlen tale. Jeg vil begynde med at spille og synge din yndlingssalme, Davids 23. salme."

Jeg protesterede lidt. Jeg var træt af rejsen og havde aldeles ikke regnet med, at jeg her skulle være redskab for åndelige budskaber men jeg måtte vel så lægge det i Guds hånd.

Der udviklede sig nu hurtigt en fortættet åndelig stemning. I et hjørne af stuen - modsat det, hvor vismanden sad --så jeg en psykisk sky blive bygget op,

og ud af den trådte en pragtfuld åndelig skikkelse. Over brystet havde han et gyldent skærf. Jeg kan endnu se ham stå der foran mig i al sin ophøjede skønhed. Da han mærkede, at jeg havde kontakt med ham, smilede han kærligt til mig.

I næste nu stod han med en flettet kurv, hvori lå nogle små runde, grove brød. Dem bød han smilende og bukkende rundt til hver enkelt gæst. I min tanke siger jeg til ham:

"Hvad byder du, broder?"

Han ser på mig og svarer:

"Jeg byder livets brød fra livets land."

Så når han frem til vismanden, men nu har han pludselig også en skål i den anden hånd. Den er gylden og fyldt med diamanter og ædelstene. Han rækker begge skåle frem imod ham og siger:

"Engang, broder, fik du valget mellem livets brød fra livets land og så denne verdens gods og guld. Du valgte det rette.

Alt dette gengav jeg i en slags halvtrance. Jeg kunne følge hans bevægelser og høre ordene – også ordene, jeg udtalte.

Måneder senere skulle jeg dog erfare, at jeg hin aften også var kommet i dyb trance, hvori jeg havde bragt betydningsfulde forudsigelser til den fremmede således som det vil fremgå af min videre beretning.

Da jeg denne aften igen var mig selv fuldt bevidst, kaldte vismanden på mig og sagde:

"Sæt dig her ved siden af mig og lad mig holde din hånd, mens jeg taler."

Og han sagde:

"Dette er et af mit livs helt store stunder, og nu vil jeg for første gang fortælle lidt om, hvem jeg er.

Jeg er født og opvokset i det store land mod øst, og jeg havde meget gods. >>

Få måneder før den store revolution skete noget forunderligt.

I en sen natstunde viste sig pludselig i mit soveværelse en sky eller tåge, og ud af den trådte nøjagtig den skikkelse, du her har set og beskrevet. Han stod foran mig med brødkurven i den ene hånd, og i den anden havde han den gyldne skål, som han netop viste dig.

Det åndelige sendebud sagde da til mig:

"Du står nu over for et valg. Du kan beholde dit gods og guld og fortsætte din tilværelse, som du lever den i dag - eller give til dine arbejdere, hvad du ejer. Men tag det fra, du behøver for ikke at ligge andre til byrde. Og rejs så til Gandhi, den store Mahatma - han venter dig."

Jeg kæmpede en svær kamp resten af natten, for det var en stor beslutning

at skulle tage.

Da morgenen gryede, gik jeg til min hustrus værelse for at tale med hende om nattens hændelser. Og til min store overraskelse og usigelige glæde sagde hun:

"Jeg følger dig."

Så sammenkaldte jeg alle mine arbejdere og forklarede dem, at jeg måtte rejse bort, men at de kunne videreføre minedriften og dele overskuddet."

Der var dyb stilhed i stuen, mens han talte. Vi forstod alle, at havde han ikke valgt, som han gjorde, havde revolutionen revet ham med, berøvet ham alt jordisk gods og sandsynligvis også livet.

Jeg har senere erfaret, at han blev hos Gandhi i næsten ti år. Da anden verdenskrig brød ud, befandt han sig på rejse i Tyskland. Herfra måtte han flygte og kom så til Sverige.

Da jeg traf ham hin dag i præstegården, levede han og hans hustru nærmest en eremitlivelse i et forladt skovløberhus i en af Midtsveriges store skove.

Nogen tid efter dette samvær modtog jeg et brev fra Tyskland, hvori han skriver:

"Kære lille søster. Nu er første del af dine profetier hin uforglemmelige aften i Sverige gået i opfyldelse, for der blev jo sagt, at det noget barske klima i det kolde nord var mindre heldigt for mig i min høje alder, og at jeg snart ville få tilbudt asyl under mildere himmelstrøg.

Jeg har just modtaget indbydelse fra dr. B., der ejer et kursted i Sydtykland, at jeg må tilbringe resten af mit liv på dette sted. Her er jeg nu og er lykkelig over Guds førelse."

Der udspandt sig nu en livlig korrespondance mellem os.

I et senere brev meddelte han, at nu var også anden del af profetierne gået i opfyldelse, idet han havde fået kontakt til værdifulde og særdeles indflydelsesrige kredse, og her havde han kunnet yde en betydelig indsats og dele ud af sin livsvisdom.

Til sin død kaldte han mig sin 'lille søster'. Han indførte mig i sine kontakter, og deraf fulgte senere et udbredt virke for mig i internationale kredse og ved kongresser, blandt andet i Holland.

I det sidste brev, jeg modtog fra den kære gamle vismand, skriver han:

"Lille søster, nu forlader jeg snart kødets dragt, men vi mødes engang hist oppe i det evige liv."

Og han slutter brevet med disse ord på halvt svensk og halvt tysk:

"Med mina varmasta halsningar in Liebe und Freiheit,
Dein X."

Nogle gange i de senere år har jeg mærket ham som frigjort ånd. Jeg mindes ham i ærbødig glæde.

Jacco, der faldt i Finlands vinterkrig

Under et besøg i Helsingfors, hvor jeg holdt foredrag og gudstjenester samt gav healing, havde jeg en særlig oplevelse.

Da jeg altid har beundret Mathilda Wrede, fangernes ven,> var det mig en særlig glæde, at jeg netop knyttede venskabsbånd med hendes slægt.

En dag, da jeg var til middag hos disse venner, kom en anden gæst ind i stuen, og jeg undrede mig over, at han var i følge med *en soldat i en mærkelig lurvet uniform*. Jeg kunne tydeligt se alle enkeltheder. Pludselig forsvandt soldaten, og jeg blev klar over, at han ikke var af kød og blod, men at det var en åndelig skikkelse, der havde manifesteret sig.

Jeg sagde ikke noget til den øvrige del af selskabet, for han senere på aftenen stod der igen, og nu sagde han sit navn *Jacco* og gjorde tegn til, at han havde et budskab, han gerne ville bringe sin ven.

Jeg henvendte mig så til værtinden og satte hende ind i sagen, og da hun syntes, det var vor pligt at bringe dette budskab videre, spurgte hun sin gæst, om han kendte en soldat ved navn *Jacco*, og om han ønskede kontakt med ham gennem mig?

Det gjorde han i høj grad, og vi gik ind i en anden stue, hvor jeg gentog, hvad *Jacco* sagde til ham:

"Kan du huske mig - *Jacco*?"

"Kan du huske, da vi under krigen stod i et granathul og kæmpede mod fjenden?"

"Kan du huske, at jeg, lige før jeg blev ramt og splittet i stumper og stykker, sagde: Hvad tror du, der bliver af Finland efter dette?"

Gæsten svarede dybt bevæget:

"Ja, kære ven, jeg glemmer det aldrig - ej heller det frygtelige øjeblik, hvor du blev revet bort."

De diskuterede mangt og meget, og alt passede til punkt og prikke. *Jacco* sagde blandt andet:

"Jeg viser mig for dig, som du kendte mig på Jorden, men Gud har givet mig et nyt legeme og et nyt liv, og nu er jeg lykkelig. En dag skal vi mødes igen."

Ved Mesterens fødder

Kun stykkevis kan jeg gengive denne nats hændelser under søvnens frigørelse, og hvad jeg end formår at skrive, vil det kun blive en bleg afglans af det virkelige, men jeg vil forsøge.

Jeg befandt mig i den åndelige verden i en stor, smuk sal, hvor vel tre hundrede var tilstede. Det var et led i mange foredrag, hvor repræsentanter fra forskellige religioner talte om deres lære.

En smuk skikkelse trådte frem, iført en skinnende sort silketoga med noget hvidt ved hals og ærmer (tjenerdragten), og jeg tror bestemt, at det var

< **Olfert Ricard**. Vi lyttede alle interesseret til hans tale, men pludselig begyndte stemmen at skælve, og medens en dyb bevægelse stod aftegnet i hans ansigt, og tårerne brød frem i hans øjne, sagde han:

"Kære venner, det største af alt hænder os i denne stund, thi mesteren, Jesus Kristus, gæster os. Se, han står med sine udbredte arme for at velsigne os. Han træder med sin mildhed og kraft ind til os uværdige for at give os del i sin stråleglans."

Da så jeg et lyshav bagved præsten, og i dette så jeg en skikkelse aftegnet, men uklart, thi lysskæret var meget stærkt og blændende. Tydeligt så jeg dog de udbredte arme og det hvide, skinnende klædebon.

En anden præst trådte dybt bevæget hen foran Ricard. Han repræsenterede en frikirke i Amerika. Hans dragt var som den først beskrevne, kun havde han en stor hvid blondebræmme ned foran på dragten. Han sagde:

"Åh, venner, jeg ser ham, den store mester, ser hans udbredte arme og utilde åsyn. Sådan står han."

Og han bredte sine arme ud.

Mit hjerte bankede heftigt. Lyset strålede endnu derinde, og jeg kunne se omridset af Mesterens skikkelse i det stærke lys. Orgelet bruste med dejlige toner. Her sad jeg lille menneskebarn midt i himlens lys og herlighed. Jeg følte mig løftet og båret af lys og toner og åndskraft; men i næste nu følte jeg også min egen lidenhed.

Folk begyndte at gå ud, de fleste ad den brede hvælvede udgangsport, kun få gik den modsatte vej, op mod lysskæret. Jeg sad endnu dybt bevæget på min plads, men fik så øje på den lille udgangsdør oppe bagved alterpladsen, hvor jeg endnu så de dejlige hvide arme løftet til velsignelse.

Da besluttede jeg at gå ud ad den lille dør deroppe, for måske kunne lysstrålerne så nå mig og give mig kraft til min gerning. Jeg kom derop og troede mig uset, for jeg bøjede mig helt ned for at krybe under de udstrakte arme, men der gik pludselig en voldsom sitren igennem mig, og en uendelig mild og dog myndig røst sagde:

"Rejs dig, min søster, jeg vil give dig kraft og styrke og Guds fred."

Så rankede jeg mig, vendte mit ansigt op mod ham og sagde:

"Åh, Herre, jeg er kun en af dine mindste tjenere, men giv mig, at de ord, der tales gennem mig, må være sandhed."

Da fyldtes jeg med en kraft uden lige. Min ånd følte sig hævet mod de skønneste højder, og opfyldt af en inderlig tak og en lykkefølelse så ubeskrivelig gled jeg ud i solskinnet.

Der stod jeg over for min skytsånd, Broder Edgar, som sagde:

"Ja, barn, det var en højtidstund!"

"Broder Edgar, jeg føler mig så lille og uværdig -- åh, Gud hjælpe mig!"

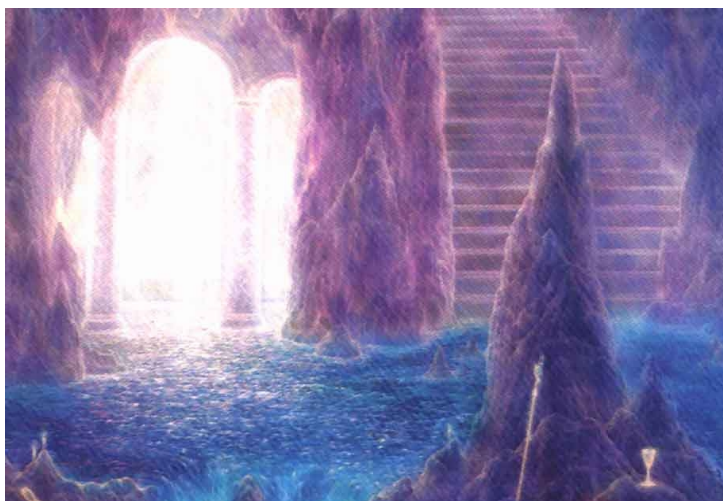
"Barn, det er ikke nok, at du har ydmyghed, du må også have tro. Du må tro på, at når Gud vil det, så er du brugbar i hans tjeneste."

Så gled jeg alene ud i det store rum. I hånden havde jeg en rulle papir. Jeg nærmede mig en stor by, som jeg først så i fugleperspektiv. Den lå badet i et ejendommeligt lys, det kosmiske lys, og der var ingen mennesker på gaden.

Pludselig var jeg på en stor åben plads foran en pragtfuld kirke. Byen kunne ligne Sofia. Der foran kirken kom en ung mand mig i møde med hastige skridt. Det var min ægtefælle. Vi var begge glade for gensynet.

"Hvor har du været?" spurgte han, "og hvad har du i din hånd?"

"Jeg har oplevet det skønneste, nogen kan opleve. I denne rulle har jeg en fortægnelse over, hvornår der er møde igen samme sted, hvor jeg har været. Men

det, jeg har oplevet, kan jeg ikke fortælle dig her. Vi må hen et stille sted, helst hvor der er dæmpet musik, og medens tonerne fylder rummet, vil jeg hviske det alt sammen i dit øre."

"Åh, hvor livet er skønt derinde !"

<GilbertWilliams art. - [more](#)

En åbenbaring i Klosterkrypten

Et af mine store ønsker var at se den gamle middelalderby Assisi i Appenninerbjergene, hvor den hellige Fransiskus levede og virkede, denne rigmandssøn, der efter sin omvendelse søgte at efterleve Kristus, og som ved sit smukke eksempel har påvirket menneskene helt frem til vore dage.

I mange år har jeg følt en dragende længsel efter at besøge dette sted, at se bjergene, hvor han havde vandret, og at møde de fattige klosterbrødre, som den dag i dag lever deres liv der. Og da det i forbindelse med rejsen til Rom lykkedes at komme dertil på et tre dages ophold, blev det en uforglemmelig oplevelse for mig.

Jeg fandt hurtigt op til klosterkirken, hvor munkene, vel halvtreds, 50, holdt messe. En tid sad jeg og lyttede og studerede deres fredfyldte ansigter.

Derefter gik jeg ned i krypten, hvor jeg tændte et lys og satte mig helt alene foran Frans' balsamerede legeme. Der ville jeg sidde i stille bøn og meditation og åbne mit hjerte for Gud, dér på dette hellige sted, langt borte fra verdens larm.

Mens jeg sad fordybet i tak til Gud, mærkede jeg en vældig kraft gennemstrømme mig. Jeg sitrede og blev stærkt bevæget.

Pludselig viste et ansigt sig tæt ved mit, ja så tydeligt, som kunne det tilhøre et menneske af kød og blod. Øjnene stirrede på mig, som ville de udforske mig, søgende, gennemborende. Det ansigt glemmer jeg aldrig.

Så lyste et lille smil hen over hans ellers alvorlige åsyn, og jeg så, at det var Fransiscus selv. Spontant udbrød jeg:

"Fransiscus, er det dig?"

Stærke vibrationer slog ind imod mig, og jeg følte, at her var en åndelig ven, der ville svare mig på nogle spørgsmål angående mit åndelige arbejde. Jeg spurgte:

"Broder Fransiscus, hvordan ser du på den gerning, hvortil jeg har viet mit liv?"

Han svarede:

"Min søster, dertil blev du kaldet, og din gerning var god. Den tro tjener, som Gud har kaldet gennem syner og åbenbaringer, vil aldrig blive svigtet af den himmel, der sendte ham eller hende."

Videre spurgte jeg:

"Når jeg i uforglemmelige øjeblikke skuer ind i den åndelige verden og er et med livet der, så ved jeg, at jeg aldrig, hverken i skrift eller tale, kan gengive det helt, som det virkelig er. Det piner mig og gør, at jeg aldrig er rigtig glad, da sandhed over for Gud og mennesker er det vigtigste for mig."

Hertil svarede han:

"Du lever midt i det pulserende liv, i en verden anderledes end vor. For at kunne gengive denne kræves den fornødne stilhed, isolation, bøn og meditation. *Den fulde sandhed, kan menneskene hverken fatte eller bære. Men bed, lyt og lyd! Og vær du det spejl, der viser glimt af det store lys bagved Jordens skygger. Til mere er du ikke kaldet.*"

Og hans svar fyldte min sjæl med lys og fred.

Lidt senere spurgte jeg:

"Hvorfor er der i vor tid så få medier?"

Fransiscus svarede:

"Fordi menneskene i din tid er så optaget af deres materielle udfoldelse og kunnen. Når tiden er moden dertil, sender Gud de lys, der skal fortrænge mørket. Den mediale evne kan ikke tvinges frem. Den, Gud kalder, kalder han gennem åbenbaringen.

Åndens verden har det store overblik over Jorden og griber ind på rette tid og sted. Derfor frygt ikke, tro kun og Gud velsigne dig !"

Betaget blev jeg siddende endnu en tid, før jeg forlod dette hellige sted og begav mig til hotellet, hvor jeg straks gik til ro.

Da jeg vågnede næste morgen, var min første tanke, om jeg nu kunne huske alting korrekt. Da stod min åndelige leder hos mig og bød mig at nedskrive på

hans diktat.

Og det er dette, jeg her har gengivet.

Da jeg fortalte min gode ven 'Vismanden fra øst', som jeg har omtalt tidligere, om den skønne oplevelse, jeg havde i Assisi, sendte han mig et skrift indeholdende en beretning om et noget tilsvarende møde med den hellige Frans samme sted.

Som overskrift står:

JULE- og NYTÅRSGAVE til MENNESKEHEDEN

Af H. K. Irschähr

På en efterårsdag for mange år siden kom jeg opfyldt af en indre trang og ført af den hellige ånd til denne grav. En velgørende fred og ro lå over landet. Min lidende sjæl søgte tilflugt i helligdommens indre. En ubegribelig salighed opfyldte mig. I mit hjerte dukkede forskellige spørgsmål op, og jeg bad inderligt:

"Hellige broder, du store sjæl - oplys og inspirer mig, så jeg kan finde en løsning på de brændende spørgsmål, der foruroliger min sjæl. Menneskets tunge skæbne smerter mig, og jeg ønsker inderligt at få svar på disse spørgsmål:

*Hvornår bliver mennesket løst fra dets åndelige mørke?
Hvornår vil det blødende hjerte finde trøst og fred og dets nød være til ende?"*

En lysstråle trængte pludselig ind i mit hjerte, og jeg hørte meget klart den hellige Fransiscus' stemme:

"Når mennesket vågner op til lys og sandhed.

Når alle mennesker betragter og elsker hinanden som brødre og søstre og tilkender hinanden det gode, som de selv ønsker sig.

-Når enhver føler sig ansvarlig for de andres skyld og -skæbne

Når mennesket er beredt til at tilgive sine fjender og elske dem som sig selv.

-Når mennesket vil tilintetgøre egoisme, havesyge og hov-mod, der er roden til alt ondt.

-Når de vil forlade vildfarelsens rå magt og finde vejen til gensidig hjælp, oprigtighed, retfærdighed og fredsommelighed.

-Når de opgiver jagten efter materielle goder, verdslig nydelse og egennytte på bekostning af andre - og glade vil skabe og virke for helhedens vel.

-Da har de lært nok, og så vil al nød og lidelse vige på Jorden."

Skovens vise tale

Da jeg en efterårsdag i 1976 gik en tur i skoven, var det som om nogen

fulgte mig. Det føltes så trygt og så godt. Jeg satte mig et øjeblik på en træstub for at nyde stilheden. Træernes fordums pragt lå allerede som et varmt, gyldent tæppe mellem stammerne. Det evige kredsløb får aldrig ende. Skaberen arbejder bestandig i sit store værksted.

Jeg hørte en stemme ovenfra, og i et glimt så jeg, at det var Selma Lagerlöf, der fulgte mig.

Hun sagde:

"Har du en blyant, kan vi sammen lade skoven tale til os og høre, hvad den siger, og skrive det ned?"

Og så skrev jeg i min lommebog:

"Jeg vil ud af min skal", skreg frøet fra det store egetræ. "Jeg vil ikke ligge her, når vinteren kommer, og risikere at fryse ihjel."

Men der er højere kræfter, der bestemmer over frøet. Vel er det bestemt til vækst, men det må følge de afstukne love og indordne sig under årstidernes skiften. Det må vente, vente og vente, måske mange år, før det får opfyldt sin drøm om at blive som modertræet med den udbredte krone, der giver ly og læ for fugle og dyr, store og små.

"Jeg vil ud af min skal", skriger mennesket. "Hvorfor skal jeg igennem prøvelsens kolde, mørke nat? Hvis jeg fik lidt mere medgang og lidt mere solskin, ville jeg snart blive et smukt og godt menneske. Men jeg fryser og har det slet ikke godt, og ingen kan vel forvente, at man skal blive god af *det*."

"Er du sikker på det?" sagde den lille skovalf, der var sat som skytsånd for det stille liv i skovbunden.

Sådan var svaret til både bog og agern, og sådan er svaret også til mennesket.

Liv efter liv skal vi vokse og gro. Forår, sommer, høst og vinter vil komme dig i møde som spiring, blomstring og vinterhvile i inkarnationernes vældige skæbnenhjul, i hvilket du gennem lange, lange tider skal formes og dannes efter det billede, der blev vist os ved Jesus Kristus.

Derfor: hav tålmod og tro. Vær åben og den store stemme vil tale til dig om evigt liv og om Faderens kærlighed.

Mon ikke vi går en helt ny tidsalder i møde, hvor de åndelige værdier vil komme mere frem i dagslyset?

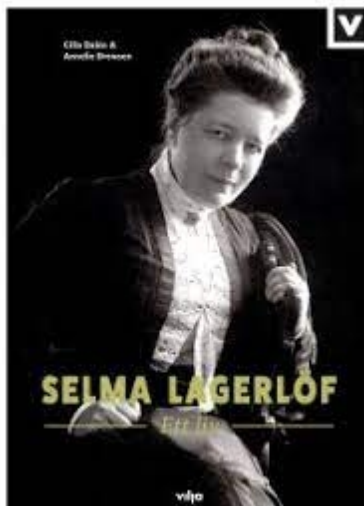
En ny tidevandsbølge af interesse for det paranormale er på vej, det spores overalt. Måtte der i det søgende menneske gry en længsel efter at forstå mere af de store universelle love og derigennem livets dybe mening, og sidst - men ikke mindst - fatte og forstå mere af Guds uendelige visdom og kærlighed.

Så ville der blive fred på Jorden og fred mellem menneskene.

Det er kun små glimt af det meget, jeg har oplevet, som jeg her har gengivet, men samlet har det givet mig beviser på åndens udødelighed og en urokkelig tro på det evige liv og på Guds kærlighed og retfærdighed.

Og det kan jeg både leve og dø på.

Mennesket har gennembrudt lydturen og arbejdet med atomets struktur. Hvorfor blive stående ved det? Der er talt nok om det underbevidste. Nu skal vi til at tale om det over-bevidste, det der ligger udenfor.

Jeg ville ønske, at man ville anvende og videreudvikle den nyeste fotografiske og elektroniske teknik i undersøgelserne af, hvad der sker i dødsøjeblikket og derefter.

Jeg vil håbe, at især ungdommen må få fast grund under fødderne på åndsvidenskabelig basis og således finde noget af meningen med tilværelsen på Jorden. Vi er jo kun her på træk som fugle, der har andetsteds hjemme.

Mit liv har været rigt åndeligt rigt, men har også været fyldt med store prøvelser. Dog ville jeg ikke have undværet noget af det, jeg har fået lov til at opleve, selv om det kun har været små

glimt ind i det mægtige 'noget', der findes uden for den larmende Jord.

Gud give, det snart måtte ske!

[Video om hende.](#)

Tanker om reinkarnation

Læren om reinkarnation, igenfødsel, er ingen ny tanke. Den er et lys, hvorefter mange mennesker har vandret i århundreder. Mange søgende mennesker er begyndt at tage disse tanker op i dag, for netop reinkarnationen og karmaloven, disse store guddommelige love, giver os nøglen, der åbner for forståelsen af livet og dets dybe mening.

I de senere år er videnskaben begyndt at tage dette problem alvorligt og har indledt en række seriøse undersøgelser af en del spontane tilfælde, hvor tegn på reinkarnation synes uafviselige. Efterhånden som hyppigheden af disse tilfælde dukker op i journalbunkerne, øges beviserne for fortsat eksistens efter døden og en genfødsel.

Alle de store oldtidsreligioner forkyndte denne lære. Gennem Platons skrifter blev den almen folkeeje i Grækenland, og sammen med græsk-romersk kultur udbredtes den vidt omkring.

I den gamle indiske visdomsbog *Bhagavad Gita* står der:

For enhver, der fødes, er døden vis. For enhver, der dør, **er genfødselen vis.**

Man finder denne vished i østens store religioner, i Hinduismen og

Buddhismen. Det er mange hundrede millioner mennesker, det drejer sig om, og alle har denne teori som et fundamentalt element. De har blandt andet den opfattelse, at mennesket kan lignedes ved en usleben diamant, med et begær efter at leve livet, og at lidelsen er den evige diamant-sliber, som mennesket møder i 'genfødselsens hjul'. **Når det til slut stråler som en færdigsleben diamant, er målet nået.**

I middelalderens Europa fandtes reinkarnationstanken ikke, for kirken havde undertrykt den, men på Jesu tid var den så almen, at hver gang, der fremstod en stor mand, spurgte man hinanden: Hvem mon han har været i sit forrige liv? Således også med hensyn til Johannes Døberer og Jesus selv.

Da jeg for mange år siden hørte om disse tanker, forstod jeg meget af det, jeg ikke før havde kunnet finde forklaring på. Nu fandt jeg logik og retfærdighed i det alt sammen:

Hvorfor nogle var syge og fattige og født under trange kår, mens andre var sunde og friske og havde alt, hvad de behøvede. Hvorfor nogle var højt udviklede, mens andre var svagt begavede og måtte leve livet på skyggesiden. Nu kunne jeg se, at der ikke fandtes uretfærdighed, men at alt, fra det mindste til det største, af Skaberer er ordnet med visdom og kærlighed.

Men ser vi overfladisk på det og regner disse relativt få år, vi lever her, som hele vor tilværelse, ja, så kan det se meningsløst og uretfærdigt ud. *Vi små mennesker når ikke ret langt i eet jordeliv, men gennem gentagne inkarnationer samler vi nye erfaringer. Gennem de prøvelser, vi moder, renses, lutres og forædles vor karakter.* Derved arbejder vi os fremad og opad, ud af vor egen ufuldkommenhed mod højere mål på udviklingens stige.

Det er ikke større mirakel, at man kan fødes til jordisk liv flere gange, end at man kan fødes een gang. Begge dele er for os lige ubegribelige. De guddommelige love er så fuldkomne, at de aldrig tjener noget unyttigt formål.

Betragter vi nu livet, tilværelsen, som en lang række eksistenser, skiftevis her og i den åndelige verden, ser vi et mål og en mening og skimter Guds uendelige visdom og kærlighed igennem hans mægtige skaberværk.

Vi mennesker består af legeme, sjæl og ånd - jeget. Kroppen er åndens redskab, mens vi lever her i materiens verden. Legemet opløses ved døden til de stoffer, hvoraf det er dannet, og går tilbage til jorden. Men ånden frigør sig i dødsstunden fra det materielle hylster. Så brydes sølvertråden, det fluidiske bånd, som kaldes 'perispriten', og ånden, jeget, svinger sig iklædt et åndeligt legeme og en finere vibration ind i den verden, hvor den nu hører hjemme.

Dette nye åndelige legeme er mere fint og æterisk end det grovere materielle, som man nys har afkastet. **Og den verden, hvortil man drager, er en ny verden, som er af samme vibration som det nye legeme.** Derfor opfattes disse nye omgivelser lige så virkelige, som den materielle verden er for os her. *Vi kan faktisk sige, at vi afkaster en tung vinterdragt og iklædes en lys og let sommerdragt.*

Vor ånd er et evighedsvæsen, som har eksisteret fra tidernes morgen. Det kommer fra den åndelige verden og bliver med sine fine fluidiske tråde knyttet til det lille foster under moderens hjerte og bliver da menneske blandt

mennesker. Efter at have gennemlevet jordelivet, langt eller kort, vender det tilbage til den verden, hvorfra det kom, men forhåbentlig på et lidt højere plan end tidligere. Jeg kommer til at tænke på en lille kær indskrift på en barnegrav, jeg så engang:

"En lille engel til Jorden kom - den smilte til os - og vendte om!"

Mange vil indvende, at de ikke kan mindes en tidligere tilværelse og finder dette mærkeligt. Men den fysiske hjerne, man nu har, ja hele denne fysiske krop, har ikke været med i foregående jordeliv, kun ånden, jeget. Så synes det straks mere forståeligt. Det ville forøvrigt i de allerfleste tilfælde absolut ikke være gavnligt for os, om vi havde alle disse erindringer med os. Der lægges Gud ske tak og lov et glemslens slør over svundne tiders tildragelser. Dog findes der enkelte mennesker, der kan huske glimt fra tidligere liv. (mer om forskning på det i blandt andet [denne bog](#).)

Det, vi er i dag, er summen af tidligere inkarnationers oplevelser og erfaringer.

Et menneske af høj rang, rig og beundret, behøver ikke at være en moden og ædel sjæl, mens et menneske i fattigdom og ydmygelse kan være en stor sjæl, der har påtaget sig en sådan inkarnation for at vokse derigennem, eller har villet prøve, om det, den har lært, også har bærekraft i stoffets verden. En sådan tilværelse kan også være en form for udsoning.

Selv om et medmenneske synes at bære sig tåbeligt ad, må man prøve at være tolerant. Det kan være en yngre sjæl, der ikke har indhøstet så mange erfaringer her i livets vanskelige skole, som andre måske har. Man må da prøve på at hjælpe så godt, som det nu er muligt. For om vi selv ønsker at blive hjulpet af dem, der står over os i intelligens og moral, har vi også forpligtelse til at hjælpe dem, der har brug for vor hjælp. Sådan skulle vi være en lang søster- og broderkæde, der støtter og hjælper hinanden fremad og opad.

Vor evige ånd begyndte som et ubevidst atom sit første skridt på udviklingens uendelige vej - igennem millioner af år. Man får først ansvar for sine handlinger, når man efter utallige udviklingsprocesser er nået frem til menneskestadiet. Mennesket er kronen på Skaberens værk på Jorden.

Min åndelige leder har fortalt, at Jorden er en ypperlig udviklingsklode. Efter en tilværelse som et primitivt væsen modnes man efterhånden til at blive født i mere udviklede menneskeracer, *og da er der ganske korte mellemrum imellem inkarnationerne*. Efterhånden som udviklingen skrider frem, bliver mellemstadierne på astralplanet som regel af længere varighed.

Man fødes ikke til et liv på et lavere udviklingstrin end det, hvorpå man tidligere stod, **thi alt går fremad, kun fremad**. Dog må bemærkes, at meget højt udviklede mennesker kan bede om at blive født blandt mindre udviklede for at øve en missionsgerning der.

Som sandsynlige eksempler herpå kan nævnes:

Gandhi - Albert Schweitzer - Martin Luther King m.fl.

Den unge primitive sjæl vil efter døden vågne op i første sfære. Jeg har forstået, at der er syv sfærer. I Bibelen står et sted, at en af profeterne blev henrykket til den syvende himmel. Et andet sted står: I Guds rige er der mange boliger.

Min mand traf på Sumatra en olding, der havde været menneskeæder, og fortalte ham om krigen og de mange millioner, der var blevet dræbt. Hertil svarede den gamle: "Det lyder da utroligt -- så mange kunne de umuligt spise!"

Sådanne primitive sjæle vil i første sfære formentlig møde deres stammefrænder og måske også dem, de har slået ihjel og spist. Man kan ikke sige, at de var onde, for det var ikke et øjeblik faldet dem ind, at de havde gjort noget forkert. Det var jo nærmest en heltebedrift og blev betragtet som forøgelse af egen styrke.

Nej, ansvaret vokser i takt med vor viden, og de primitive vil få forklaret, at det er forkert at gøre sådan. Det samme vil måske alligevel gentage sig mange gange, men før eller senere omsættes disse erfaringer til en intuitiv følelse af, at man skal være skånsom mod hinanden. Så fødes man blandt lidt højere udviklede mennesker, og således skrider udviklingen bestandig fremad. **Tilværelserne på Jorden er som i en stor skole, hvor man begynder i børnehaveklassen og arbejder sig op igennem de forskellige klasser mod det endelige mål. For nogen går det langsomt, for andre hurtigere.**

Man bliver aldrig draget til ansvar for mere, end hvad vor udviklingsgrad svarer til.

Når først man begynder at se mål og mening med livet og vil arbejde på sin ånds udvikling, går det for alvor fremad og opad mod højderne, og karakteren opbygges lidt efter lidt.

Når man har nået det civiliserede menneskes udviklingstrin, må man altså have levet oftere på Jorden end den meget primitive mand. Men ingen her er endnu nået synderlig langt. Vi er mere eller mindre uudviklede med hensyn til viden og moral, i særdeleshed står vi langt tilbage, hvad det sidste angår. Endnu er vi jo ikke færdige med at dræbe hinanden, blandt andet når vi går i krig mod vore såkaldte fjender.

Jeg tror, at Jorden er en af de lavest udviklede kloder i vort solsystem. Her lever vi sammen med dyrene, og vi er kun begyndt at ane, hvad det hele drejer sig om. Den dag, Jorden ikke kan lære os mere, er der andre kloder og andre verdener til for os.

Intet er tilfældigt. Mennesket fødes det sted, der tjener det bedst. Rigdom er ikke altid det bedste for en, ofte tværtimod. Det kan medføre større prøvelser og fristelser. Opdragelse og miljø kan betyde nogen påvirkning, men er ikke afgørende for karakterens udvikling.

De såkaldte 'vidunderbørn' er for mig et stærkt tegn på reinkarnation. Når man ser genier dukke op, f. eks. komponistene Mozart og Chopin, aner man, at de har arbejdet med musik gennem flere inkarnationer.

Ser man på Michelangelo, forstår man, at der ligger mange livs fordybelse i kunsten, og at det er en gammel kunstnerånd, der er sendt ned blandt os for at vise os noget ophøjet og smukt. Når man står i Peterskirken eller Det Sixtinske Kapel og betragter hans værker, er det som at overvære en gudstjeneste. Han blev født i en højt kultiveret slægt, vel for hurtigt at kunne komme i gang med sin mission, sin livsgerning.

Men vor danske H. C. Andersen var søn af fattige forældre. Han var 'den grimme ælling', der viste sig at være en svane. Han bragte også sine værdier

med sig fra den verden, hvorfra han kom.

Selv om det undertiden ser ud, som om et menneske går moralsk tilbage, er de erfaringer, der indvindes, dog ikke spildte, men kan være til gavn for helheden.

Hvad vi end gør af ondt eller godt, vil vi altid komme til at føle konsekvensen deraf som en tilbagekastet bølge. Gode gerninger møder os igen i form af indre glæde og velsignelse.

Som vi sår, skal vi høste!

Vi burde beskæftige os mere med de bibelske ord, med Jesu skønne lære og især hans bjergprædiken, og vi bør handle derefter. Fra disse blade lyser næstekærlighedens bud imod os: Elsk din næste som dig selv, og elsk menneskene som de er, uden at kræve og uden at forlange, hvis du vil, at Gud skal elske dig, som du er! Det er en sindelagsændring, der skal til, gennemtrængt af kærlighedens ånd. Hvilken mening man end danner sig om reinkarnationen, så er læren i et og alt kristelig, idet den henviser til åndens udødelighed og det evige liv, til fremtidige følger af vore handlinger og til Guds retfærdighed. Den løser hidtil dunkle spørgsmål og viser, at liv og død ikke er modsætninger, men to forskellige tilstandsformer. Vort egentlige jeg er ånd. Gud gav jeget en sjæl, så det kunne udtrykke sig på sjælens plan og en kødets krop, så det kunne udtrykke sig på det menneskelige plan. Vi er alle Guds børn en del af Gud. Et frø er lige så fuldkomment som sit udspring, blot endnu ikke udviklet, men det har alle muligheder i sig.

Det har vi også!

Godsejeren og gartneren

(Fortællende digt, modtaget i trance)

To sjæle mødtes i åndernes land,
bekendte fra jordelivets tider.
På jord var den ene en hovedrig mand,
den anden en fattig slider.

Den første spurgte: Min ven, sig mig
hvad synes du om min forvandling?
Mener du ikke i sandhed, at jeg
har fået en slet behandling?

Man skulle dog mene, en mand som jeg,
der har levet sit liv med ære
og altid vandret på pligtens vej,
velkommen her måtte være.

Men hvem modtog mig, da jeg kom her:
En ussel forhutlet skare.
Der var ej en, som var noget værd
og kunne mine spørgsmål besvare.

Men du, som aldrig var videre from
og står her i klæder hvide,
mens fattig og pjaltet jeg går om.
Forstår du, hvad jeg må lide?

Hvor er de henne, de store mænd,
hvis tale lød skønt for mit øre?
Her går jeg hjemløs, er næsten blind
sig mig dog: Hvad skal jeg gøre?

Nu talte den anden: Min ven, nu vel,
du ønsker min mening at
høre om det, som er blevet dig her til del,
og hvad du nu bør gøre.

På Jorden du levede i overflod,
i velstand, komfort og hygge,
*men aldrig du rørte hånd eller fod
for andres velfærd og lykke.*

Du glemte at følge det store bud
om kærlighed til andre.
Du klædte dig aldrig i ydmygheds skrud,
men stolt og selvisk du vandred.

Du kære det er ikke vejen til Gud.
Din selviskhed bør du oprykke
og lære at følge det nævnte bud:
At virke for andres lykke.

Begynd med dem, du vandrer iblandt
her i selviskhedens sfære,
så skal du finde, det ord er sandt:
At kærlighed fred med sig bære.

Kom, lad os sammen knæle i bøn,
at du kan få kraft til at yde.
Ad mange veje Gud sende sin løn
til den, der vil bede og lyde.

Så skiltes de to den ene gik hen
at lære sig selv at forsage.
Den anden gik ind til det fredens hjem,
han skabte i jordelivets dage.

Moralen er den, at du virke må
mens tiden dig her er givet,
at ej du fattig og hjemløs skal stå
hist oppe i evighedslivet.

2. del

LIVET OG DETS DYBE MENING

FEM BUDSKABER FRA MESTEREN ADIF

ADIFs budskaber

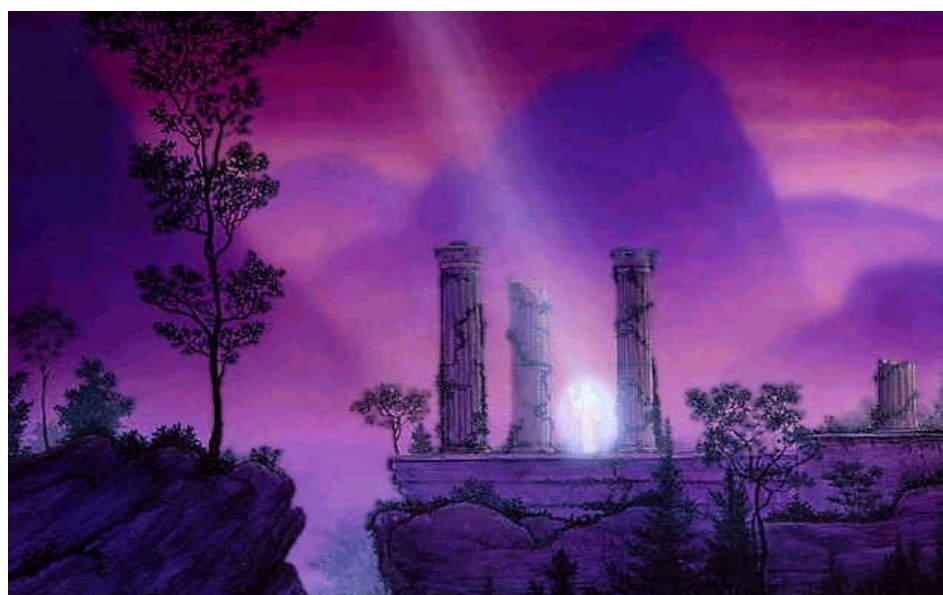
Med års mellemrum i tiden 1932 til 1945 modtog jeg i stille stunder disse budskaber. ***Først da det femte budskab var modtaget, så jeg, at de alle tilsammen var en helhed.***

I det følgende gengiver jeg det skrevne, som det blev mig givet.

Den personlighed, der først førte hånden, er min kære skytsånd, Broder Edgar, som skrev følgende: Edgar er her! Bort, langt bort er vi nu draget, bort fra mennesker og bort fra al stadens larm, ud til stilhed og fred, ud hvor vi i det lille tempel kan skrive til dig i disse dejlige dage om livet og dets dybe mening. **Hver aften, når lampen er tændt, vil vi fylde dette hus med ånd og kraft, og din lærer og mester, Broder ADIF, vil gennem dig nedskrive tanker, der kan styrke og berige Eder i kommende tider og blive til gavn for søgende mennesker.**

Vi hilser Eder i Guds hellige navn.

Edgar

bilde her er spirituel kunst av Gilbert Williams

ADIFs første budskab

(Givet i 1932)

Bag dødens port er evigt liv.

Sig åbner himlen, vejen er skabt vejen, der fører derfra til denne plet på Jorden, og på tankens ilsomme vinger drager vi imod dig i håb om, at du, vor søster, er beredt således, at du kan modtage og nedskrive, hvad vi bringer med hened.

Sval er luften, skyerne jager forbi, og stirrer du op på denne jagende masse og øjner en åbning, der fører op mod den renere luft, da er det, som var det det store intet, øjet stirrer imod. **Men da vil jeg sige dig, det er det store noget, det mægtige noget, der rører sig hist ude bag skyernes hvirvlende masser, et myldrende liv, en ufattelig kraft, et liv så rigt og stort, som Jordens børn ej fatter.** Men der udefra, hvor luften er ren og let, er jeg kommet for at gæste dit hus, for at levendegøre mine tanker gennem dig.

Jeg var din lærer og mester herinde. Jeg har belært og beriget din ånd, før du drog på denne sælsomme rejse, der kaldes et jordeliv. *Men i samme nu, som du tog bolig i Jordens stof, da indhylledes din tanke i glemslens tætte slør, og som en nøgen spire groede du frem af jordens muld men dybest inde lå anelsernes stille verden gemt.*

Du var en lydige elev. Du ind sugede med en tørstende plantes kraft, hvad vi ind gav dig. Men alt som du lærte, voksede din længsel efter at dele med andre, og som i et spejl så du ned mod den myldrende, famlende menneskeskare på Jorden. Du råbte ned mod dem, men de hørte dig ej. Du prøvede at tale med kærlighedens stille, rene ord gennem deres øren til hjertet, men de fangede kun en brøkdæl af det, du ville give. Og du vendte dig til Gud med en bøn om at blive sat midt iblandt dem med et legeme som deres og under samme kår midt i al Jordens myldrende larm, for der at kunne blive hørt, når der taltes med en mund af kød og blod.

Nu er du en blandt de mange. Spiren er vokset op og er rede til at sætte aks og kærne. Så ind sug da nu af den usete kraft, så akset kan svulme og give næring til hungrende brødre og søstre på Jorden.

Hør! Det stormer derude, som det stormer i mangt et hjerte. Regnen væder din jord, som manganen tåre væder den ulykkelige kind. Og om natten, når solens stråler skinner på andre egne, og mørket har sænket sig over os, da kan det hænde, at tordenen buldrer, og lynene blinker, og det er, som om selve naturen raser.

Sådanne sjæle, med buldrende, voldsomme tanker og lynende øjne, er du også sat iblandt. Det er, som naturen med alle dens omskiftelser, med alle dens utallige nuancer afspejler menneskesjælene. *Men som solen ved sin sælsomme kraft kan forjage de mørke skyer og varme og stråle menneskene i møde, sådan har Gud også sat varme, kærlighedsfyldte menneskesjæle ned blandt alle de andre for at kaste solstreg ind i deres hjerter, for at mildne de lynende øjne, for at aftørre tåren af den våde kind og for at dæmpe stormen i urolige hjerter.*

Oh, mennesker på Jord. Det er, som om I er stævnet mod denne lille klode fra alverdens forskellige sfærer.

Så voks da dernede, hvor du nu er stillet!

Hvor drager vel tankerne hen, de tanker, der udgår fra din hjerne, og som lig en fakkel sendes ud i det store ukendte noget? De er båret af æterens vibrerende bølger fremefter mod den central, der kan modtage dem.

En tanke!

Hvad regner vel menneskene en tanke for?

Oh, menneskebørn. En tanke er en kraft så usigelig stor mere betydningsfuld, end du aner. Den samme tanke udgår måske fra hundrede sjæle på din klode. **Den baner sig vej mod den samme central for der at forene de hundrede tråde til en kraft, der kan skabe.**

Ser du da, hvor betydningsfuldt det er, hvilke tanker der/ udgår fra dig? Dræb hver ussel og ond tanke i fødslen og lad godhedens og kærlighedens tanker ligesom flagrende sølvertråde stråle ud fra dit selv, at de kan samles til en undergørende kraft, der kan løfte og højne din Jord.

Hvor drager du hen, menneske, når dit jordiske hylster er brudt.

Dødes du i jordens sorte muld eller flyver du ligesom tanken ud mod et mål, til et sted i det fjerne, som kan modtage dig?

Jeg, der i denne stund gør brug af tankens usynlige kraft ved at lade denne søsters hjerne opsamle den, har gået vejen forud for dig, og jeg kan i sandhed fortælle dig, at du dødes ej, men **lever til evig tid.**

Stille glider dagene hen, den ene efter den anden som perlerne på en snor, og en dag glider den sidste af de kostelige perler igennem vore hænder og livet her er slut. Men perlekæden den du skabe. Hvordan er den at skue?

Fryder den dine øjne, når du tager den frem for at beskue den, eller er den hæslig og grim, skabt af glansløse perler, som du og ingen ænsede, da de blev trukket på livets snor?

Åh jo mon ikke, menneske, der nu læser disse mine ord, der skulle findes enkelte strålende perler blandt de andre i det stykke, din tid har spundet?

Gud give, at dit smykke, når en dag det er færdigt, må pryde dit bryst og få hjertet til at slå varmt og lykkeligt, thi jeg har set, at mangan en krans har knuget sig om barmen og trykket hjertet, som skulle det briste.

Hvad er dine sanser?

De er usynlige redskaber, som Gud har udstyret dig med, for at du kan opfatte, hvad der er omkring dig. Hvor ofte lyder der ikke selv fra begavede menneskers mund de ord:

Jeg tror ikke på noget, mine øjne ikke kan se eller mine hænder føle.

Kan du se lyden?

Kan du se varmen og luften?

Kan du se eller føle din egen hjerne?

Og dog erkender du jo, at dette og meget andet er.

Men så Gud?

Ham vægrer du dig ved at tro er til, thi du har aldrig set ham eller følt ham med dine hænder ergo, må han ikke være til.

Min kære! Jeg vil så gerne belære dig om dette vigtige punkt, thi jeg har set, at det er i mangel på forståelse af det guddommelige væsen, at al sorg, nød og utryghed bundes.

Hele min sjæl er opfyldt af længsel efter at mildne din sorg, at løse dig fra åndelig nød og gøre dig tryk i Gud, thi Gud er altets skaber, al livets fader, det evige udspring, den universelle kraft, der som en funke gennemstrømmer hver sjæl, der er skabt.

Taler hele naturen ikke til dig om Gud?

Løft dit blik op imod stjernerne og se - er det ikke en verden så ufattelig stor, der åbner sig for dit undrende blik, når du står en stille efterårsnat og skuer opad, løfter dit ansigt mod den rene luft og lader disse myriader af lysende himmellegemer bestråle dit åsyn?

Betages du så ej?

Fødes der så ikke i dit væsen en erkendelse af, at en hånd eller en tanke har skabt dette mægtige noget?

Og dog skuer dit øje kun en brøkdal af det mægtige univers med sejlene kloder og solsystemer.

Sådan taler naturen sit stille sprog til menneskene i nattens timer. Også om dagen opruller, alt som timerne skrider frem, et utal af beviser på, at Gud er til.

Du behøver ikke at gå længere end til de små blomster, der står ved

grøfttekanten. Hvilken menneskelig hånd eller hvilket menneskeligt snilde kunne skabe sådanne mesterværker? En dag bliver det lille frø måske bragt hen til grøftens frodige sider af en af himlens fugle. Regnen skyllede frøet ned i den våde muld, og væden og mørket åbnede den skal, der hidtil havde lukket for en underfuld lille verden. Og spiren skød op, blev til stængel og blade, drak af luftens og solens livgivende kræfter og satte blomst, den lille farvede blomsterkalk, der stråler dig i møde, når du vandrer langs grøfter og gærder.

Blomsten kalder bierne hid, for at de kan drikke af den overflod af sødme, de små blomsterkalke rummer, og når de er mætte, ja, så har blomsten haft sin lille mission, thi det blev til rig og nærende honning.

Samtidig bragte bierne støv med

sig fra en anden lille enlig blomst, og så kunne blomsten sætte frugt og kærne.

Tror du, min kære, at alt dette, der dog kun er et lidet udpluk af naturens mægtige billedbog, er et sammentræf af tilfældigheder?

Oh nej, det er alt sammen Guds skabende kraft, der står bag. Men Gud selv må du finde gennem alt dette ved at bruge de sanser, han har udstyret dig med.

Ingen kan synliggøre Gud for dig, men du må ved din tanke, dine sansers fulde brug og ved opøvelse af uselvsk kærlighed højne dig og løfte dig selv nærmere mod det guddommelige princip.

*Jeg vil fortælle dig om en sjæl, der ligesom du stred sig gennem et liv på Jorden. Han fødtes i et hjem, hvor der var mange søskende. Blandt dem var han noget særligt. Hans søskende var middelmådigt begavede som forældrene, men denne dreng var opfyldt af ideer og tanker, som overgik dem alle i forstand og genialitet.

Man undredes over dette mærkelige barn med disse højtflyvende ideer. Nogle kaldte ham forrykt, og andre anså ham for at være klog.

Han voksede op, blev uddannet af gode lærere, og alt så for en tid lyst og strålende ud. Hans hjerne tumlede med de store problemer, hans tanker fløj fremefter mod det store mål, der vinkede forude. Jo, lykkens gudinde havde i sandhed haft ham kær, foretrukket ham fremfor så mange andre og banet en lys og strålende vej for ham. Derfor svang han glasset til hendes ære, løftede det højt og tømte det atter og atter, indtil hans sanser blev lammede.

Men fra den dag begyndte hans kamp, thi det gik ham, som det kan gå en sjælden blomst, hvis solen bestråler den så stærkt, at saften i bladene indtørres, og den kæmper for at stå oprejst midt i det strålende bed, hvor den er sat.

Sådan gik det den nys omtalte yngling. *Han badede sig så stærkt i lykkens sol, at den sved de blomsterblade, der skulle have stået friske og livgivende længe endnu. Han berusedes af lykken, så han glemte, hvad han skulle. Han ødte dagens værdifulde timer bort, og når natten kom og indsvøbte ham i stilhedens kåbe, da var det, som stemmer i natten talte til ham om alle de tabte timer og om alt det, han endnu kunne nå.* Det sled i hans sjæl og gyldne løfter om bod og bedring steg op i hans indre.

Men så kom dagen igen med alle dens lokkende toner, som han lod sig indfange af. Han sank, og han sank og en dag var det hele forbi.

Hvor blev de af, de lyse drømme?

De brast som skøre bobler.

Og hvem kom disse rige evner tilgode?

De ødtes i ubetænksomhed, visnede med ham, som den svage blomst, der ej tålte det stærke sollys.

Sådan kendte Jorden ham. Nu var han død udslettet og sov den evige søvn mente man! **Men da Jordens børn tabte ham af syne, da lærte jeg ham at kende.** Jeg stod ved hans leje og så, hvor hård hans døds kamp var. Det var, som tusinde bånd bandt ham til alle Jordens laster. Men en højere røst, en stærkere magt, kaldte ham bort ind til nyt liv bag dødens port.

Jeg prøvede på, for ikke så længe siden, at belære dig lidt om Guds storhed,

visdom og kærlighed, og nu vil jeg gennem det følgende forsøge at vise dig, gennem denne unge mands skæbne, at Gud ingen glemmer.

Hans stærke øjne ser alt, hans favnende hænder når alle, hans barmhjertighed og retfærdighed er uden grænser, thi HAN vil, at ingen skal fortages eller gå til grunde, men at alle trin for trin skal stige opefter og føres mod større og større fuldkommenhed.

Der er ingen evig hvile, men evigt liv bag dødens port.

Når du lukker dine jordiske øjne, da åbnes dit åndelige syn, og du skuer en ny verden, større og rigere end den, dine jordiske øjne så.

Så stod jeg da ved hans leje, da det store skulle ske, og det fysiske legeme skulle lægges i jordens skød og blive et med dette. Og samtidig skulle det evige jeg fødes ind til et nyt liv og nyt virke.

Hans øjne brast, da den sidste tråd, der bandt legeme og sjæl, blev brudt, og i samme nu stod den frigjorte ånd foran os helt nøgen. Men straks blev han hyllet i kærlighedens varme kåbe og blev båret bort fra det sted, hvor han havde dvælet så længe.

Åndsstærke sjæle kan ofte følge alt, hvad der sker i disse betydningsfulde timer, men denne sjæl, der var knyttet så stærkt til alt, hvad der var Jordens, var som bedøvet. Han mærkede intet til de travle hænder, der var beskæftigede med ham. Han blev bragt til et leje, hvor hans sjæl kunne hvile og samle kræfter til det nye, der ventede ham.

En engel holdt stedse vagt ved hans leje. Det var hans skytsengel, der ikke et øjeblik ville slippe ham af syne, thi hun elskede ham med hele sit rene hjertes kærlighed. *Hun havde fulgt ham og kendt ham fra før hans indgang til Jorden og gennem hele hans vandring dernede.* Nu vågede hun over ham i dage og nætter, thi hun ville, at når en dag hans øjne blev opladte, skulle de skue ind i et trofast og kærlighedsfyldt åsyn.

Og så oprandt den dag, da dette skete. Hans spørgende, famlende blik nåede hendes. Han ville tale, men kunne ikke. Han prøvede at gå, men også dette mislykkedes straks. Da greb hun hans hånd, så ham dybt ind i sjælen og sagde:

*'Mit barn, vi to har meget at tale sammen om, men først må du vide, at nu er det store sket. **Nu er du en ånd blandt ånder.** Når Gud vil det, kan du drage af sted med tankens hast, og din mund skal ikke længere forme ord. Din tanke taler for dig, og intet er skjult mere. Et menneske på Jorden kan tænke og føle et, medens munden siger det modsatte, som tilhørerne så tror, men her taler sandheden sit stærke sprog ud fra hver sjæl.*

Vær stærk, mit barn, i tiden, der skal komme. Gud velsigne dig og være dig nådig, thi han vil, at du nu skal lades ene med alt, hvad der er dit. Men er du i vande og trænger til mig, da bed i Guds navn, om jeg må komme, og på kærlighedens stærke vinger skal jeg da ile til dig.'

Så drog hun sit barn, den unge sjæl, ind til sig, kyssede hans pande og drog bort. Nu var han ene med sine tanker, alle disse tusinde tanker, der vældede ind over ham. Det ene billede efter det andet rullede sig op for ham. Han så sin barndoms lyse dage og de rige evner, der groede frem, og han så, hvordan

kærlige hænder ræktes imod ham for at hjælpe ham at frugtbar gøre disse evner.

Billede efter billede tonede frem og talte deres stærke sprog til ham. Han så, hvorledes den dyrebare gave, der skulle nyttiggøres, blev slængt gennem smuds og fornedrelser.

Han holdt hænderne op for sine øjne for at undgå at se denne pinlige sandhed, men en hånd kan ikke standse Guds vilje. Han måtte drikke den kalk tilbunds, som han selv havde fyldt dråbe for dråbe, og hans sjæl vandede sig i smerte ved at genopleve alle de spildte muligheder, der var ødet bort.

I et nu stod det ham klart, at han havde forspildt sit liv. Oh, menneske, lær af ham at forstå, at hver eneste dag, Gud rækker dig, er en gave så rig og stor. Brug disse kostelige gaver varsomt, thi du ved ikke, hvornår den sidste rækkes dig. Hvad ligger der ikke gemt i de ord: et liv er forspildt? Der var set hen til denne inkarnation som en periode med de rigeste muligheder for vækst og udfoldelse og med hele sin sjæl opfyldt af tro og håb blev han indlemmet i menneskebørnenes skare. Time efter time, dag efter dag og år efter år var svundet, for at legemets mangfoldige enkeltheder kunne udvikles til at blive det stærke redskab, der kunne højne hans sjæl.

Nu lyder bestandig det ord til hans indre: forspildt! Alle disse mange timer, dage og år er ødet bort åh, den tanke kan nage, pine og slide i en sjæl.

Men hvad var det, denne gode kvinde, denne strålende, kærlighedsfyldte engel, havde sagt til ham, før hun drog bort?

'Er du i våde, så kald på mig, og på kærlighedens lette vinger kommer jeg til dig.'

Nu var han i sandhed i våde. Det var, som om håbløshedens altopslugende mørke havde indhyllet ham. Da råbte han ud i dette mørke:

'Hjælp mig og gør mig glad igen!'

Straks stod hun ved hans side, og skamfuld kastede han sig på knæ foran hende og bad hende vise vej gennem mørket. Da talte hun til ham om Gud og hans nåde, om at Gud vil, at alle skal kæmpe sig frem mod lyset.

'Hvis du har vilje og kræfter nok dertil, skal du få en gerning, der kan fylde din tid og dine tanker. Røgter du den vel, er det Guds ord til mig, at du må forsøge igen i Jordens verden. Forstår du, mit barn, hvilken kærlighed, der er nedlagt i de ord?'

Han løftede sine øjne, der nu atter strålede af håb, op mod hende og sagde:

'Alt vil jeg gøre, blot jeg kan blive befriet for denne selvbebrejdelsens mare.'

Og med ordene *følg så med mig*, banede de sig vej ud gennem rummet hen til egne, der var prægede af usigelig skønhed og fred.

Hun førte ham til en kirke, hvis klokkers dybe klang nåede hans øren. Det var, som om de med deres kaldende toner fyldte hele hans væsen og oplod hans hjerte. Da hun åbnede døren til helligdommen, og han så al den skønhed, så disse strålende lys og for-nam denne hellige stilhed og fred, da brast han i gråd og bad af hjertets inderlighed Gud om tilgivelse.

Da det sidste ord fra hans mund var steget op gennem kirkerummet, op mod Gud i det høje, bruste orgeltoner ham i møde. De lød som jublende fanfarer og fyldte hans unge sjæl, og fra hans bryst steg en inderlig tak til Gud for hans uendelige kærlighed. I denne hellige stund fødtes en kraft i hans sjæl, en urokkelig vilje til ikke oftere at falde for de samme fristelser.

*

Ser du ikke gennem denne unge mands skæbne, at Guds kærlighed rækker langt selv langt ud over dødens grænser?

Nogle går sagte, andre går stærkt, (hurtig på norsk,) men alle når frem til målet engang.

Mon du gennem disse ord, som jeg her har givet dig, har forstået, hvad jeg ville?

Ordene ser så tomme og fattige ud på papiret, men tro mig, min kære, de er givet i dyb og inderlig kærlighed. Jeg har jo set, hvorledes menneskene famler og søger, og derfor måtte jeg give noget af min tro på det guddommelige til Eder.

Er du i vånede, så bed og på kærlighedens vinger daler Guds engle lyse ånder ned imod dig for at hjælpe dig.

Jeg er ADIF.

ADIFs andet budskab

(Givet i 1935)

Som du sår, skal du høste.

Din Jord er i uro som aldrig før. Store bølger skyller hen over landene, hadets og ufredens bølger med krig og mord, og sideløbende med disse en åndelig bølge, der søger at vække ædle og fredfyldte tanker til live. Disse bølger brydes mod alverdens lande og skaber alt det, der giver disse dages uro.

Men endnu findes der steder, hvor bølgerne ikke rigtig har fat, hvor den store natur i sin majestætiske skønhed taler til menneskene om Gud og hans skaberkraft. Et af disse steder er denne dejlige ø, hvor vi nu er samlede for at tale om Gud og om det guddommelige i menneskene, som han på mange, ofte forunderlige måder søger at forbinde, thi der går en tråd fra Guddommen selv ind til vort hjerte, vort inderste væsen. Ofte dannes der dog så meget uden om denne tråd, at man en skønne dag ganske har mistet forbindelsen med sit ophav.

Da er man i det store mørke, hvor alskens fristelser kommer os i møde med falske lys, hvor lokkende toner kalder fra falske klokker det mørke, der kan ende med, at man styrter i den dybe afgrund.

Den lysende tråd må du holde ren for slagger, for alt det, som livet kan sætte omkring den, thi Gud bør være din fører og din leder. Forbindelsen med ham bør være det lys, der leder dig frem mod de evige højder, den evige lykke og fred.

Har du det lys i din hånd eller har du kastet det fra dig?

Vil du lytte til en, der vil hjælpe dig, så find det igen og hold flammen klar, thi verdens lys kan se strålende og blændende ud, men gudslyset, det rene hvide, er dog det der lyser klarest, thi det er tændt af ham, den almægtige, der vil, at vi arme små ved hans lys skal løftes op fra al jammer og ve gennem lutringens dal til fuldkommenhed engang.

Der står skrevet:

'I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden, og derefter satte han planter

og dyr på den for tilsidst at skabe mennesket, det mest fuldkomne i hans værk, idet han indblæste sin ånde i dette menneske.’

Sådan lyder det gamle ord, som mangfoldige mennesker lever på. Men tager ens tanker flugt og kræver uddybning af disse spørgsmål, så er der ingen grænser for, hvor langt tanken kan nå frem, og hvor vidt den kan spænde.

Thi hvad er i begyndelsen, og hvoraf blev de utallige solsystemer skabt? **Jorden er jo kun et lidet fnug i det mægtige univers.** Jeg ved, at dine tanker har tumlet med disse problemer, og jeg ved, at din sjæl har længtes efter at få svar på mange spørgsmål. Derfor kommer vi til dig, alle vi der langt udefra, for at give din tanke flugt, for at delagtiggøre dig i det, som vi nu har tilegnet os. *fordi vi er nået længere frem ad vejen og har større udsyn end du.*

Som jeg før har fortalt, er det guddommelige princip en kraft så stor, som Jordens børn ej fatter. Men der er en Gud, en alviis og alkærlig Gud, der har en plan med sit skaberværk. Alt er forbundet med ham ved usynlige tråde, der holder det hele sammen, og selv til hver eneste lille levende skabning går en af disse ledende tråde.

Det er Gud det er ånd, der sammenbinder.

Men lad os ikke gribe efter større ting end vor egen klode. Den er som alt andet, underkastet forandringens lov. **Den blev ikke skabt på syv korte dage, men skaberværket nåede sit højdepunkt efter syv lange tidsperioder, der har strakt sig over millioner af år.**

Mennesket, som vi ser det i dag, har banet sig vej fra det mindste atom gennem dyrelivet og videre frem. Det adskiller sig fra dyret ved at have en selvstændig logisk tankegang. Udviklingen skrider stadig fremad, men der er et langt stykke endnu, før det fuldkomne menneske vandrer på din Jord. For hvad er det, der nu råder og hersker blandt menneskene på din klode?

Egoisme, magt og havepsyge!

Disse grene af menneskets karakter skal ændres, og jeg tror, du er moden til at forstå dette. Du har interesse for at lytte til mine ord: at få egoismen erstattet med næstekærlighed og havepsygen erstattet med ønsket om at give. *Er dette nået, da har du banet dig vej fremefter til det punkt, fra hvilket du kan fornemme skæret fra fuldkommenhedens lyse verden.*

Jeg talte nys om en livstråd, der forbandt dig med Skaberen. Denne forbindelse med Gud bliver skønnere og skønnere, jo mere uselvvisk man er. Nået dertil fatter man først, hvad der er den sande lykke og forstår til fulde, at det, man før kaldte lykke, kun var bristefærdige bobler, et meget ringe genskær af den sande glæde.

Du vil fremad. Jeg ved det. Du længes efter fred og sand lykke. **Stræb da efter at forædle din sjæl. Begynd med gode tanker. Tanker kan skabe, og tilsidst vil de omskabe dig helt og løse dig fra det, der binder dig.**

Vær med til at løfte din Jord op i et højere plan, thi det næste led i din klodes udvikling er, at krig, ufred, had og misundelse skal afløses af fordragelighed, broderfred og kærlighed.

Vær du en af dem, der stræber efter dette høje mål.

Hvordan er dine tanker over for dine medmennesker? Elsker du dem, som du elsker dig selv, eller sætter du dig selv op på et højt stade og ser i

medlidenhed ned på de andre? Da vil jeg sige de kendte ord til dig:

Den som sig selv ophøjer, skal fornedres, men den, som sig selv forneder, skal ophøjes.

Thi, har du den følelse, at du er hævet over andre, da må Gud fornedre dig, for at du i ydmyghed kan lære at erkende, hvor lille og ufuldkommen du er.

Men føler du dig som en Herrens tjener, der vil gå i Mesterens lysende spor og øve god gerning, hvor du end går i erkendelse af, at din egen kraft er ringe, men at al kraft, der tilflyder dig til god gerning, er givet af vor Skaber da vil i sandhed Gud til sin tid ophøje dig. Husk det!

Måske har du bekendte, der er fattige, og du er bange for, at dine mere velstående bekendte skal se, at du omgås dem. *Men man bør ikke vurdere et menneske efter dets jordiske rigdom, men efter dets sjæls adel, thi det fattigste menneske kan have den reneste sjæl.*

Hvorfor tror du, at du møder så megen modgang gennem livet?

Ofte, når du føler dig allermest glad, rammes du af en sorg under en eller anden form. Tror du, det er, fordi dit liv er underkastet tilfældigheder, eller tror du, det er Gud, der vil straffe dig?

For det falder dig sikkert ikke ind, at han netop da vil hjælpe dig. Det er en af hans store gaver til dig, og jeg vil forklare dig det nærmere.

Du har set, hvorledes de stolte træer i skoven set lidt på afstand, tager sig prægtige ud, men går du tæt hen til stammen og skuer op mellem de mange grene, da vil du se, at der mellem alle de friske grene sidder enkelte, der er visne og forkrøblede, og du siger til dig selv, at det træ er ikke smukt, før alt det grimme bliver fjernet.

Men så en efterårsdag vandrer du igen gennem skoven. Stormen jager hen over træernes kroner, og du hører, det knager og brager i de gamle træer. Med et hører du noget tungt falde til jorden, og du opdager, at lyden kom fra det træ, du en sommerdag stod og betragtede.

Og hvad ser du?

Gud sendte den farende blæst hen over træerne, dels for at frugterne kunne blæse ned, slå rødder og gro men også for at de gamle visne og forkrøblede grene kunne blive fjernet fra træet, så det kunne stå smukt og pynte med sine friske skud.

Måske gjorde det ondt på træet, da alt det, der skulle fjernes, løsnedes sig fra stammen, men da det blev forår, var træet glad for sin lyse, skønne dragt.

Du er som træet.

På afstand tager din karakter sig måske ganske godt ud, men kommer man nær ind på livet af dig og ser nøjere til, så opdager man måske, at der også på dig er forkrøblede grene. En af disse uskønne grene kan være hovmod og hvordan skal nu denne gren blive fjernet?

Gud, der ønsker, at du skal blive den kvit, lader ganske simpelt en storm gå hen over dig, så dit hovmod bøjes, og du kommer til at føle dig lille. Det kan være såre smertefuldt, mens prøvelsen står på, mens grenen knækkes af, men en dag vil du takke for stormen, der fjernede den. Og jo flere ufuldkommenheder din karakter har, jo flere storme må der til, før du er lutret og renset.

Forstår du så nu, at alt, hvad der sendes til dig af tilskikkelser, i sidste

instans er rige gaver fra vor store Skaber, fordi han vil, at du engang ligesom træet skal stå med friske, lyse skud efter at have kæmpet dig fra synd og menneskelig ufuldkommenhed.

Lær da at modtage alt med ydmygt sind og med tak erkende, at ingen er stor uden Gud alene.

Tror du, min kære, at livet på Jorden kun er en tilfældighed, eller tror du, at der er en mening med, at du sendtes til Jorden ned?

Hvad tror du om livet?

Hvad tror du om døden?

Tror du på evighedsmorgenrøden?

*

Find livet engang ved den evige kyst,
hvor alt ånder stilhed, og alt er så tyst.
Ak, kunne jeg råbe dybt ind til dit sind:
Kære ven, engang skal du lukkes derind.

Tro mig, min ven, din sjæl kan ej dø,
den er sået af Gud som et spirende frø,
Han vil, du skal vokse dig stærk og stor,
nu mens du lever på den givende Jord.

Men når værket er fuldbragt, og øjet brister
det sker jo engang, men intet du mister
da drager din sjæl mod den lysende strand,
mod glæden og lykken i himmelens land.

Dine kampe på Jord er forgæves ej stridt,
forgæves er intet af det, du har lidt,
thi først må den tunge korsgang man træde,
før helt man erhverver sig himmelens glæde.

Glem aldrig at takke for alt, hvad du får,
for hver eneste dag, der hen over dig går,
for alt er jo givet af himmelens Gud,
der engang med en hensigt sendte dig ud.

*

Det var en kold og mørk vinternat, da der pludselig blev travlhed i det lille hus, thi et barn skulle fødes. Det blev ikke hilst velkommen, for der var fattigdom og nød. Hidtil havde det været vanskeligt at skaffe føden til de to, og hvordan skulle det nu gå, når de blev tre? Men den lille nyfødte pige så med klare fortrøstningsfulde øjne på forældrene, i hvis varetægt hun var givet.

Der går så mange tanker gennem en, når man står bøjet over et nyfødt barn. Hvad mon der vil møde den lille skabning i livet? Vil bølgerne slå højt op omkring dette lille barn, når det er kommet ud på det store livshav? Vil det drukne i fristelsernes elv, vil det lade sig lokke af falske toner og blændlys, eller

vil det lade sig lede af skytsånden, der i de stille timer taler til hvert eneste menneske på vor Jord? Følger man skytsåndens røst, så når man i god behold den sikre kyst.

Man siger, at ikke en fugl falder til jorden, uden at Gud er med den og jeg siger: Ikke et menneske fødes til Jord, uden at der er en ganske bestemt mening dermed.

Sådan også med denne lille pige, der blev født i den kolde vinternat i den fattige hytte hos bekymrede forældre.

Hvorfor er menneskene så bekymrede?

Hvorfor denne utryghed?

Jeg tror, det er manglende tro på den kærlige Gud, der skabte os. Se dig om i naturen. Selv på den goldeste klippe finder den lille fugl et frø. Oh, Gud ske lov!

Og der blev også føde nok til barnet, så hun kunne vokse sig stor og stærk. Da hun var ti år gammel, døde moderen, og derefter glemte faderen ikke en eneste dag at sige tak for den rige gave, han havde fået i barnet, thi nu var hun hele hans liv og hele hans glæde.

Når noget sådant sker, at en ung hustru, en moder, dør, er der som regel jammer og klage, og jo længere borte menneskene er fra Gud, desto højere lyder deres klager, thi fortvivlelsen over døden bunder også i manglen på tro. Mennesket ser så kort. De ser ikke, hvorledes Guds kærlighed rækker langt ud over dødens grænser. Thi denne moder, hvis jordiske legeme var smuldret bort, levede nu i den åndelige verden et bevidst liv, rigere og mere fuldkomment end på Jorden.

Hun blev barnets store inspiration, den, der førte hende sejrrikt gennem livet til velsignelse for mange mennesker. Den første, pigen frelste, var hendes fader. Han var gået i skoven for at samle træ til amen, og hun, der dengang var tolv år, var beskæftiget med huslige sysler.

Med et jog der en sitren gennem hendes lille legeme, og hun overvældedes af et øjeblik skræk. Men i samme øjeblik hørte hun sin moders kendte stemme: ”Il - skynd dig- ud i skoven, din far er i nød. Tag det kød med, der er beregnet til middagsmad, men skynd dig!

Hun fik slet ikke tid til at tænke. Mekanisk greb hun kødet og styrtede af sted drevet af en usynlig magt. Og se, det blev faderens redning, thi en flok vilde ulve havde samlet sig omkring ham og skulle til at sønderflænge ham, da hun kom ilende og i hast kastede det rå kød ind midt iblandt dem. Lynsnart og blodtørstende huggede de deres tænder deri og vendte sig derved bort fra manden, hvis legeme de endnu ikke havde nået at røre.

Frelste fra faren ilede far og datter hjem, hvor de knælede og takkede Gud, thi nu forstod de, at moderen fra sin himmel vågede over dem og fulgte dem i deres daglige færden.

Tiden gik, og den store krig kom med alt, hvad du husker så godt, med alle dens rædsler, sorger og tårer. Fredsommelige unge mænd blev med et besat af krigens ånd og strøede sorg og fortvivlelse om sig. Men i deres inderste sind var det dem ikke bevidst, hvad de egentlig gjorde. Deres vågne dømmekraft var lammet. Den lille piges land blev hærget af krigen.

En dag tyede (no=stormet) en såret mand ind til den ensomme hytte. Han blev plejet på det omhyggeligste, og da han en månedstid efter drog derfra, var han

ikke alene i besiddelse af legemlig styrke, men også af åndelig styrke, som han havde erhvervet sig under opholdet hos de to.

Der gik nogle år. En dag hørte pigen atter moderens stemme tale til sig:
'Dit land er i nød. Rejs til hovedstaden og øv din hjælp blandt de syge og nødstedte.'

Hun fortalte sin fader, hvad hun havde hørt, og de var begge klar over, at hun kun havde et at gøre: at rejse og hjælpe, så vidt det stod i hendes magt.

Med hjertet fuldt af tro på Guds hjælp, drog hun fra hjemmet og begav sig til fods den lange, lange vej. Der mødte hende utallige farer, men alle blev de overvundne, og hun fandt sig en gerning derinde i den store by, så altopofrende, så inderligt uselvsk, at mange endnu mindes den tapre pige, der blev solstrålen i mange forpinte menneskers sind.

Nu er hun for længst vendt tilbage til den fattige hytte, hvor hun plejer sin far, der er svag og arbejdsudygtig. Det er, som om hendes kræfter er udtømmelige. Hun henter dem ovenfra hver dag, når bønnen stiger fra hendes mund og hjerte op mod det høje.

Husk også du at bede. Det giver fred i sindet og uanede kræfter.

Den lille pige, der ikke blev hilst velkommen hin vinternat, da hun fødtes, blev dog til velsignelse for både far og mor og for hundreder af andre nødstedte mennesker. **Der er så meget, der kan se betydningsløst ud, ligesom dette barns fødsel, og dog kan det blive såre betydningsfuldt.**

Fortvivl aldrig over noget. Der er en mening med alt, og selv de mest fortvivlede tilskikkelser kan vende sig således, at de kan blive dit livs rigeste velsignelser.

Jeg ved, at denne pige vil pleje sin fader til det sidste, og når hans jordiske strid er endt, vil hun få sin jordiske løn for al sin opofrelse, en herlig gave, sendt ovenfra, en god og kærlig mand: ham hun plejede engang med en ømhed og en uselvsk kærlighed så stor og ren. Men kender jeg hende ret, vil hun aldrig ophøre med at øve sin velsignelsesrige gerning blandt mennesker.

*

Når et menneske på Jorden dør, føres sjælen fra det udslukte legeme til den åndelige verden, til de evige riger, hvor der som skrevet står er mange boliger, lige fra skønne og solfyldte til mørke og dystre, alt eftersom mennesket under sit jordeliv har gjort sig fortjent til.

Jeg tror forvist, at den nys omtalte unge kvinde vil gå fra Jorden med sejrens krans om sin pande, og at der venter hendes sjæl noget lyst og skønt, når hun engang som frigjort ånd forlader det jordiske legeme for at fortsætte et bevidst og virksomt liv i den store, for de fleste mennesker, usynlige åndelige verden.

Hvordan mon din bolig bliver?
Har du nogensinde tænkt over det?
Hvad har du gjort dig fortjent til?

Hvad får du sået af gode gerninger i alle de dage, der i nåde er givet dig?
Thi det er sandhed, de ord: som du sår, så skal du også høste!
Sår du mildhed og glæde omkring dig, da får du lykke og fred. Men har du

brugt dine dage til at træde andre mennesker ned, til bagvaskelser, sladder og andre ukærlige handlinger, ***da er den uomstødelige lov således, at du må gennem angerens dal, gennem lutringens ild, gennem de dystre boliger, før du kan stige mod en lysere og skønnere himmel.***

Bestræb dig derfor hver eneste dag på at leve dit liv for Guds ansigt, under hans ledelse. Bed hver dag om kræfter til at gøre det rette. Har du forbrudt dig imod kærlighedens lov over for dine medmennesker ved at være selvrådig eller egenkærlig, da bed af hele dit hjerte om hjælp til at blive bedre og til, mens tid er, at oprette det forsømte.

Da vil din himmelske Fader i sin usigelige kærlighed også give dig kræfter dertil, og da er du inde på det rette spor, i Jesu Kristi gode spor, der fører opad, fremad og hjemad. Gud velsigne hver famlende, søgende og fremadstræbende sjæl!

Jeg er ADIF
en udefra den store,
evige verden.

ADIFs tredje budskab

(Givet i 1937)

Hvorfra hvorfor hvorhen?

Atter skal min stemme lyde til søgende mennesker. Atter vil jeg prøve at omsætte mine tanker til levende ord, der fra det døde papir kan lyse menneskene i møde.

Der er så meget, der synes dødt, men som dog er myldrende liv. Luften, der smyger sig om dit ansigt, er liv ved liv. Selv i et nylig afsjælet legeme, som menneskene kalder dødt, er myldrende liv. Og sjælen, det menneskelige jeg, der forlod det såkaldte døde hylster, kalder menneskene også for død, fordi de ikke kan følge den mere og dog er den mere levende end nogensinde, medens den virkede gennem det tunge legeme.

Når man ser dybt nok på tingene, er der faktisk intet, der er dødt. Jord, hav og luft er myldrende liv, og selv dine tanker er levende, lysende fakler, der sendes ud i det store rum. Som livet pulserer om os i dag, sådan har det været i årtusinder, og sådan vil det vedblive at være langt ud i en uoverskuelig fremtid. Men langsomt omformes tingene og fører verden skridt for skridt nærmere mod fuldkommenhedens lysende tinde.

Så følg med i udviklingens strøm, vær vågen, åbn dine sanser og lad dine tanker arbejde med det store spørgsmål om livet og dets dybe mening, og du vil føle dig som en fugl, der med udspilede vinger baner sig vej fremad mod større og større højder, større udsyn og klarere lys. Den, der går i mørket, må famle sig frem og har svært ved at fatte de ting, som hånden famlende griber om ; men den, der er nået frem til lyset og kan se tingene og forstå, vil føle sig mere tryk og glad. Derfor kæmper jeg for at føre jer frem til lysskæret, ind mod forståelsens rige kilder, bort fra uvidenhedens mørke frem til en tilstand, hvor I forstår, at alt er af Skaberens hånd lagt til rette i visdom og kærlighed.

Jeg vil åbne for dig den store dør
og vise dig noget, du kendte ej før.
Du skal ikke længere vandre i blinde,
jeg vil hjælpe dig vejen mod lyset at finde,
så frihed og glæde kan fylde dit sind,
og himlens sollys kan strømme derind.

Du skal ej tynges mod jorden ned,
men løftes og fyldes med kraft og med fred.
Jorden er mørk, ofte trælsom og grå,
men over os hvælver en himmel så blå.
Der oppefra sender den lysende sol
sine varmende stråler fra pol til pol.

Men solens lysende, varmende stråle
kan sig ikke i styrke måle
med den usete kraft, der sendes ud
til alt liv på Jord - fra himmelens Gud.

Jeg bærer mod dig nu i min hånd
en sådan stråle for at løfte din ånd.
Grib den, lad den trænge ind til dit indre,
at den kan få øjet til stedse at tindre,
så du kan lære, min ven, at forstå,
hvorfor du på denne klode må gå.

Man ser så ofte et skib gå fra land-
hvad vil der mon ske på det store vand?
Vil stormen mon rive i sejl og spær
og borttage den, som du haver kær?
Vil skuden en dag mon kæntre,
eller når de mon kursen at ændre?
Den sejlede jo ud med en dyrebar last;
lad os håbe, den holder kursen fast.

Sådan håber man og, når et barn bliver født.
Det bliver med store forventninger mødt.
Hvad mon der dybest derinde bor
bag det lille legeme - skabt af jord?
Hjælp det på vej, når det sejler ud,
lær det at lytte til Herrens bud
og giv det det bedste, du har i eje -
led det ad gode og ærlige veje.

Du selv er jo ude på livets hav
og aner ej, hvad der skal komme.
Du ved kun, hvad livet hidtil dig gav,
men ser ikke fremad en tomme.
Måske vil der komme en stormfuld nat
og rive i sind og i tanke -
du føler dig ensom, syg og forladt,
og i angst vil hjertet banke.

Da tror jeg, du ønsker en hjælpende hånd
rakt ud af en kærlig broder.
Åh jo, lad os knytte imellem os bånd,
dele sorger og goder.
Tænde i mørket en lysende fakkell
og være en hjælp for hver blødende stakkell.

Så vil vi alle nå frelste i havn
med en last af frugter så søde.
Lad os prøve at gøre i verden lidt gavn,
vække liv i de såkaldte døde.

I stille stunder, når mennesket kommer til at tænke dybere, rejser der sig gang
på gang de spørgsmål:

Hvorfra, hvorfor og hvorhen?

I det foregående, som jeg har talt med dig om, har jeg tydeligt klargjort for dig, hvor man går hen efter legemets død. I det følgende vil jeg prøve at forklare dig, hvorfra man kommer, og når vi har uddybet emnet, og du forbinder dette med min besvarelse af hvorhen, så tror jeg, at du fatter en del af det store 'hvorfor'.

Så ved jeg, du vil forstå, at denne vandring her er et værdifuldt stykke på din livsbane, et afsnit, der kan betegnes som en skolegang. Og er du opmærksom i jordelivets mange skoletimer, overholder lovene og dygtiggør dig efter bedste evne, da når du et resultat, lige så vel som dine børn høster gavn af flid og årvågenhed gennem skoleårene.

Men er du sløv og lader alting glide forbi dig som en tåge, så står du ligesom barnet, der har været dovent og nonchalant, ved den store eksamen med bankende hjerte og tomme hænder, og disse tanker vil da gøre sig gældende:

Havde jeg dog bare taget tiden i agt og udnyttet den med de evner, der blev givet mig.

*

Den sjæl, jeg fortalte dig om i mit første budskab, var kunstner, billedhugger. Han udnyttede ikke sine evner, men ødte dagene bort og kom hjem med tomme hænder. Jeg fortalte dig om hans opvågning, om hans anger og om de muligheder, der blev givet ham for at indhente det forsømte, for, som jeg sagde, der er ingen fortabelse, men frelse og fremskridt for alle.

En skønne dag stod han midt i arbejdets dejlige dag i den åndelige verden, thi du må forstå, at i den verden, jeg taler om, findes alt, hvad der findes på din Jord og meget, meget mere.

Jorden er kun en afglans, en svag kopi af den åndelige verden.

Hans øjne strålede, og al hans energi vågnede på ny, da han trådte over tærskelen til den store arbejdssal. Der stod det ene kunstværk ved siden af det andet, skabt mesterligt af øvede hænder og modne tanker. Han glædede sig over al den skønhed og ynde, der var kunsten i sin højeste form. Hans hænder greb efter hammer og mejsel, og hele hans sjæl var opfyldt af dette ene: at skabe sådanne værker.

Da trådte en lærer hen foran ham og tilbød at være hans mester og vejleder. Nu kom der en tid med arbejdslyst og arbejdsglæde. Han skabte det ene kunstværk efter det andet, og en dag fyldte de en hel sal. Hvert kunstværk var som indblæst liv af ham selv, skabt af hans tanker og hans hånd. Han tænkte kun på at dygtiggøre sig og skabe nye værdier, indtil han en aften, da han satte sig til hvile efter at have fuldført en smuk gruppe, kom til at tænke på Jorden, på menneskene dernede og deres længsel efter skønhed.

Da fødtes i ham en længsel efter at komme til Jorden igen i en ny skikkelse og genskabe disse dejlige kunstværker i Jordens ler og se dem mejslet i marmor eller støbt i gylden bronze.

Mere og mere tog denne tanke overhånd i hans sind. Han talte med sin mester derom, og i samråd med skytsånden, denne kloge og kærlighedsfyldte kvinde, blev det bestemt, at når tiden blev moden dertil, når der blev skabt egnede betingelser i et hjem på Jorden, og når forholdene var gunstige for en inkarnation så måtte han gå ned og give menneskene det, han ikke nåede sidste gang.

Ti år efter fødtes han som en kunstners søn i et af Europas lande,

tilsyneladende et ubeskrevet blad. Men han bar med sig erfaringens rige skatte, kunstnerens evne og trang til at skabe skønhed af blivende værdi.

Kun tre år gammel greb hans hænder efter det våde ler, og han viste stolt sin far, når han havde formet et eller andet, der skulle ligne et dyr eller et menneske.

'Han har arvet sin fars evner', sagde moderen glad. Men du forstår sikkert, at barnet førte med sig sin egen evne, og blev født netop der for at kunne blive forstået. År efter år, efterhånden som hjernen udvikledes, viste han større og større talent. Nu var han en yngling med rige, blomstrende evner. Om natten, når hans legeme sov, drog hans sjæl på vandring ind i det store åndelige rige og helst ind til salen med de kunstskatte, som han forlod. Der så hans frigjorte ånd på de ting, han skabte engang. Han prøvede at holde tanken fast, at føre den med ind til den menneskelige hjerne, og når han vågnede, udbrød han glad:

'Nu har jeg en idé, jeg må op og virke, forstyr mig ikke.'

Og mens han stadig så den pågældende figur for sit indre øje, arbejdede hans hænder med utrættelig energi.

Denne gang vil han sikkert sejre og nå sit mål, thi erfaringen fra hans tidligere fald ligger latent i hans indre og formaner ham til flid og udholdenhed. Et efter et vil de førnævnte kunstværker blive udstillet i Jordens sale, og først, når de arbejder, han skabte i åndens verden er omformet i Jordens stoffer og givet menneskene at frydes ved, først da kan han lade sine hænder synke, lukke sine jordiske øjne og begive sig ind til den verden, hvorfra han udgik.

Mon ikke der nu er lettet et tågesløv for dig om de tre ord: Hvorfra hvorfor hvorhen? Mon ikke du nu, min kære ven, forstår, hvad jeg mente, da jeg i mit første budskab til dig skrev, at hver dag er som en kostelig perle, der trækkes på livets snor? Gud signe dig.

Jeg er din lærer og mester
Broder ADIF.

ADIFs fjerde budskab

(Givet i 1944)

Mennesket i det evige kredsløb

Hvilke strømme af blod er ikke flydt over Jorden i årene, der nu svandt? Hvilke klageråb lyder der ikke mod himlen hver time, du drager ånde? Verden er midt i sit store, store opgør, og kainsmærket lyser på mangen en pande.

Oh Kain, hvorfor løfter du din hånd mod din broder? Hvorfor pletter du dine hænder og din kjortel med blod? Du ved dog eller i hvert fald føler du, at det blod råber til dig og kræver af dig. To dine hænder og sæt al din kraft ind på at rense din kjortel, thi du var inde på syndens veje, draget bort fra din faders hjem og hans mening med dig. Han venter nu på, at dine øjne klart skal se, hvad du gjorde og hvilke begær, der drev dig, og at din sjæl skal føle længsel efter større mål og større stræben.

Når Jorden har drukket sig mæt i blod, og det individuelle menneske har følt, at vejen således fører bort fra lykken, nedad mod afgrunden da vil disse Guds børn besjæles af en ny følelse, en ny higen efter ham og hans rige. Jeg, der taler til dig gennem det skrevne ord, er et af Guds sendebud, der er draget imod Jer for at åbne Eders øjne for værdier, der er større og rigere end dem, dine hænder og hele dit væsen har strakt efter indtil nu.

Tror du, livet er begrænset til denne stridende, lidende klode? Tror du, at alt, hvad Gud har skabt, er sammenfattet i det, dine øjne ser og dine sanser fornemmer? Ak, da var hans værk kun lidet. Nej, det, du ser omkring dig, er kun et udpluk af det store skaberværk, Guds store hus, der rummer visdom, renhed, harmoni og skønhed, som du ej i dag kan fatte.

Jordens børn leger med farlige ting, med kræfter, de ikke kan tøjle. De bekæmper hinanden med våben, der er stærkere end de selv.

Uvidenheden driver dem frem og præger det, de gør. Derfor kommer vi, der i vor udvikling er nået et højere stade, det lyttende menneske i møde for at bringe dette store, herlige budskab, at du ikke er et flygtigt noget, blot født til at lide, kæmpe, stride og falde. Nej min ven, du er et evighedsvæsen, skabt med en hensigt af vor Fader i himlen, den skabende kraft, vi kalder GUD.

Til ham skal du ikke komme tomhændet hjem, men trin for trin skal du arbejde dig op ad livsstigen, idet du dygtiggør dig mere og mere. ***Vi er stedse på vandring, besjælet af en evig higen og længsel efter større fuldkommenhed, lykke og fred.***

En dag indtager du min plads, og du vil som jeg fyldes af samme længsel efter at belære og formane Jordens legende børn. Men når jeg ser dig læse eller høre disse mine ord, så ved jeg, at du på din vandring er kommet dertil, hvor du er træt af at lege, men længes efter at udvikles og modnes, thi jeg ser dine hænder række opefter, søgende og famlende efter sandhedens gyldne frugter. En for en af disse frugter skal du nå, og deres undergørende kraft vil fylde dig, styrke dig og vederkvæge dig, og når den dag kommer, hvor du helt forstår, at du er et evighedsvæsen på vej fremefter og opefter, da viger al uro og tyngde fra dig. Jublende som en sangfugl spiler du dine åndelige vinger ud og flyver højere og højere op for at finde skønnere og skønnere frugter.

Gud velsigne dig, du kære!

Du kender sikkert kunstnerens fremstilling af den kendte gruppe 'Set,

Jørgen og dragen', hvor han er i kamp mod uhyret. Han samler alle sine kræfter og skal nok vide at fælde den.

Sådan er det åndeligt vågne menneske daglig i kamp mod dragen. Der kommer en dag for hvert menneskebarn, hvor man erkender, at man er et levende noget, der er sendt ind på livsvejen med en særlig hensigt hvor man ser klart, **at man ikke drives frem af tilfældighedernes meningsløse spil, men at man har en ganske bestemt bane at vandre frem ad - fra uvidenhedens mørke til sandhedens erkendelse.**

Et frø bliver lagt i mulde. Det indebærer i sig noget guddommeligt. Skjulte kræfter rører sig i dets indre, og latent i kærnen ligger gemt længslen efter lys og udfoldelse.

Når du ser, hvor megen kraft og hvor store udfoldelsesmuligheder en æblekærne har, hvor megen kraft og hvor store udviklingsmuligheder ligger der så ikke gemt i det menneskefrø, der i tidernes morgen blev sat ind i sin livsbane af Guddommen?

Frøet kæmper sin kamp i den sorte muld. Rødder og sten må arbejdes til side, så den første spæde spire kan finde frem til lyset over mulde. **Således har du gennem tiderne kæmpet din kamp i uvidenhedens mørke.** Mennesket higer omend ubevidst selv i sin primitive form efter lys og efter gudsdyrkelse. Kærnen, jeg talte om, bliver engang til et prægtigt træ med mange frugter. Det ved du, thi du har det dagligt for øje, og jeg, din ven og lærer, ved, at en dag vil også dit livstræ stå sundt og stærkt med gode svulmende frugter. Men det koster kamp for dig, thi meget i dig må overvindes, må knuses, må dødes. Du må lære at udvikle skelneevne, og når du har lært at skelne mellem det gode og det dårlige, mellem det sande og det usande, da skal du lig Set. Jørgen gå i kamp mod det onde, det, der vil standse dig på din vej mod højderne. Prøv at se på dig selv med kritiske øjne og ransag, hvilke begær der fylder dig.

Behersker sanserne dig eller behersker du dine sanser? Er din tunge utøjlet eller forstår du at tøjle den? Er du mere kritisk mod andre end mod dig selv? Vil du nå en højere udfoldelse, der kan bringe dig en lykke, der er hundrede fold skønnere og større end nogen jordisk lykke, da gå i kamp mod dine fejl, og du vil opdage, at der stedse findes nye, som du aldrig før havde tænkt dig. Er du nået dertil, at du har lyst og mod og kræfter til at arbejde dig frem mod de store åndelige højder, som jeg ved, du længes efter, så bed Gud hjælpe dig, og han vil give dig kræfterne dertil. En spire, der nylig har sat blade, ville måske tænke om den kunne at nu er det såmænd nok, nu behøver den ikke at nå mere, for den er dog ganske smuk. Men noget i spiren driver den videre frem mod dens endelige mål. *Sådan er der også inde i dig en indre kraft, der driver dig frem.* Men du må selv bestemme, om du ønsker at tøve, fordi du synes, du er smuk eller god nok eller om du ønsker at vokse og stige i ånd. Mennesket er i mangt og meget undergivet sin frie vilje, men eet er sikkert: den evige, guddommelige higen er nedlagt i ethvert menneske, også i dig, *og først når du har bekæmpet det uskønne og ukærlige i din karakter, først da begynder du at forstå, hvad lykke er.* Nogle øder de kostbare dage bort og når så lidt, medens andre stræber og når vidt. Vær du blandt de sidste, der nu er vågnet op og ønsker lys over dit liv og din bestemmelse.

*

Jeg vandrede nys fra hus til hus og hørte menneskenes klage. Usynlig gik

jeg omkring iblandt dem. En græd over fattigdommens byrde, en over sygdommens tunge åg, en begræd en mistet søn, en anden sin ægtefælle. En rigmand sad midt i alt sit guld med sine byrder og spekulationer.

Alle steder, hvor jeg kom, følte jeg medynk og prøvede at besvare deres hvorfor, men de så mig ikke, de hørte mig ikke, og kun få af dem fornåm mig ganske svagt.

Forstår du så, min søster, at jeg med længsel griber efter en menneskelig hånd, der kan nedskrive mine tanker og gode råd at jeg opsøger den hjerne og det åbne sind, der for en stund kan gøre sig til eet med mig og derved blive midlet til at trøste, lindre og besvare mangt et hvorfor?

Hvorfor er jeg fattig? spørger en. Hvorfor skal jeg kæmpe og stride for det daglige brød og alt det fornødne, medens andre har i overflod?

Fordi du skal lære, hvad det er at savne, thi har du aldrig følt savn, kender du det ikke. Engang kommer du til Jorden i en ny klædning, født under andre forhold. Da får du måske mange midler i hænde, og da vil du uden tøven dele med dem, der intet har, thi din sjæl fik det lært i livets hårde skole. Du havde kæmpet dig frem til at kunne føle medlidenhed, offervilje og kærlighed i sandhed tre dejlige egenskaber. Altså var de kummerfyldte dage ikke levet forgæves.

Hvorfor er jeg ofte syg, medens andre går sunde og raske omkring? sukker en anden. Og bitterheden er lige ved at tage overhånd.

Mon ikke der i dit sind skulle findes noget, som trænger til at blive bekæmpet, og som du enten ikke selv kan se eller ikke evner at frigøre dig for? Måske mangler du tålmodighedens og medfølelsens skønne egenskaber. Eller måske har du levet i et for hastigt jag. Nu vil Gud hjælpe dig at blive stille. Alt stort og skønt må man kæmpe for at nå.

Hvorfor er den rige, mægtige mand ikke fuldt ud lykkelig? **Fordi lykken ikke er at finde i gods og guld, magt og ære.** Lykkelig er kun den, der har fundet sig selv og fundet sin Gud - den der lever kærlighedsbudet helt ud i de yderste konsekvenser, det bud, som Kristus bragte til Jorden, den største af alle gaver fra Gud: Elsk Faderen over alle ting og din næste som dig selv!

Det største uhyre, som menneskene har at gå i kamp mod, er egoismen. Den bor, større eller mindre, i Eder. Dræb den! Dette var kun få svar på dine hvorfor.

Måske er der helt andre byrder, der trykker netop dig. Men jeg kan hjælpe dig, om du vil modtage min hjælp. Jeg kan svare dig, om du vil være tålmodig og lytte, thi der står et sted i den hellige skrift: Søger, og I skal finde!

Søg da til de kilder, der rummer alt det, du har brug for. Jeg siger ikke, at du straks vil finde, men jeg siger med al min autoritet og varme, **at søger du i ærlighed, da vil du en dag finde, og du vil føle, at disse åndelige kilder giver dig nyt liv, ny kraft og ny glæde.**

Mange af Jordens børn går omkring med hovmodstanker og tror, at deres klode er verdens midtpunkt, at Jorden med sol og måne er den akse, hvorom himlens stjerner drejer sig. Thi mange tror, at Jorden er den eneste klode i verdensrummet, der er beboet af menneskelige væsener. Altså må disse utallige, lysende stjerner være sat på himmelbuen blot for at lyse for os i de mørke nætter.

Engang, når du som friggjort ånd uhindret kan bevæge dig mellem disse

lysende himmellegemer, vil du med egne øjne kunne se, at overalt i universet er der liv. Du vil se, at hver sejlene klode er et udviklingsplan for menneskesjæle, og når du bæres eller føres til kloder af en højere udvikling, vil du uvilkårligt sammenligne disse med Jorden, hvor du nu lever dit liv. **Du vil erkende, at din Jord står langt tilbage i moral og åndelig forståelse, og du vil længes efter at nå dertil, hvor alle egenskaber har nået den højeste udfoldelse.**

Hvorfor klamrer I jer til ældgamle trosbekendelser og tunge dogmeremser, når I dog inderst inde længes efter åndsfrigørelse? Mange gamle forestillinger om materielle ting er dog blevet forandrede efterhånden, som menneskehjernen har udviklet sig. Thi mennesket skal og må arbejde sig frem til større forståelse. Derfor må også de åndelige grænsepæle flyttes i forhold til, hvordan du udvikler dig.

Engang var det sandhed, at Jorden var flad, og en stor krystalkuppel hvævede sig over den. Nu er dette for længst forkastet, men endnu er det lov og sandhed for mange, at Gud er en straffens Gud, der dømmer ulydige sjæle til evig pine. Denne vildfarelse må vi have ryddet bort og i stedet vise menneskene, at Gud er kærlighed. Han er den store, vise og kærlige Fader, der fyldte os med lys af sit lys, bød os at vandre ad udviklingens bane at modnes og vokse. Han tager hver vandrer ved hånd og dømmer ingen til evig pine, men lader os leve i angerens dale, indtil vi har lært at forstå vore fejltrin. En sådan periode kan føles som et evigt helvede, men er det ikke. En dag vil den vildfarne forstå sine fejltrin og forsyndelser og bede om hjælp til at nå fremad mod lyset.

Så stor er Guds kærlighed, at han vil, at ingen skal fortabes, men alle skal nå frem til herlighed engang. *Og ham, du mistede, eller hende, du begræd, er du kun midlertidigt adskilt fra. Legemet blev tilbage der, hvor det var skabt, men den guddommelige ånd, som du kom til at elske, fortsætter sin livsbane i de himmelske verdener, thi nu var tiden inde, da den måtte videre på sin rejse for at udvikles under andre former.* Der skete det, der var bedst for den, du begræd. Derfor må du ikke græde. Du må altid tro, at hvad Gud gør, det gør han vel, thi alt udspringer af hans visdom og kærlighed. Engang tager han også dig ved hånden og fører dig did hen mod dine kære, hvor der er lys og fred.

I livet på Jorden bereder du din plads i de himmelske boliger. **Jorden den givende og krævende klode er kun en station på din lange livsbane.** Disse få eller mange år kan for dig rumme mange store oplevelser, der tjener til udvikling for din udødelige ånd. Du skal bruge den kostbare tid til at røgte din materielle gerning så godt, som du formår og gøre din pligt og helst mere end din pligt mod de mennesker, du er sat iblandt. Samtidig må du udvikle og højne din ånd. Husk: det er bestemmelsen.

*

En far sendte sine tre sønner ud på en lang rejse, og nu ventede han på at se, hvad de mon ville bringe med hjem fra denne rejse. Den ene havde kastet sig ud i svir og lystighed og kom ikke blot tomhændet hjem, men syg og nedbøjet på legeme og sjæl. Den anden havde nok været tildels flittig, men da han under rejsen havde gået i en slags sløvhedstilstand, havde han ikke rigtig set sig for eller tænkt sig om, så det, han kom hjem med, var ret værdiløst. Og han havde ingen glæde i sindet. Den tredje smagte også ivrigt på livets frugter i den første

lange tid. Han så alt og intet, men da kom et vendepunkt i hans liv. Han kom til at tænke på sin far, der havde sendt ham ud, og som ventede noget af ham, og han besluttede at komme hjem med rigt udbytte. Hans øjne blev seende, han angrede de spildte dage og muligheder og med stor omtanke samlede han værdier, som han kunne tage med tilbage til hjemmet.

Kære søster og broder, som jeg henvender mig til i denne stund: sådan blev også du sendt ud på en lang rejse, som kaldes en jord vandring, og din Fader i himlen venter af dig, at du skal komme åndelig beriget hjem. Jeg ved, at du nødig vil ligne den første, jeg omtalte, thi da vil du, når dit timeglas er ved at rinde ud, begræde de forspildte år. Ej heller ønsker du at ligne den anden, der vandrede livet igennem i søvne, arbejdede mekanisk som en maskine og tog alle livets tilskikkelser uden nogensinde at reflektere over mål og mening.

Ak, alt for mange vandrer således. De tænker kun på det timelige behov, på mad og drikke, arbejde og elskov uden nogensinde at standse og tænke:

Hvorfor er jeg til?

Hvad venter Gud af mig?

Hvorledes kan jeg bedst udnytte mit liv?

Masserne tilbeder guldkalven. De samler og samler for at få laderne fulde, og kun med tanke på sig selv lever de i nydelse og lyst. Hvad så, når det sidste sandskorn rinder af livets timeglas?

Intet af det opsamlede kan man tage med sig, og dog ved hvert menneske, at det en dag skal tomhændet herfra.

Det aner et fortsat liv hinsides. Men jeg siger til dig, jeg, der i kærlighed steg ned til dig fra Faderens hus bag Jordens grænser:

Har du, som den sidste jeg beskrev, levet dine dage i tankeløshed og indtil nu ikke gennemtænkt, hvad Guds mening kan være med dit liv, så stands en liden stund og lyt til mine ord:

Det er aldrig for sent. Meget kan vindes endnu, og meget godt kan du nå at få samlet i dagene, der kommer. Det, du skal samle, er ikke værdier, som møl og rust og tidens tand kan fortære, ikke skatte på Jorden, men skatte i himlen skatte, der har evighedsværdi.

Hver gang du i kærlighed rækker hånden frem mod en syg eller gammel, forøger du dine skatte i himlen. Hver gang du i uselvskhed ofrer dig for andre, hæver du dig et lidet trin op. Søger du at frigøre dig for fald og brist i din karakter, at hæve din ånd mod større og renere højder og viser næstekærlighed, hvor du end færdes, kort sagt gør således, som vor høje mester Jesus Kristus har anvist os, da samler du dig favnen fuld af sådanne skatte, som du kan tage med dig når du lukker dine jordiske øjne.

Frimodig og glad vil du i din nye frigjorte skikkelse gå din Fader i møde, ham, der sendte dig ud. Han vil anvise dig en plads i sit store rige med de mange boliger, og du vil føle dig gennemstrømmet af den sande lykke. **Du vil aldrig blive træt af at virke i kærlighedens tjeneste, thi nu vil din sjæl være opladt for livets sande værdier.**

Gud velsigne dig og hjælpe dig til at søge.

Eders ven og broder
ADIF.

ADIFs femte budskab

(Givet i 1945)

Nu jeg banker på dit hjertes dør
og siger: Søster, stands og hør.
Jeg give vil dig endnu et bud,
som du skal sende i verden ud.
ADIF.

Menneskets opstigen gennem sfærerne.

Nu vil jeg tage dig ved hånden og føre dig gennem de forskellige verdener, der trin for trin hæver sig uden om din materielle klode. For længst er du vel klar over, at menneskeånden ved dødens indtræden drager til et fjernt sted efter sin forløsning fra legemet. Mange har den fejlagtige opfattelse, at den frigjorte ånd lægges til hvile og først rejser sig af dødens blund om årtusinder på den store dommens dag. Således er det ikke. Hver drager til sit sted, alt som han eller hun har beredt sig ved livet på Jorden. **Dødssøvnen kan være lang eller kort, kan strække sig fra timer til dage eller år.**

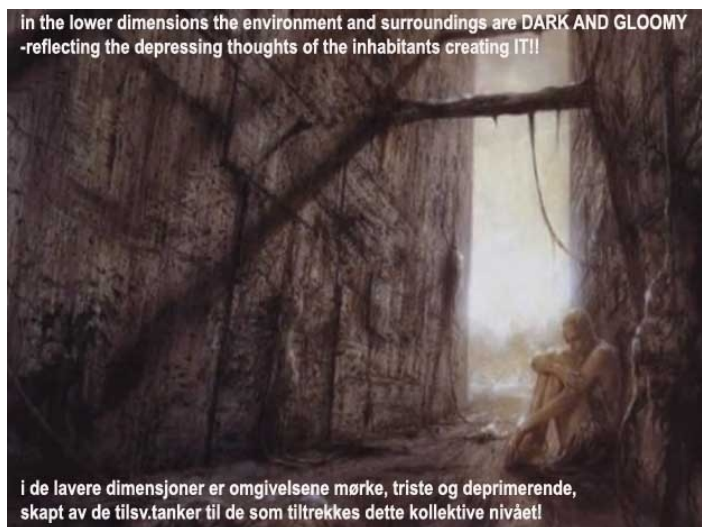
Hvis jeg skal skitsere de åndelige planer eller tilstande for dig, vil jeg for dit indre øje tegne en stor pyramide, på hvis sider der fører syv trin op til toppen. *Hvert trin, hvert plateau er en sfære med forskelligartede levevilkår.* Ligesom et hus har sine kælderregioner, således har denne pyramide det også, thi under denne er mørkets verden, hvortil forhærdede sjæle går. (

les)

Ved mit billede vil du kunne forstå, at ingen solstråle kan nå derned, og ingen sand glæde kan trives der. Men da du, der læser mine ord, ikke er en forhærdet sjæl, der har forbrudt dig groft mod Guds kærlighedslov, vil du kunne hæve dig op over denne verdens skygger og få del i lyset, der gennemtrænger sfærerne over dig.

Jo renere din kærlighed er, jo lettere er dit åndelige legeme, og desto højere kan du svinge dig op mod den lysende tinde, thi den er målet for dine inkarnationer på Jorden. Der flammer lyset i reneste farver, der bor kærligheden i sin lyseste form, der står frelseren, Jesus Kristus med sine åbne arme og venter på dig. Prøv at løfte dit hoved og vend dit blik op imod ham, så vil du fornemme hans kalden, og jeg tror, du vil få lyst til at nærme dig ham mere end tilforn.

Hvorfor jeg gerne vil tale til dig er, at jeg vil kalde på denne længsel i dig, vil vække dig til forståelse af hver dags betydning for din ånds udvikling, lære dig at forstå, at livet ikke er en munter leg over blomsterstrøede enge, **men en udviklingsperiode med muligheder i tusindtal for at frigøre alt det bundne i dig og kalde dig til alvor og åndelig vækst.**

Sorgløst danser menneskene hen over Jordens høje. Kun når modgangen melder sig, fyldes de med angst og kalder på Gud og Jesus Kristus for at bede om hjælp og udfrielse. Men alt for hurtigt bliver alvoren glemt, og de danser videre i lystig leg.

Målet for disse få eller mange leveår er at hæve sig højere op ad pyramidens trappestige, og det nås ikke ved leg og dans, men ved arbejde i kærlighedens tjeneste og ved udrensning i sjælens dybe kamre.

*

Hvordan ser der ud på pyramidens første brede trin? **Lysvirkningen er som en dag i skumringen**, og livet pulserer rigt som i en jordisk by, for den sfære er en nøje gengivelse af Jordens fysiognomi (=ansigt, åsyn). De sjæle, som drager dertil, har endnu ikke haft tanke for det guddommelige. De har levet i nuet, **kun optaget af materielle ting**. Naturmennesket lever videre i kendte naturomgivelser, håndværkeren arbejder videre med sit håndværk, og livet der er ikke præget af ånd.

Men ind imellem disse mange sjæle ser man missionerende ånder, der forsøger at så guddommelige frø i hjerterne og føre tankerne ad nye baner. Når jeg siger, at det er som at se ind i en jordisk by, vil jeg her tilkendegive, *at alle menneskelige laster og lyster flourer, thi drankeren rækker efter bægeret, manden efter kvinden og mange finder glæde ved støjende musik og deslige.*

Men i denne hob findes mange, der søger efter en sti, der kan føre bort fra denne lave tilstand mod større skønhed. Disse sjæle lytter med glæde til de missionerende ånders tale og følger deres forskrifter. En dag står de på næste trin, *men som oftest er et nyt jordeliv adgangstegnet dertil.*

*

Så er vi nået til det, vi kalder anden sfære. Der har skove og søer, ja hele

naturen et blidere skær. Baner man sig vej højere op ad denne sfæres første trin, er belysningen at ligne med dagen, der skrider frem fra gry til middag. Der ser man kirker i alle former og udsmykninger lige fra simple træhuse til store katedraler med prangende tårne. Men tro ikke, at det kun er din race, der lever i disse åndelige sfærer. Alle folkeslag er repræsenteret og samlet i grupper om deres ledere eller præster. Her er indvånerne vågnet op til åndelig forståelse. Det intellektuelle liv er begyndt sin udfoldelse, og dette sætter sit præg på landskabet, på skoler, læreanstalter og kunstbygninger.

Men endnu på dette plan er den guddommelige længsel ikke blevet helt bevidst. Der bor den maler, der nok formår at gengive naturen, men ikke erkender, at denne evne er en gave fra Gud. Der bor den lærer, der nok kunne give sine elever viden om materielle ting, men ikke belære dem om det usete eller om Guds tilstedeværelse, visdom og kærlighed. Der bor hærføreren, som ledte sine folk i krig uden tanker for deres lidelser eller for krigens følger. Han gjorde det ikke af ondskab, men fordi han følte det som sin pligt. **Her bor den store del af Jordens befolkning, som ikke er bevidst ond, men alligevel lever et åndeligt afstumpet liv.**

Efterhånden som vi nærmer os næste plan, ser vi også, at en vis guddommelig erkendelse er vågnet. Man søger til kirkerne for at få oplysning om Guds væsen og om livets mening. Man begynder at interessere sig for dem, der står lavere i udvikling og føler trang til at hjælpe dem.

Nu vil du spørge, hvordan der kan være plads til så mange, for Jorden er jo stor, og mange er gået fra Jorden og dertil i tidens løb. Men ligesom menneskemylderet er i stadig bevægelse, idet nogle drager til Jorden ved fødsel, og andre fra Jorden ved den såkaldte død, sådan er der også på de åndelige planer; stadig bevægelse, thi ingen står stille på samme sted. Alle bevæger sig fremad og opad, nogle sindigt og tøvende, andre frejdigt og målbevidst. Og kom

så i hu, at en pyramide har flere sider, så der er plads nok til alle Jordens folkeslag.

*

Allerede ved det første skridt ind i tredje sfære opdager man, at nu har man betrådt et sted, der har en hel anden karakter end de nys beskrevne, thi her stråler sollyset det kosmiske lys i skønne farver, og her er en egen stemning af fred og harmoni.

Hvem bebor så hine steder?

Det gør det åndeligt vågne menneske, den broder og søster, der er begyndt at erkende det guddommelige lys, den, der er begyndt at stille egoismen i baggrunden og føler trang til at dele med andre, og den, der føler uhygge og skam ved at forårsage noget levende væsen fortræd.

Disse gode egenskaber betinger en lysere og lettere åndelig klædning, og denne er igen bestemmende for det sted, man kan bebo. Efterhånden som disse sjæles dyder udvikles, bliver det åndelige legeme smukkere og endnu lettere, hvilket bevirker, at man kan hæve sig højere opad, hvor alt ånder fred og harmoni. Og hvem længes ikke efter at trænge længere ind i dette skønne sommerland?

Når man har gjort sig fortjent til at stå midt i tredje sfæres lyse verden, har man den fulde forståelse af, at Gud er visdom og kærlighed. **Da aner man hensigten med livet og de ofte svære jordiske inkarnationers krav.** Er man så igen nede midt i menneskemylderet, får man utallige gange lejlighed til at vise i gerning, om man nu også kan praktisere det, man inderst inde ved, man bør gøre. Men gang på gang viser det sig, at ånden er svagere, end man ventede. Gang på gang stilles prøvelserne eller kaldet det fristelserne, om du vil op foran mennesket, for at det kan lære at sejre over sine ufuldkommenheder. Nogle lærer at sejre over deres karakterbrist, men andre er svage og når ikke det mål, som skytsånden så inderligt havde håbet.

Jeg brugte før betegnelserne søster og broder, og det var med hensigt, thi **hele menneskeheden er at betragte som een stor søskendeflok, der er på**

vandring fremefter fra uvidenhedens mørke til fuldkommenhedens herlige lys. Hver enkelt er som en rå, usleben diamant, der gennem tidens hjul i livets evighed skal slibes i skønne facetter til en kostelig, strålende juvel.

Når den uerfarne, uvidende søster eller broder gør noget, som i dine øjne måske er en forbrydelse eller en lav tanke eller handling, da har du kun een pligt mod denne din yngre broder: at hjælpe ham ind på den rette vej – ikke skubbe ham dybere i afgrunden, men i kærlighed pege på vejen, der fører ham frem. Gør du det, så hjælper du ikke alene ham, men også dig selv.

Således ved jeg, at du selv gang på gang vil trænge til en udstrakt hånd fra oven til at retlede og løfte dig, og jo mere hjælp, du i kærlighed yder andre, des mere gør du dig fortjent til hjælp ovenfra.

Jeg, din åndelige lærer og mester, Broder Adif, vil gerne tænde i dig en længsel efter at nå en himmel, hvor lys, lykke og kærlighed bor. ***Adgangstegnet dertil får du ved at frem-elske kærligheden i dit sind, ved at trænge dit evigt krævende jeg i baggrunden og tænke mere på andres vel.***

Nøglen er kærlighed og gudhengivenhed. Og hvem kan vise dig vejen, sandheden og livet?

Det kan Jesus Kristus, som du har læst om i Bibelen. Han skal være din fører og leder gennem livet, thi ham er det givet at lede alle Jordens børn fra pyramidens brede sokkel til dens lysende tinde. Deroppe står han med sine udbredte arme og kalder på dig for at lede dig frem mod større lys og lykke.

Netop nu, hvor jeg peger på alt dette, er det ham, der kalder på dig gennem mig. Så vågn op, du kære. Se fremad og opad, men glem ikke også at se indad i dig selv, for nu er tiden inde, hvor din ånd skal udfolde sig og bane sig nye veje mod større højder.

Endnu har du måske ikke engang beskuet tredje sfæres lys og herlighed. Er du rede til at arbejde for Guds sag på Jorden, selv om mennesker håner og spotter dig? Det er en af vejene til dette lys.

Eller du kan gå en anden vej, for pyramiden har jo flere sider. Er du rede til at give andre af dine midler i uselvsk kærlighed? Menneskene er i almindelighed meget stolte, når de har givet noget bort af deres overflod men gaven er først fuldkommen, *når man giver uden tanke for sig selv.*

På tredje sfæres sidste trin taber landskabet sit jordiske præg. Derfor er det vanskeligt for mig at beskrive denne himmelske skønhed ved et jordisk billede, men alt er i lys og farver skønnere, end du nogensinde kan forestille dig. Der sløres lyset og glæden aldrig af sorgens og modgangens skygger. Ej heller er indvånernes dragter ligesom de jordiske, men lette, flortynde gevandter, der slynger sig om de mere æteriske legemer. Man træffer intet, som er uskønt. Det er evig dag, aldrig nat, og ingen slette tanker baner sig vej til dette lyse hjem.

Føler du ikke i denne stund en længsel efter at komme did? Så begynd fra i dag at gå målbevidst frem, og er du en lydig og pligttopfyldende elev i livets store skole, kan du på relativ kort tid nå så langt, at du står ved portalen til fjerde sfære, hvis skønhed overgår alt, hvad du kan fatte, mens du er menneske. Altid er der lysånder, der er rede til at hjælpe dig fremad og opad, om du selv vil. måtte du forstå Mesterens formaning til menneskeheden: Elsker hverandre!

Giv ham din hånd og dit hjerte. Lad ham være dit store forbillede, din fører og din konge, så går du aldrig fejl af vejen.

Nu har jeg som en af hans tjenere banket på dit hjertes dør og jeg siger til dig: Luk dig op!

Jeg kommer i Jesu Kristi navn og kalder på dig. Gud velsigne dig!

Jeg er ADIF.

3. del

SELMA LAGERLÖF BERETTER FRA DEN ÅNDELIGE VERDEN

Indledning

Når jeg her skal berette om min kontakt med den svenske forfatterinde Selma Lagerlöf den kontakt, der har formet sig på så usædvanlig vis vil jeg begynde med den første brevveksling imellem os, da hun endnu levede på Mårbacka i Värmland.

Som skrivemedium har jeg gennem min åndelige lærer og mester, der kalder sig Adif, modtaget fem skrifter, en smuk og lyrisk udlægning af livet og dets dybe mening således som vi har læst det.

Jeg havde aldrig et øjeblik tænkt på at videregive disse skrifter, men en dag, mens jeg gik derhjemme med mine huslige sysler, stod en åndelig skikkelse pludselig foran mig og sagde med myndig, men kærlig røst: *Send disse Adifs budskaber til Selma Lagerlöf!*

Det var i 1938, og da var de tre budskaber modtaget. Når den åndelige verden således åbenbarer sig spontant for mig og vil have mig til at udføre et eller andet, som at ile til en syg eller til en, der vil begå selvmord, gør det altid et stærkt indtryk på mig, og jeg går straks i gang med at udføre det, der bliver mig pålagt. Således også i dette tilfælde. Jeg fandt en kuvert, skrev et lille brev til Selma Lagerlöf med beretning om, hvorfor jeg tilsendte hende dette og anede intet om, hvorledes hun ville reagere.

Stor blev min glæde, da jeg nogen tid efter fik et dejligt brev fra hende, skrevet med hendes egen, lidt rystende hånd. *Hun skrev, at hun havde læst budskaberne med stor interesse.*

Jeg citerer her fra hendes brev: **Jeg forstår fuldt ud det tilsendte, idet jeg får mine inspirationer fra samme kilde. Især da jeg skrev Køresvenden, følte jeg mig som et medium for en højere magt.**

*

([link til omtale](#)) eller lidt om den her:

Beskrivelse af Køresvenden af Selma Lagerlöf

Køresvenden foregår nytårsaften i en unavngiven by. Den frelsende engel Edit - ugift kvinde der har viet sit liv til Frelsens hær og til sammen med moderen at åbne et

herberg i den lille by - ligger for døden i tuberkulose. Hendes sidste ønske er, at der bliver sendt bud efter David Holm. Manden til hvem hun har tabt sit hjerte. Da hun opdager, han er gift og hans kone har forladt ham, sætter hun i stedet alt ind på at de to skal genforenes og familien reddes - med katastrofale følger for hustru og børn. David Holm er en fortrukken hustyrant. Nytårsaften tilbringer han i drikkelag på kirkegården, hvor han underholder med sagnet om Køresvenden. En ulyksalig sjæl er i Dødens tjeneste og må køre døds-kærren. Det sidste menneske, som dør i det gamle år, må tage denne skrækkelige tjans. Drikkebrødrene forarges over at David har afslået Edits bøn om at tage afsked med hende på dødslejet. De geråder i slagsmål, og David falder død om, netop som nytårsklokkerne ringer det nye år ind. Døds-kærren kommer kørende over kirkegården og samler David op. Og nu må han køre den tunge tur rundt til alle de mennesker, der elsker ham mest, og som han har skadet mest. Den dramatiske og bevægende historie ender med en række stærke forsoninger og forløsninger af skyld, svig og svigt.

Her en anden omtale: Beskrivelse af Køresvenden af Selma Lagerlöf:

Køresvenden foregår nytårsaften i en unavngiven by. Den frelsende engel Edit - ugift kvinde der har viet sit liv til Frelsens hær og til sammen med moderen at åbne et herberg i den lille by - ligger for døden i tuberkulose.

Hendes sidste ønske er, at der bliver sendt bud efter David Holm. Manden til hvem hun har tabt sit hjerte. Da hun opdager, han er gift og hans kone har forladt ham, sætter hun i stedet alt ind på at de to skal genforenes og familien reddes - med katastrofale følger for hustru og børn.

David Holm er en fortrukken hustyrant. Nytårsaften tilbringer han i drikkelag på kirkegården, hvor han underholder med sagnet om Køresvenden. En ulyksalig sjæl er i Dødens tjeneste og må køre døds-kærren. Det sidste menneske, som dør i det gamle år, må tage denne skrækkelige tjans.

Drikkebrødrene forarges over at David har afslået Edits bøn om at tage afsked med hende på dødslejet. De geråder i slagsmål, og David falder død om, netop som nytårsklokkerne ringer det nye år ind. Døds-kærren kommer kørende over kirkegården og samler David op. Og nu må han køre den tunge tur rundt til alle de mennesker, der elsker ham mest, og som han har skadet mest. Den dramatiske og bevægende historie ender med en række stærke forsoninger og forløsninger af skyld, svig og svigt. [\(link for å høre lydbogen i dansk oplesning\)](#)

*

Det blev til nogle få breve imellem os, inden hun døde. Da jeg nogle år efter hendes død besøgte gode venner i Värmland., fortalte jeg om dette, og de tilbød da at køre mig til Mårbacka, så jeg kunne se hendes hjem, der stadig står, som hun forlod det. Det var imidlertid ved vintertide, og huset var lukket indtil foråret. En venlig tilsynsførende lovede dog at modtage os og vise rundt. På vejen dertil købte jeg røde og hvide nelliker. Dem ville jeg lægge på hendes skrivebord som en tak for, hvad hun havde givet gennem sine bøger.

Stor blev min overraskelse, da Selma Lagerlöf for mig at se stod lyslevende lige inden for døren. Hun smilede til mig og sagde: Velkommen til Mårbacka! Men da den rare mand talte meget, forsvandt synet hurtigt igen. Jeg bad mine venner om at hjælpe mig med at være lidt alene i hendes arbejdsværelse for at fornemme noget af den atmosfære, der måtte være sådan et sted. Det lykkedes, og da jeg lagde blomsterne på skrivebordet med min stille tak, stod hun over for mig igen, takkede og sagde: **Giv mig lov til at bruge din**

hånd. Du har alle forudsætninger for at kunne nedfælde mine tanker, for nu kan jeg skrive. Er du rede?

Jeg svarede, at jeg måske kunne gøre det engang, men jeg havde meget arbejde og var endnu ikke rede dertil. Efter dette usædvanlige møde måtte jeg ind og slutte mig til resten af selskabet.

Året efter var jeg atter gæst i et hjem i Sverige, og der fik jeg gennem et tilstedeværende medium et uventet budskab fra en af inspiratorerne til **Selma Lagerlöf Gösta Berlings Saga**.

Det lød således: Jeg er Ridder Blå, som har søgt land og rige rundt efter den hjerne, som kan modtage min husfrue Selma Lagerlöf tanker og tolke hendes ord. Denne rejse har for mig været lang og ofte trættende, men nu svinger jeg min kårde mod dig og holder dig fangen. Længst ude på denne kårde er billedligt talt en krog, hvormed jeg skal holde dig fast. Søg ikke at undslippe. Min husfrue har udset mig til at opsøge dig. Vi beder dig gøre det. **Du skal være hendes skrivende hånd. Således taler Ridder Blå.**

Atter tøvede jeg, idet jeg ikke turde påtage mig mere arbejde end det, der allerede var pålagt mig. Men en dag hjemme i Danmark, da jeg befandt mig alene i mit hus, følte jeg stærke vibrationer omkring mig, blev svimmel og segnede ned på min skrivebordsstol.

Med lynets hast skrev jeg side efter side, ført af Selmas hånd, den dejlige beskrivelse af hendes overgang til den åndelige verden.

Herefter er det Selma Lagerlöf, der fortæller.

På sjælens vinger over højderne

Det var, som om mine bøger blev levende, da jeg stod der på den anden side, udfriet fra det menneskelige legeme. Der var kavallerer fra Ekeby med kårder i hånd for at hilse mig velkommen. Der stod den gamle præst, min strålende inspirator til meget af det, der var blevet til under mine hænder. Gamle og unge, bønder og herregårdsfolk, repræsentanter fra Värmlands skønne rige var tilstede for at hilse deres søster velkommen hjem efter endt rejse til Jorden. ***Jeg så mig forundret om, thi er dette døden, som menneskene frygter, da må jeg om muligt sætte alt ind på at befri dem for denne frygt.***

Jeg følte mig fri og let. Alt det trætte og tunge var borte. Da hørte jeg en klokke ringe, først lys og klar i sin tone, så dyb og alvorligt betagende. Og musik i det fjerne? Var det ikke min yndlingssalme? Jo, nu faldt barnestemmer ind, og ordene formedes med deres rene stemmer:

*Såsom en fågel mot himmelens höjd
sig lyfter på lediga vingar,
han lovar sin Gud, är glad och fornojd,
når han over jorden sig svingar.
Så lyfter sig själen i hjärtlig fröyd
till himlen med lovsång och böner.*

Jeg løftede mit hoved for at se, hvorfra sangen kom, men jeg så ingen. Også

de mange andre var borte, men jeg så lys og farver i en skønhed og harmonisk fuldkommenhed, som intet menneske kan forestille sig.

Mens jeg stod der med foldede hænder, skælvende af fryd, trådte en vidunderlig skikkelse i skinnende klæder frem af lyset. Han så på mig med dybe kærlighedsfulde øjne, bredte sine arme ud og sagde de ord, jeg aldrig glemmer: *'I Guds navn byder jeg dig velkommen tilbage til evighedens kyst, hvorfra du engang er draget til Jorden for at dele ud af åndens levende brød til menneskene. Du var tro i dit kald, mit barn. Følg mig, og jeg vil vise dig dit nye hjem'*.

Først stod jeg som naglet til stedet, men da jeg så ind i hans forklarede ansigt og så smilet om øjne og mund, droges jeg imod ham og løb som et barn ind i hans favn. Da jeg mærkede hans kys på min pande, gennemstrømmedes jeg af en lykkefølelse, der ikke kan beskrives i fattige ord. **Nu følte jeg i ordets dybeste forstand, at jeg var hjemme.** Her var jeg tryk, her ved hans bryst, ved hans bankende hjerte. Jeg havde lukket øjnene, som man gør, når man rigtig vil koncentrere sig om noget stort og helligt. Da jeg lidt senere åbnede dem igen, stod det mig klart, at vi let og umærkeligt steg op gennem den klare luft, op mod en endnu skønnere verden end jeg hidtil havde skuøt.

Så længe jeg følte min skytsånds berøring, var jeg stærk. Alle sanser udvidede sig, og nye blev taget i brug. Dette måtte være himlen, lysriget, som Mesteren talte om, da han sagde:

Fader, jeg vil, at de, som du har givet mig, skulle være hos mig, hvor jeg er, og skue den herlighed, som jeg har set.

Åh, fattige små mennesker i Jordens stof, der kæmper og strider under trængsler og kval, vær fortrøstningsfulde. En dag løses disse lænker. Forhænet, der skiller jer fra alt dette, går til side, og glæden skal også fylde Eders sind. Men først pligten siden lønnens glæde.

Fornemmer du suset af englevinger, når jeg løfter en flig af sløret til evighedens rige? Breder højtiden sig mon i dit sind, når jeg delagtiggør dig i mine uforglemmelige minder? Kunne jeg blot med denne skildring tænde et lille håbets lys i dit hjerte, så er det ikke forgæves, at jeg fører denne søsters **hånd for at nedskrive dette.**

Nu hørte jeg orgeltoner, og foran mig så jeg en åben portal ind til et eventyrlig skønt kirkerum. Jeg blev hyllet i et hvidt, luftigt slør. Et brus af toner fyldte rummet, og nu gik jeg ved min skytsånds side op mod det skinnende alter, der var prydet med blomster og lys. Jeg bare gik, fortryllet af alt det, jeg så frem for mig. Jeg måtte op til dette alter, op og knæle, takke og bede, op og velsignes til det nye, der nu venter mig.

Og så fik jeg da der den hellige dåb. **Ingen lykkeberuset brud på Jorden kan opleve, hvad der her strømmede ind til min sjæl.**

Ingen nok så begavet digter vil kunne skildre det. Men luk dine øjne og drøm dig ind i den sande lykke. Da vil du ane, hvad salighed er. Jeg ved knap, hvorledes vi forlod dette hellige sted. Jeg føler det

nærmest, som sløret lukkede sig om mit ansigt, og alle lyse indtryk blev derinde.

Da jeg blev mig bevidst igen, lå jeg på et leje, dækket af et skinnende hvidt tæppe, der var overstrøet med blomster gaver fra alle mine kære. Nu satte jeg mig op. Jeg hørte stemmer, som jeg kendte. Slægt og venner, der for længst havde forladt Jorden, var kommet for at byde mig velkommen. Grebet af alvoren, skælvende af lykke brast jeg i gråd, overvældet af dette uventede møde. Snart var de borte igen, og jeg følte mig træt og trængte til hvile.

Nogen tid efter vågnede jeg fornyet og stærk. Min hånd hvilede trygt i skytsåndens. Nu gjaldt min første tanke dem, der var blevet tilbage på Jorden. Mit ønske om at være iblandt dem blev så stærkt, og alting skete så hurtigt, at det var, som jeg i næste nu befandt mig i mine gamle stuer på Mårbacka og så mine kære stå der grædende.

Hvorfor græder I? Jeg er jo her iblandt jer. Se på mit ansigt, det er ikke længere hærgnet af sygdom og årenes tryk. Jeg er frisk og usigelig lykkelig.

Ak, I ser mig ikke. Jeg lever nu i en anden verden, hvortil Eders sanser ikke rækker. Der i kisten lå mit døde legeme, der nu skulle jordes. Jeg følte ingen vemod ved at skulle tage afsked dermed. Det var nærmest som en gammel aflagt klædning, der nu skulle lægges til side. Nænsomme hænder havde lagt blomst ved blomst på mit leje til et sidste farvel. Snart skulle mine jordiske rester overgives til den jord, hvoraf de var dannet, og det blev mig givet at overvære det alt sammen.

Underligt og betagende var det at se disse alvorlige værlændinge bære kisten ud fra hjemmet. Gribende var det at høre klokkeklangen tone ud over bygden, at høre orglet bruse og at se de mange børn stå tavse uden for kirken med det skønne svenske flag i hænderne. Sneen lå ren og hvid på den frosne jord, men forårssolen havde allerede magt. Oh Gud ske lov, at vinter følges af vår. Og Gud ske lov, at på langfredag følger påskemorgen, og Gud være lovet, at efter alt det vemodsfyldte, som ligger i døden og adskillelsen, følger opstandelsens under og livet

i evighedens riger.

Jeg hørte nogen hviske: Det er, som hun går iblandt os her. Jeg tror på det, biskoppen sagde, at hun lever, selv om hun er død. **Da kisten var sænket i jordens skød, stod det mig klart, at nu var et afsnit af min livsvandring afsluttet, og noget nyt og stort lå foran mig.** Så følte jeg igen disse favnende kærlige arme omslutte mig, og vi vendte tilbage til det sted, til den himmelske

verden, hvorfra jeg for få timer siden var kommet, og som nu skulle være mit fremtidige hjem. Jeg trængte atter til hvile. Alt det, jeg havde set og hørt, havde gjort stærkt indtryk på mig.

Og søvnens arme favnede mit sind
og lukkede mig i drømmens verden ind,
hvor fred og lys og kærlighed har hjemme,
og sjælen alle sorgerne kan glemme.

Her lå jeg trygt som barn ved moders bryst,
nu var alting så fredfyldt og så lyst.
Og tvende engle holdt ved lejet vagt,
der var jeg skærmet af en himmelsk magt.

Imens vor gamle klode går sin gang,
og Nornen spinder tråde dagen lang,
så strømed kræfterne til sjælen ind
og fyldte mig med ungdoms glød i sind.

Umærkeligt var tiden svundet hen,
nu følte jeg mig ung og stærk igen.
Så hørte jeg min skytsånds stemme:
Kom, nu skal vi, barn, for Herren frem til dom.

Så førte han mig ind i ensomhed,
og sjælen fyldtes af en sælsom fred.
Her svøbtes jeg i mindets mange ranker,
og livets gerning var i mine tanker.

Her så jeg alt, jeg havde tænkt og gjort.
Ak, ikke alt var ædelt, godt og stort.
Men Gud, i hvem vi har vor dybe rod,
er mod os alle nådig, mild og god.

Og som et rosenflor lå nu udbredt
det, som ved mig var over verden spredt.
Så randt en glædeståre mig af kind,
og jeg blev fyldt med tak i sjæl og sind.

Vel var jeg ikke ene om mit værk,
omkring mig stod en hjælpekare stærk.
Nu ser jeg klart, at jeg var blot den hånd,
der nedskrev tanker fra en andens ånd.

Og ydmygt bøjer jeg mit hoved ned
i tak til Gud for al hans kærlighed,
en tak for tjenerdragten, han mig rakte
og for al hjælp, som han fra himlen bragte.

Da var det, som en mægtig dør gik op,
og som jeg løftedes mod bjergets top.
Ret som en ørn på stærke, lette vinger
jeg nu mod lysets riger glad mig svinger.

**Har du set solen stå op over
Värmland skove en vintermorgen,**
hvor iskrystallerne glimter som
diamanter i træernes kroner, og sneen
ligger jomfruelig ren over bjerge og
dale?

Har du set en sommerdag, når solen
sender kaskader af varmende stråler
over mark og kær og med sit lysvæld og
sin livgivende kraft kalder alt levende
frem til dåd?

Det er som en lysende fe, der med
sin tryllestav rører ved blomster, dyr og
mennesker, ja ved alt levende, og
forvandler det slumrende til sprudlende
liv. Da mærker man Guds magt og
vælde, da fyldes man med fryd og med

tak. Alt dette er skønt og betagende. **Men min kære, al jordisk skønhed er intet ved synet af himlens herlighed. Solen selv må blegne ved siden af det kosmiske lys, der gennemstråler de himmelske verdener.**

Blomster og frugter er en åbenbaring, selv dugdråben er klarere end den mest fuldkomne diamant. Øjet ser langt, udsynet standses ikke som på Jorden, ingen skyer formørker himlen, og alt er harmoni, fred og kærlighed. **Ja, den højeste lyksalighed fylder sindet. Sådan en verden er nu mit nye hjem.**

Jeg fatter det knap nok endnu, selv om mange år allerede er gået, siden jeg som menneske gik på den fædrene jord. I dette himmelske eventyrrige har jeg min skønne bolig, der minder mig om mit hjem dernede. Alt hvad jeg virkelig holdt af findes her, bøger, malerier o.s.v.

Oftentimes får jeg besøg af en kær gæst, af slægt og venner. Der kommer mestre og ledere fra høje, lyse verdener og ligeledes fra kunstens skønne sfære.

Men en fremadstigende ånd må også have et virke, dette står mig mere og mere klart. Stundom har jeg talt lidt i de spiritualistiske forsamlinger, når jeg har fundet betingelserne gunstige. *Jeg har konstateret, at det er muligt at være i forbindelse med mennesker på Jorden ved hjælp af trancemedier, men jeg siger derfor ikke, at det er let, og lykkes det, er det værd at sige tak for.*

Men lysten til at skrive, eller rettere sagt til at bringe menneskene noget af det, som jeg har skrevet her i disse fredfyldte, vidunderlige omgivelser fylder mig mere og mere. **Derfor har jeg gennem længere tid søgt efter et skrivemedium, og jeg mener at have fundet, hvad jeg søgte, her hos dig,**

min kære Mimi. Jeg ville ønske, du havde mere tid og ro. Jeg ved, at lysten og viljen ikke mangler, men den tid, der for nærværende er os beskåret, vil vi udnytte til at indøve samarbejdet, som vi har gjort det nu under skrivningen af dette. Vi lægger arbejdet som alt andet i Guds hånd og beder ham bestandig lede vor fod ad den rette vej, ad den sti, der fører fremad og opad mod de evige højder.

Selma.

*

Jeg læste budskabet igennem og var meget skeptisk over for rigtigheden af det modtagne. Derfor tog jeg næste dag beretningen med til pastor Thorvald Kierkegaard i København, hvor jeg skulle holde foredrag i hans kirke. Jeg sagde til mine venner, at hvis tre punkter i det skrevne, som jeg absolut intet selv kendte til, var rigtige, så ville jeg modtage det som en stor, skøn gave ovenfra og fra den utålmodige Selma.

Der stod bl. a.:

1.) Sneen lå ren og hvid på den frosne jord, men forårssolen havde allerede magt. Var begravelsen sket på et tidspunkt, hvor dette var sandsynligt?
2.) Da biskoppen talte og sagde, at det er, som om hun er midt iblandt os. Var det en biskop, der forrettede begravelsen?
3.) Der stod et svensk salmevers, som jeg selvfølgelig ikke kendte. Det blev sunget ved begravelsen, skriver hun. Var dette også rigtigt?

Inden vi gik til ro den aften, havde vi fået bekræftet, at det passede alt sammen. Hun døde den 16. marts, en biskop talte og den salme blev sunget. Da vidste jeg, at hun kunne bruge mig til at videregive de tanker, der fyldte hende. Men det har været mange år, før jeg nu mener at være rede til at formidle det, hun brænder af længsel efter at dele med menneskene hernede.

Jeg har lovet at stille mig til rådighed i fremtiden, så længe Gud vil give mig kræfter og evner dertil, og jeg bringer nu i det følgende nogle af de meddelelser, jeg har modtaget fra Selma Lagerlöf.

M.A.

6

Årene gik, og en forårsmorgen efter min sædvanlige morgenandagt, som for mig er en vigtig del af min dag, følte jeg, som sad jeg i et kraftfelt, og min hånd skrev rent automatisk følgende uventede morgenhilsen:

MORGENHILSEN

Jeg kommer ej med brask og bram,
men kommer tyst og stille.
Jeg kommer i et helligt kald,
fordi Gud så det ville.

Så lad os knytte sammen bånd
og hjælpes ad at skrive.
Jeg føre, søster, vil din hånd
og tanken til dig give.

Så lyt og lad os hjælpes ad
at bære ved til bålet.
Så tror jeg, at det lykkes vil
en dag at nå til målet.

Nu skal vi først finde hinanden igen, optræne et samarbejde og finde ind på den samme frekvens. Tak, hvis du vil reservere tid dertil. Du vil da se, at det, der nedfældes, bliver anderledes, end du havde tænkt dig. En strøm af tanker trænger sig på. Vi har ventet på dig og ventet længe. Vort samarbejde skal bære frugt ud over din tid her, og når du engang vender hjem til os, der gik forud, vil jeg stå med åben favn og takke dig for, hvad du her har gjort. **Dette vigtige budskab skal gennemføres, at i realiteten er der ingen død.** Og Gud giver kraften dertil. *Du ejer forudsætningerne, og pennen skal flyde.*

En let vårvind blæser hen over dit land, og forårets blomsterpragt smykker din stue. Lad os så se frem til en åndens vår, der kan blæse friske, livgivende strømme fra vor verden til din hernede. Lad mig se, at du har udholdenhed i din stræben efter at fuldføre det, der er dig pålagt.

Behold mig i dit hjerte.

Denne morgenhilsen bringer jeg dig i Guds navn.

Selma.

Livet er evigt - intet forgår

En dag tog en leder mig med ud i det store rum. Vi havde netop talt sammen om den betrængte Jord med de mange uløste problemer og om menneskenes kamp for at finde frem til sandhed, tryghed og ret. Og jeg spurgte:

Hvornår vågner mon Moder Jord til åndeligt liv? Er der dog ikke en morgen forude, hvor fornuften og kærligheden vil sejre over alt det lave?

Da blev jeg ført til en verden beboet af et fremskredet folk, der hørte en fjern fortid til og nu havde nået en højere udvikling. **Nogle af disse havde endog været banebrydere i det gamle Atlantis, der sank i havet for årtusinder siden.** Andre havde levet, da kulturen blomstrede i Persien, Ægypten og Sydeuropa. De har sat deres spor, og den dag i dag kan man glæde sig over, hvad de formåede, se deres templer båret af ranke søjler og betragte deres kunstskatte og hvad de efterlod engang.

Man kunne tænke sig, at disse slægter, der for længst er døde, enten er udsluttet eller forsvundet i det store uudgrundelige dyb. Men sådan er det ikke. I Guds hus går intet tabt. I disse fjerne verdener levede de, ventende på en ny mission.

Gennem deres tale forstod jeg, at hjælpen til vor klode er nær. De forberedte sig til at blive genfødt her for at påvirke vor udvikling i positiv retning. *Alt vil forandres og blive nyt inden for de kommende hundrede år.*

(og igen- denne bog ble altså udgivet sidst på 70tallet – så ca.2070 er NYE forhåpenligvis forandret her på jorden, og noee lignende mente også Martinus. Rø.)

De vil bære med sig deres kunnen og viden. De vil påvirke vor religionsopfattelse og forståelsen af det guddommelige princip, og kunsten vil få en blomstringstid, således at det guddommelige lys genspejles i toner, i farver og i det skrevne ord. En for en vil de atter betrede vor Jord, en for en vil de blive knyttet til stoffet og sætte deres stempel. Det lyder måske som en utopi, men det blev vist mig således. Guds kærlighed lyser mig i møde gennem det alt sammen. Intet er forsvundet, intet er glemt. Når Guds time er inde, bliver det atter til velsignelse og brugbart i hans store skaberværk. Det var den lille tone, jeg ville slå an i dag, men der kunne skrives mange bøger om alt det, jeg har set og hørt. Man brænder her af længsel efter at delagtiggøre menneskene i den store sandhed, at Gud er kærlighed, livet er evigt, og intet forgår. Gud velsigne Jer!

Det forbigangne og fremtiden

Ufatteligt, at så mange år er gået, siden jeg fortalte om min overgang fra Jordens verden til denne. Jeg vil forsøge at tage tråden op og i store træk fortælle, hvad der videre er hændt mig.

Men først vil jeg besvare et spørgsmål, der slår mig i møde gennem din tanke. Du beklager, at du ikke har læst ret mange af mine bøger, men at du ud fra det lidet, du kender, synes, at min stil nu er anderledes. Dertil vil jeg svare:

Hvem siger, jeg skal bruge den samme stil og udtryksform, som da jeg skrev mine bøger? For en stor del var de inspireret af hjælpere ovenfra, som ikke er tilstede nu, og jeg selv har som de fleste undergået en udvikling i tidens løb. **Efter frigørelsen af det fysiske stof har jeg fået større udsyn og forståelse af helheden.** Tag derfor imod mine tanker så umiddelbart som du kan, så når vi frem til et resultat.

Ligesom Gud i sin kærlighed gjorde det muligt for mig på Jorden at se fremmede lande og derigennem få viden og inspiration til mine bøger, således har jeg her fået lov at opleve verdener og tilstande i stor mangfoldighed. I sandhed, i Guds hus er mange boliger, som der står skrevet i den hellige bog. Overalt har jeg suget til mig som en tørstende plante.

En dag spurgte jeg en åndelig leder, hvor jeg havde befundet mig, før jeg blev den lille nyfødte Lagerlöf på Mårbacka, og om der eventuelt havde været en række inkarnationer under forskellige kår og former på Jorden. Thi jeg havde jo fået forståelsen af, at denne forunderlige planet, der ruller rundt i det uendelige rum, er en ypperlig udviklingsklode for umodne menneskesjæle, og at den giver plads for alle skoleklasser i livets store skole.

På mit spørgsmål blev der svaret, *at til det punkt, hvor jeg står i dag, er der gået en lang, brydsom modningstid.* Ser jeg mod fremtidens tåger, som min evige ånd må nærme sig skridt for skridt, så aner jeg en fremtid, der måske spænder over endnu flere sekler end den allerede gennemlevede epoke.

Det forbigangne fortøner sig bag glemslens slør, men intet tidsafsnit er levet forgæves. Hvert mål af tid, hvor det så end er oplevet, har sat sine spor i den udødelige ånd i det evige jeg. Umiddelbart før min sidste inkarnation, hvor jeg gennem Mor Lovisas skød så dagens lys, gennemlevede jeg en forberedelsestid her i den åndelige verden og lærte blandt andet mine fremtidige inspiratorer at kende.

Senere fik jeg svar på spørgsmålet om min forrige inkarnation, **og det stod mig klart, at tilværelserne er kædet sammen som perler på en snor.** Årsag og virkning er en ufravigelig lov. Skæbnens gudinde spinder tråde dag og nat. Vi væver bestandig på det mønster, som engang i al sin klarhed vil tone frem. Vi skal helt tilbage til 1700-tallet og til nogenlunde samme egn som sidste jordeliv. **Det vil sige, at jeg tilbragte omkring halvdandet hundrede år i den åndelige verden mellem disse inkarnationer.**

Sangen om Värmland

- har tonet i min sjæl gennem århundreder. Mindet om de blånende søer omkranset af birk og gran lever stadig. Altid vil denne plet på Jorden have en dragende magt over mig. Gode og onde tider skabt af menneskene har skiftet, men Guds skaberværk, den storslåede natur, var altid den samme.

Man mødes, skilles og mødes igen. Man knytter bånd, deler skæbne og skaber karma, som før eller senere må udlignes, thi alt skal betales til sidste hvid. *Når man er nået så vidt, at man forstår dette, er man mere agtpågivende i alt, hvad man gør, og man vil da stræbe efter at skabe god karma, der ifølge loven vil skylle tilbage over en som velsignelse.*

I hine tider, som jeg vil berette lidt om, var der krig og ufred i Sverige.

Modgangstider binder menneskene sammen. Man slutter sig til hinanden i fortrolige klynger, støtter og afstiver hinanden som træerne i skoven. I medgangstider spredes man, også i sind og tanke. Man har ikke så hårdt brug for Vorherre eller for hinanden. Man har nok i sig selv. Man nyder livets goder. Sådan er det vist i dag i velfærdstiderne i Norden.

Man kendte ikke meget til det, mit land havde kastet sig ud i. Det kom ikke til det enkelte menneskes kundskab. Samfærdselsmidlerne og kommunikationen var sparsom. Men den indbyrdes hjælpsomhed var enestående. Nogle af sjælens mest værdifulde blomster spirede frem, såsom ydmyghed, taknemmelighed og indre styrke. Tænk på violen, der udfolder sig bedst i skyggen. Hvordan kan man besidde både ydmyghed og styrke på en gang? Ydmyghed er dog en slags tegn på svaghed, er det ikke?

Nej, ydmyghed er en erkendelse af, at man formår så lidt ved egen kraft. Vi er små enere midt i et vældigt skaberværk, der styres fra et guddommeligt midtpunkt i universet, og uden kontakt med dette formår vi uendelig lidt. Er denne kontakt en realitet, føler man sig gennemstrømmet af styrke og taknemmelighed.

For at bevare denne ydmyghed blev der vel givet mig min legemsfejl, hofteskaden, som modvægt mod eventuelt hovmod. En af mine forældre havde jeg knyttet skæbnebånd med i hine trængselstider. Erik Lagerlöf, der blev min far på Mårbacka, var dengang min ægtefælle. Atter og atter måtte han i krig, og da måtte jeg være både far og mor for en stor børneflokk. At have sværd ved bæltet var en del af hans tilværelse, og det fulgte ham som en naturlig ting også gennem den næste inkarnation, hvor han var med til at forsvare sit land. Han blev officer i den svenske hær samtidig med, at han var jordbruger.

Min kærlighed til børn udfoldede sig i hine dage i de små stuer, hvor vi sad tæt sammen. Jeg digtede eventyr og fortalte historier, der alle endte med, at far kom hjem, og at der blev gode og lykkelige tider i landet. Som I ved, digtede jeg videre i det næste jordeliv, og det er stadig min lyst at nedfælde tanker på papiret og give det videre. **Når jeg skrev mine bøger, havde jeg usynlige hjælpere, således som du og jeg nu arbejder sammen fra hver sin verden for at videregive disse tanker.**

Ridder Blå

For år tilbage sendte jeg til dig en af mine inspiratorer fra Gösta Berlings Saga, Ridder Blå, der gennem det svenske medium skulle opmuntre dig til et samarbejde. *Han er endnu her i den åndelige verden.* Jeg har talt med ham om vort påbegyndte arbejde, hvilket interesserer ham, og nu er han med mig hos dig i dag. Måske vil jeg lade ham selv indgive dig sine tanker, måske sker det via mig...

Jeg er Ridder Blå. Tak, at jeg må gæste dit hus. Min husfrue Selma og jeg hilser dig et kærligt godmorgen. Den menneskelige tilværelse er uoverskuelig og uudgrundelig. Vor lange udviklingsbane, udtænkt af Skaberen, strækker sig over tidsperioder, der ikke kan måles med tal. Hver epoke er kun et lidet afsnit i livets bog. De år, som jeg belyste for Søster Selma - sådan som hun selv ønsker

at blive kaldt - altså riddertiden, og de år, hvor jeg støttede hende i arbejdet, er, når jeg ser tilbage, kun som få linjer i denne enorme bog, der spænder over en udvikling fra det begyndende, vågnende menneske til den færdige skabelse i en uoverskuelig fjern fremtid.

Men der kunne skrives et kapitel mere om mine egne erfaringer fra omtalte riddertid, den jeg ser tilbage på som min sjæls åndelige pubertetsalder, hvor der blev sat noget i gang - en begyndende vækst og modning, der med støtte fra højere sted kan få stor betydning. Da jeg havde opholdt mig på det åndelige plan i en årrække efter jordisk mål traf jeg her på en bjergvandring nogle afsides beliggende klostre, hvor unge søgende sjæle mødtes før at få klarhed over livets mål og mening. Deres ledere var forhenværende franciskanermunke, og som øverste leder var denne ordens store stifter, Frans af Assisi. Han overvåger, at livet på det sted leves efter hans mønster og ønsker.

Her følte jeg mig som værende i himlen. Når vi bad sammen, løftedes vi op i et lys, der gennemstrømmede os med harmoni og kærlighed. Efter dette åndelige morgenbad var vi åbne for de lærdomme, der blev os indgivet fra højere sted. Med mange forskelligartede inkarnationer som baggrund, gennem hvilke vi nu kunne vurdere, hvad der var barnligt og ulødigt, og hvad der var sundt og ægte, kom der skred i ens udvikling.

Før var man som et legende barn. Nu meldte sig den vågnende erkendelse af at man som et gudskabt væsen er sat i sin bane for at hjælpe til i det store skaberværk, på basis af de indvundne erfaringer og nu skulle gøre disse brugbare i en højere tjeneste. Vi lærte at forstå Mesterens befalinger om uselviskhed og næstekærlighed. Og jeg blev utålmodig efter at udrette noget positivt. Helst skulle dette være blandt mennesker i Jordens dragt.

Et af disse ønsker blev senere manifesteret i min beskrivelse af riddertiden. Dette følsomme mellemlid, som Søster Selma var, skabte derved en skildring af en epoke, som har glædet og interesseret mange mennesker.

Det viser sig her, at mine tankeimpulser flyder let gennem din hjerne. Jeg begynder allerede at glæde mig til, at nye tankeudvekslinger bliver fæstnet på papiret til glæde og gavn for andre.

Senere håber jeg, Ridder Blå, at vi kan løse større opgaver sammen.

Om hundrede år er alting glemt

Mon? Husker du som barn, hvor du glædede dig til din fødselsdag? Du gør det måske endnu. Det er også en betydningsfuld dag at mindes. Der står jo en af tilværelsens grænsepæle. Ligesom livet er præget af de mange forskellige faser barndom, ungdom, klimaks og alderdom sådan har naturen omkring os sine faser forår, sommer, efterår og vinter. Så ledes er livets rytme. Men selv om kroppen er udslidt, og man dør, skal man dog leve. **Kroppen har en afslutning, men det har ånden ikke.** Døden er en fødsel til et højere plan med en højere vibration. Mellem inkarnationerne er man i den åndelige verden iført sjælens lette dragt. I Guds hus er der mange boliger, og der er plads til os alle.

Spøgefuldt siger man ofte, at om hundrede år er alting glemt. Det passer nu ikke helt. Alt er nedskrevet og bliver opbevaret i himlens kartoteker, hvis man

kan udtrykke det sådan, og ud af disse uudslettelige skrifter former sig vor karma, vor skæbne, idet den guddommelige lov om årsag og virkning aldrig ophører at fungere. Jeg selv tænker med ydmyg glæde på 100-årsdagen for min fødsel i året 1858, hvor jeg oplevede, at jeg ikke var glemt. Gennem mine bøger blev dette minde holdt levende. Det er vigtigt og til stor velsignelse, om man formår at sætte gode spor.

Kun få mennesker kan forestille sig den tanke, at man på det åndelige plan, umiddelbart før en inkarnation, kan se frem til fødslen, enten med bævende angst eller jublende glæde og forventning. Er man nået noget frem i sin åndelige modning, er man medbestemmende i valget af sine forældre.

I samråd med en leder, en mester, finder man frem til, hvad der tjener ens udvikling bedst. Måske et liv i fattigdom og store prøvelser, eller en gerning i en bestemt mission. Der er mange ting at tage i betragtning, mange led, der skal kobles sammen. Endelig kan det forudses, hvilke muligheder der står åbne, og da indtræder forberedelsestiden, og fosteret begynder sit slumrende liv i moderens legeme. En meget ung sjæl, en umoden ånd, ved ikke meget om alt dette og bliver sovende ført hen imod den nye tilstandsform. **I det følgende vil jeg tale om en kunstner, der efter store forberedelser og med stor forventning så frem til sin fødsel som en begivenhed, der skulle sætte spor frem i tiden.**

Mødet med en stor kunstner

Jeg har mødt ham her. Vi var landsmænd og inkarneret på samme tid. I kunstens verden har han sin bolig, et ubeskriveligt smukt sted, hvor vi i stilheden talte sammen om de tanker og oplevelser, som jeg her vil berette lidt om.

Ud fra hans væsen strålede stor viden og stor kærlighed til det skabte, til mennesker og dyr. Han ønskede inderligt, at menneskene i den hårde jordiske verden kunne få del i denne hans glæde over det gudskabte.

Som følge af sin åndelige modenhed og sit modtagelige, følsomme sind var han adskillige år før sin fødsel ofte på besøg i en højere verden, hvor gudbenådede kunstnere udfoldede deres talenter. De havde skabt monumenter, hvoraf nogle udtrykte de ædlere følelser i vore medskabninger, såsom moderfølelsen, mens andre gav udtryk for den barnlige glæde gennem leg.

Omtalte sfære, hvortil han endnu ikke havde adgang uden højere ledsagelse, havde en dragende magt over hans sind og tanke. En længsel efter at give udtryk for det oplevede voksede frem i hans indre med sine hænder at kunne forme sådanne skulpturer og i disse indblæse og udtrykke noget åndeligt levende og smukt. Ofte gik han i ensomhed og bad til Gud, om han engang måtte kendes værdig til at blive som disse, der gennem kunsten kunne bringe glimt fra himlen ned til den stormfulde Jord.

Efter en lang forberedelsestid, hvor han sugede til sig alt, hvad hans åbne sind kunne rumme, var han nået så vidt, at den forestående inkarnation nærmede sig, så han kunne levendegøre sine længsler og fremtidsdrømme i stoffets verden. Han ville skabe noget, der kunne glæde menneskene. I din tanke

spørger du nu, om jeg taler om [Carl Milles](#). Ja, det gør jeg.

<Angel Musicians in the fog. Sculpted by Carl Milles in 1950, these statues were installed in 1988 in the Milles Sculpture Garden.

Med alt dette boende i sin udødelige ånd, blev han knyttet til sin moder, og i ærbødig kærlighed til hende, der ville give ham liv af sit liv, oprandt dagen for hans fødsel, hvor han blev menneske blandt mennesker. Efterhånden som han voksede op, blev han sin mission

bevidst og formede ved Guds og forstående menneskers hjælp det liv og den gerning, han gennem lange tider havde set frem til med forventningens glæde.

Som vi således sad og talte sammen om alt dette, fyldtes vi af en inderlig trang til at takke Gud og hans tjenere, der på englevs havde gæstet os under arbejdet på Jorden og ladet inspirationens flamme lyse for os, så vi hver på sin måde kunne forme, hvad vore åndelige øjne så, omend vi kun formåede at udtrykke et minimum af det, der forud var skabt ved ånd i himlen.

Nu vi begge er vendt tilbage til den verden, hvorfra vi kom, er vi enige om, at jordelivet gav os rige erfaringer. Af fulde hjerter ønsker vi, når tiden engang bliver moden dertil, at vende tilbage gennem en kærlig moders skød og blive i stand til at dele ud af de rigdomme, vi henter her. Vi må huske, at vort egentlige jeg, er ånd, at den sande verden er åndens verden. **Det er ånd, der binder det hele sammen.**

Vor lille klode, dette sandskorn i universets store hav, er kun en grov kopi af det, vort åndsøje tid efter anden får lov at beskue. Skridt for skridt må vi bane os vej op ad udviklingens smalle stier, der alle fører mod bjergets tinde. *Jo højere vi formår at arbejde os op, des større og skønnere bliver udsynet.*

Jeg vil slutte for i dag med at synge disse linier:
Gud, lyft mej med din sterke hand,
i tron till himlens ljusa land,
till hogra plan for varje stund,
Gud, stall min fot på hogra grund.

Da Selma og jeg skiltes sidst, blev det en aftale mellem os, at vi skulle fortsætte skrivningen den kommende tirsdag efter min morgenandagt kl. 9. Men jeg havde glemt det og var i færd med at ordne mit hus, da telefonen ringede kl. 9.30. Det var min veninde, Karen Sørensen, der med lidt undskyldende stemme spurgte, hvad jeg foretog mig. Hun vidste, jeg skulle skrive, men der var sket det mærkelige, at da hun var faldet i søvn igen efter at have sendt børnene i skole, drømte hun, at Selma Lagerlof stod ved hendes seng og sagde: **Ring til Mimi. Hun har glemt, vi skal skrive.**

Ængstelig for at forstyrre mig, vovede hun alligevel at ringe, for den drøm var så usædvanlig levende.

Jeg blev flov over min forsømmelse og lovede at forsøge, om jeg var modtagelig nu. Så skulle jeg nok ringe hende op senere, dersom der blev nedskrevet noget. En halv time senere kunne jeg gøre dette, for i løbet af den tid var følgende lille beretning blevet til.

Sølvertråden

En vordende moder sad i sit kammer og drømte om det barn, hun skulle føde. Hun småsnakkede med Lillegut, som om han allerede var født, og hun skælvede af lykke ved tanken om den kostelige gave, der fra himlen ville blive sendt hende. Til tider viste barnet sig så virkelig for hende, at hun ville gribe efter det og trykke det i sin favn, men vips, så var det borte igen. Hun så det forsvinde ud i rummet efterfulgt af en lang, lang sølvtråd. Hvad var det dog for noget hemmelighedsfuldt noget alt sammen? Snart var han hos hende, og snart var han langt borte, helt ude bag bjerge og drivende skyer.

Da kunne tårerne et øjeblik fylde hendes øjne og hjertet hamre helt oppe i halsen, så hun måtte gribe sig til brystet. Men hvad var nu det? Nu rørte han sig derinde under hjertet. Han var jo hos hende og hørte hende til.

Når hun sad og syede på det tøj, han skulle iklædes engang, gennemstrømmedes hun af forventningens glæde, som da hun syede på sit brudeudstyr. Hjertets dybeste kærlighed blev syet ind i hvert eneste sting. Men dengang var det den vordende ægtefælle, der fyldte alle hendes tanker. Nu var det det kommende barn, al hendes kærlighed og længsel gjaldt.

En dag skete det igen, at drengen stod forklaret og skøn foran hende og smilede hende i møde. Men da hun ville røre ved ham og gengælde hans kærtegn, var han så luftig og æterisk, at hånden gled lige igennem ham, og snart var han igen på vej ud i rummet, efterfulgt af dette lysende bånd sølvtråden.

Hun råbte efter ham: Lillegut, hvor skal du hen? Du kommer vel tilbage til mig? Men for at blive, ellers brister mit moderhjerte. Nu vendte drengen sig om, vinkede til hende og sagde: Jeg kommer tilbage til dig, lille mor, og jeg vil blive hos dig en lang tid. Som du ser, er vi knyttet til hinanden med dette lysende bånd, men endnu er mit kommende legeme ikke færdigdannet til helt at blive taget i besiddelse. *Ofte må jeg gøre rejsen ind til det land, den åndelige verden, hvorfra jeg kommer.* Jeg må ind og hente alt det, der hører mig til, for det er jo en lang jordelivsrejse, jeg skal ud på.

Legemet, som far og du skænker mig, er nyt, men min sjæl har været fra tidernes morgen og har bestandig samlet forråd og viden. *Igen og igen har jeg under mine ophold her og på jordplanet søgt at modne og forædle min karakter.* Nu er jeg ved at repetere det alt sammen og vil gerne have så meget som muligt med til Jorden; hengivenhed, tålmod, offervilje, kunstinteresse og mod. ***Alt det har jeg møjsommeligt samlet i mit evige jeg gennem kampe og tårer i tiderne, der svandt.*** Når mit nye legeme er dannet helt færdigt, og jeg lyslevende springer frem i dine åbne arme, så er jeg menneske blandt mennesker, og en dag

vil du blive glad for, at jeg har fået de indvundne værdier med mig.

Båndet mellem mor og barn vil altid eksistere, og selv om jeg måske i fremtiden som voksen må rejse langt fra dig til fremmede lande, så vil det guddommelige bånd altid være imellem os, thi det er spundet i himlen og skabt ved Guds kærlighed.

Nu var den unge kvinde aldrig mere bedrøvet, når barnet forsvandt ud i rummet. Hun vidste nu, at han var på rejse ind i himlen for at hente de dyrebare skatte, han havde samlet sig der.

Erkendelse og livsholdning

Fattig er den, der ikke ejer disse værdier; et blad, der flager for vinden, et strå på den frådende elv.

Først må vi erkende, at Gud, universets skaber, er til, at alt, hvad der rører sig i det uendelige rum er hans hænders og tankers værk. Omkring ham har vi så alt det skabte, hvoraf du og jeg er en lille del. Som vi ser i det små, at et frø er skabt til at spire og gro, sætte blomst og frugt, for selv engang ved Skaberens ånde at arbejde videre på det påbegyndte værk, frembringe nye frø, der spredes, fæster rod og giver mange fold til videre vækst sådan er mennesket også formet og plantet med en bestemt hensigt. Når vi er nået til en vis modenhed, skal vi mangfoldiggøre det lidet, der voksede frem ved hans uudtømmelige kraft og kærlighed. Som et sandskorn på havets bund er en del af helheden, sådan er alt det skabte, også du og jeg, en del af helheden, og det er givet os at skabe videre på den udvikling, der er påbegyndt i os.

Jeg har set ud over større vidder, end du kan forestille dig i din begrænsede menneskelige tilstand. Verden bag verden åbenbarer sig i en overdådighed, i en fuldkommen hensigt og skønhed. *Mælkevejen og endnu fjernere stjernehæder, der ikke kan ses med det blotte øje, er myriader af verdener befrugtet af liv i vækst under Skaberens hånd og vilje.* Vi bliver så små, når vi begynder at ane alt det, der overskrider vor fatteevne. Men vi må ikke, overvældet af dette mægtige, slette os selv ud og sige: Du er intet, luk dig kun som i en musling, din indsats er lig nul; lev og nyd. **Muslingen rummer ofte en perle, der vokser og vokser og vil lyse alt mere og mere.**

Derfor, lad os hver dag, der gives os, samle ind i vort evige jeg de åndens guldskorn, som kan nå os derude fra, og mangfoldiggøre dem Gud til ære og vor næste til opbyggelse og gavn.

Sneglen

Sneglen er et af de små væsener, der er en del af helheden. Når vi møder den, er det som regel både med beundring og med overbærende foragt.

Det er jo en genial ide at bygge et beskyttende hus over sit følsomme og sårbare legeme og bringe det med sig overalt, så man altid kan krybe i sikkerhed for fjendtlige angreb.

Ja, siger du, *det er sandelig genialt*.

Hvortil sneglen svarer: Det har også taget sin tid at udtænke dette. Så vidt jeg husker, begyndte jeg allerede at pusle med tanken i kridttiden, og det er meget længe siden. Da havde ikke engang du tænkt for at flytte ned på Jorden. Men evigheden er jo uendelig, og jeg har tid nok. Det vil jeg skynde mig at sige, inden du begynder at udfolde din foragt for min langsommelighed. Trods mine langsomme, krybende bevægelser når jeg præcis alt det, jeg skal nå.

Nu rammer din tanke mig igen. Du tænker, at sådan et lille ubetydeligt væsen kan ikke være nået ret langt i udvikling, og at det da slet ikke kan have nogen sjæl.

Hvad siger du? Har jeg ingen sjæl? Tror du, at hvis det passer dig at knuse mig under din hæl, så er årtusinders skabelsesproces tilintetgjort?

Har jeg ikke lige hørt dig fortælle om, at vi allesammen skaber videre på den guddommelige begyndelse, der blev startet i tidernes morgen? Tværtimod synes jeg, at du skulle beundre mig, at jeg altså ved Guds hjælp, det må jeg ikke glemme har kunnet koncentrere alle mine egenskaber i så lille en krop.

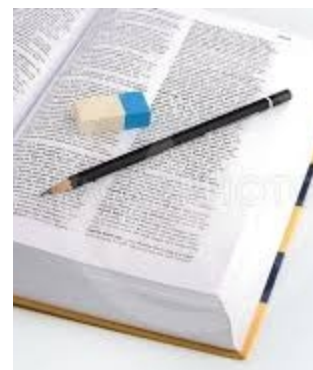
Du tror måske, at jeg bare er en lille slimet tingest, der ikke kan andet end kravle hen over det fugtige sand. Jeg har da både lunger og hjerte, og jeg kan både høre og se. Nogle af mine slægtsfæller har endog øjnene på stilke, altså på de lange følehorn, der også med en hensigt er bygget op gennem tiderne. Jeg har en stor, bred fod, som jeg træder på, og jeg æder planter eller smådyr, som det nu passer mig. Jeg udnytter alt det, der er omkring mig, alt det, jeg nu har brug for, f. eks. materiale til at bygge huset af. Og så kan jeg forøvrigt også formere mig, ligesom I mennesker, så heller ikke på det punkt står jeg tilbage for jer.

Jo, jeg er en gammel erfaren skabning, som jeg vil bede dig herefter se på med lidt større respekt end før. Og selv om jeg ikke kan kvække som en frø eller synge som fuglene, så har jeg dog min egen tone, hvormed jeg lovpriser Skaberen, der også gav mig lille væsen en plads i det store skaberværk.”

Blyanten og viskelæderet

Foran mig ligger en blyant og et stykke viskelæder. De ligger og stirrer på mig og længes efter at blive taget i brug. De ved begge to, at de er nyttige brugsting, og at de er med til at skabe både glæder og sorger. De arbejder hånd i hånd og betragter det som en stor ære at være i så nær kontakt med mennesket.

Så snart de ligger fast forankret i en hånd, er det som om de føler sig gennemstrømmet af liv, og de menneskelige tanker flyver med lynets fart igennem dem: Vi kan synes døde og

betydningsløse, men vi er da født af det levende liv engang og siden formet ved en viis tanke og med en hensigt.

Lad os høre, om de kan tale sammen, og om de er gode venner. Det er de nok af og til, men de er sikkert også ofte rygende uenige.

Hvor er du født? spurgte blyanten.

Jeg er født langt mod øst i et land, hvor det er sommer hele året. Jeg er en del af et dejligt træ, såkaldt gummitræ, og det er dettes livgivende saft hjerteblod, om du vil der flyder videre i mine årer. Jeg er skabt ved stor omtanke, og *intet kan skabes, uden at der er en skabende tanke bagved*. Dette menneske, der også er skabt af den store skaber deroppe i himlen, så straks, at når det dyrebare hjerteblod blev formet på rette vis, ville det blive værdsat af mange mennesker. Her har du mig så fiks og færdig, og jeg tilbyder dig i al fordragelighed min hjælp.

Se så, sagde blyanten, det lyder jo meget godt, men du er jo bare skabt til at slette det ud, vi andre møjsommeligt sidder og prenter ned. Altså jeg er positiv, og du er negativ.

Og så udspandt der sig et forfærdeligt skænderi imellem dem. Begge ville være den største og mest betydningsfulde. Da de omsider faldt lidt til ro, spurgte viskelæderet, hvor dets kampfælle egentlig stammede fra. Dertil svarede blyanten:

'Det er jo nok ikke så underligt, at vi har svært ved at komme på talefod, da vi kommer fra vidt forskellige egne af verden. Man siger så sandt, at lige børn leger bedst.

Ser du, jeg er lavet af grafit og er født i det kolde Sibirien. Der var også en skaber, som så, at der kunne blive noget nyttigt og stort ud af mig. Han opdagede, at jeg kunne skrive dog ikke uden menneskelig bistand. Så klædte de mig på i fint og fornemt træ, hvorefter jeg blev malet i de farver, der nu klædte mig bedst. Jeg blev en succes verden over, og der er skrevet tonsvis af bøger ved min hjælp.

Nu kunne viskelæderet ikke dy sig længere: Du er så selvglad, så det er forfærdeligt at høre på. Meget af det, du skriver, burde aldrig være skrevet, hvad enten det så er ord eller tal. Du er med til at gøre mennesker til både løgnere og svindlere. Havde I ikke mig til, når samvittigheden nu og da vågner, at slette noget af alt det ud igen, som I producerer, så var verden blevet endnu mere ond, end den er i forvejen. Derfor skal vi række hinanden hånden og være gode venner, for vi er begge to skabt med en hensigt.'

Og så kom der ro i penalhuset. Der er en hel del at lære af denne diskussion. Den, der har øren, han hører.

*

Hånd i hånd skal vi sammen vandre kærligt elskende hverandre.

Krakmandelen

Det er altid interessant at følge noget levende, noget gudskab i dets vækst og udfoldelse fra første lille spire til fuldmoden frugt på alle grene.

Ikke alene i planteverdenen, men ligefuldt i dyre- og menneskeverdenen. Med vågent øje, med nyfigent blik følger en mor sit nyfødte barn i dets vækst og udvikling. Hvad mon der bor derinde i den spæde krop? Hun håber på udfoldelse til skønhed og velsignelse.

Men nu vil jeg i tanken se mandeltræet vokse frem af mulde. Det har fra første færd i sig en længsel efter noget, der foreløbig ligger gemt i anelsernes verden. Det vil vise, at Gud er dets skaber og far, at det er til på hans bud, og at han lader sin kraft gennemstrømme dets årer og sol og muld dets kød.

En forårsdag kriblede og krablede det i hele dets unge legeme. Hvad var det dog for en mærkelig fornemmelse, ledsaget af en salig, uforklarlig fryd? Det viste sig snart. Træet var ved at sætte knopper til dejlige blomster.

Har du set et mandeltræ i blomst?

Det er en skønhedsåbenbaring.

Mange synes, at når blomsterne visner, ligner træet et gammelt rynket ansigt uden farve, for bladene er ikke rigtigt kommet frem endnu. Men små væsener med skinnende klare vinger har forinden ubemærket udført deres mission, som bliver drevet af en indre tilskyndelse på den Højestes befaling. Skaberen viste dem blomsterne og lod disse befrugte i et saligt nu, mens de små væsener slog med vingerne og sugede nektar med deres munde. Og så var miraklet sket. Det evige skabermirakel var, i stort som i småt, fuldbyrdet. Den visne blomst blev til frugt, først grøn og svulmende og endnu skjulende, hvad der gemte sig inderst inde. Da dette hylster havde tjent sit formål, gik det ligesom blomsterbladene over i det store kredsløb.

Hvad blev der så tilbage? Ja, der blev bare det, du kalder en krakmandel. Den ser rynket og utilnærmelig ud, tænker du i din uvidenhed og har prøvet, om den var spiselig, men tænderne formåede end ikke at knuse den hårde skal. Så gå andre veje. Hvem siger, at det er tænderne, der skal knuse skallen og frigøre kernen? Vær dog tålmodig.

Måske får du en dag en ide om, hvordan du finder ind til kernen, til livsprincippet, uden at beskadige eller tilsmudse det.

Ja, den ligger såmænd derinde endnu, lige så godt beskyttet som din dyrebare hjerne, der skjuler sig bag din hårde hovedskal.

Hvor vil jeg nu hen med alt dette?

Er det, fordi julen nærmer sig, og tanken begynder at kredse om mandler og konfekt? Nej, min tanke rækker højere. Den strækker sig helt ud til selve livets kerne, til sandheden om Guds mål og mening med dig, med mig og med alt levende, han har skabt. Sandheden, du søger, ligger tilsyneladende gemt bag en uigennemtrængelig hård skal. Men den er der, min kære ven. Du er på vej til at finde den, og du, der laser dette, længes derefter.

Måske skal I inden for jeres lære finde andre veje, ligesom den i min historie, der forsøgte at knække nødden med tænderne. Mange står parate med vejledning og råd. Men lad os prøve, om vi to i fællesskab og ved Guds hjælp i stille timer kan åbenbare for menneskene nogle af de ufattelige værdier, der indtil nu er skjulte, men som en dag, når tiden er moden, *leder menneskeheden ind i et nyt spor, for at den derved vil kunne forstå mere af livets mål og mening.*

*Ikke ved brutalitet og vold,
men ved stille, ydmyg søgen
trænge ind til livets herlighed.
Den sikre vej dertil er kærlighed.*

Det hvide broderskab

Har du hørt om det hvide broderskab? Det er en stor skare ædle sjæle, der har påtaget sig en tjeneste blandt menneskene på Jorden, og som rækker helt ind over de strålende højder i de lyse himle. Der henter de den kraft, der skal formidles efter behov på Jorden.

Jeg har besøgt dem og tilbragt en tid hos dem i den sfære, der almindeligvis kaldes *Sommerlandet*. Der har de et tilholdssted, et kloster, hvor de finder frem til, hvilken hjælp de kan yde.

De er ret tavse. De bærer i sig en viden og en næstekærlighed, der er lig Mesterens. De har lært den kunst, der hedder tankekoncentration og uselvskhed. De besidder helt ud i den yderste konsekvens tjenersind: det er bedre at give end at tage!

Lykkelig den, der er nået så langt.

Alle, der ønsker at kontakte dem, kan nå dem. Men det kræver et ædelt formål. Er I bekymrede for en, I har kær, så bed om, at en af disse tjenende brødre må træde til, **og de gør det med glæde**. *Har man først formået i stille meditationsstunder at nå dem, er der uanede værdier at hente.*

Nu vil jeg give dig en vision
med glimt af deres store mission.
Hvorledes de sender hjælpen til Jord
til den, der tror.

De hører en døendes sidste bøn.
Ser du, vi kommer, du bedende søn.
Din bøn er hørt, se vi er dig nær
du broder kær.

Nu løser vi lænken, der bandt dig til Jord
og svøber dig i det letteste flør
og bærer dig bort fra jordevrimlen
til himlen.

Nu kalder en kvinde i største nød:
Herre, skænk mine småbørn brød.
Bønnen frembæres i dybeste smerte
fra et moderhjerter.

De iler til en, der har føde nok.
De inspirerer den mætte flok
til en tur forbi den sultende mor
på Jord.

Giv dem en skærv af din overflod,
vis at du er en giver god!
De søger i lommen og op de tar
en dinar.

En herrens tjener, der gerne vil tale
i menigheden om himlens sale,
men føler at evnerne ej rækker til,
selv om gerne han vil,

hans bøn når frem til den hvide flok,
og pludselig får han tanker nok.
De springer som kilder i hans bryst
livets kyst.

Jeg tror, at de ofte har gæstet dit hus.
Du har mærket det som et englesus
og følt dig højstemt, når ind de træde
med deres glæde.

Sådan er der bånd mellem himmel og jord.
Man er mere beskyttet, end mennesker tror.
Men selv må man åbne de stængte porte
ellers bliver de borte!

GYLDNE AKS

født af en jord,
der på Guds undergerninger tror.
Drømte du mon i din unge
vår om grøden, som du af Gud Fader får?
At du en høstdag fik lov til at mætte
de sultne, de, som af arbejde er trætte.
Oh, hvilken underfuld fremtidsdrøm
så skøn.

MENNESKEBARN

født af din mor.
Oh, hvilken verden der i dig bor.
Gennem tidernes løb har du trådt din vej,
ikke én i verden ligner dig.
Du samlede ind i erfaringers skål
for at nå dit mål.

DU EVIGE ÅND

du vil aldrig dø.
Sået du blev som et lidet frø
plantet med hensigt af Skaberens hånd
og indblæst fra ham en guddommelig ånd.
Det er givet af ham, alt det, du har,
af din himmelske Far.

HAN ER KONGE

i åndernes rige,
den verden, hvortil din længsel hige.
Opløft dine øjne og se dig om,
din Skaber kalder og siger kom!
Fremad og opad skal du stige
dybere ind i hans rige.

DERFOR

vil sammen vi takke og synge,
ingen sorger skal ned os tyngte.
Trygt skal vi følge den vej, han anviser,
mens vi hans visdom og godhed lovpriser.
Kald kun, Herre, jeg følger dig,
vis mig **min** vej!

Selma.

*

Den Sjæl, Gud i sit Billede har skabt,
er uforkrænkelig, kan ej gaa tabt.
Vort Jordliv her er Evighedens Frø,
vort Legeme dør, men Sjælen kan ej dø!

*H. C. Andersen
(Oldingen 1874).*

Teksten opr.fundet på denne spes.web-adr:

https://docplayer.dk/68118106-W-w-d-c-i-ki-i-aa-r-r-ulle-strandvej-18-b-mohbufittjp-m-im-ia-r-n-b-r-g-at-doe-er-at-leve-sphinks.html#show_full_text [lydbog – mp3- af denne bog som er i tekst over her, 'h-klikk og lagre som'](#)